1

Yoshioka nhìn đồng hồ đeo tay. Đã quá 11 giờ đêm một chút. Những vị khách còn sót lại trên sảnh tản mát cất bước đi. Sau khi dõi theo bóng dáng họ, Yoshioka nhìn xuống máy tính.

Đêm ở khách sạn trung tâm thành phố Tokyo thật dài. Bộ phận lễ tân bắt đầu ca đêm từ 10 giờ tối nhưng đến khi đó khách mới tới nhận phòng là chuyện bình thường. Chưa kể, việc khách nhận phòng khi đã sang ngày mới cũng không phải là hiếm. Trong số những vị khách đó, không ít cặp đôi tỏa ra bầu không khí tình tứ nhưng Yoshioka không hề khó chịu với việc đón tiếp họ. Cô thích để cho mình mặc sức tưởng tượng xem liệu hôm nay có phải là một ngày đặc biệt của hai người đó? Họ đã dùng một bữa ăn xa xỉ và uống chút rượu trước khi đến đây? Hay là hai người đã đi hẹn hò và anh chàng này đã may mắn dụ được cô nàng đến khách sạn? Đương nhiên, cô không được phép thể hiện ra mặt sự tò mò ấy.

Cửa tự động ở sảnh chính mở ra, một người phụ nữ bước vào. Có lẽ cô ta khoảng ngoài hai nhăm. Tuy mặc bộ vest chỉn chu nhưng chiếc váy hơi ngắn vẫn thấp thoáng vẻ gợi cảm. Thân hình khá cao so với phụ nữ thông thường. Khuôn mặt trái xoan, đôi mắt xếch.

Yoshioka nhận ra ngay, vì cô gái đã đến đây vài lần. Yoshioka từng đón tiếp cô ấy khoảng hai lần. Tuy nhiên, mỗi lần lại là một tên khác nhau.

“Tôi là Yamamoto,” cô gái khẽ nói.

Lại là tên khác, Yoshioka thầm nghĩ. Lần thứ nhất và lần thứ hai đều không dùng tên này. Tất nhiên, cô vẫn thao tác trên máy tính mà không

nói ra nửa lời suy nghĩ đó.

“Cô Yamamoto Haruko phải không ạ?”

“Vâng.”

“Xin lỗi đã để quý khách phải chờ ạ. Quý khách sẽ trọ ở khách sạn chúng tôi một đêm, phòng suite, đúng không ạ?”

“Vâng.”

“Cảm ơn quý khách. Xin vui lòng điền thông tin vào đây ạ.” Cô đưa khách phiếu đăng ký.

Cô gái cầm lấy chiếc bút, bắt đầu viết tên và địa chỉ. *Tên là giả nên địa chỉ chắc cũng ghi bừa thôi. Thế này thì danh sách khách quen của khách sạn sẽ lại có thêm dữ liệu ảo.*

Vô tình nhìn khuôn mặt cô gái, cô hơi giật mình. Sắc mặt cô ta không được tốt. Cô nhớ mình đã thầm khen người này có làn da trắng. Nhưng đêm nay da cô lại gần như xám xịt.

Cô gái đã viết xong. Địa chỉ nơi ở thuộc quận Yochida.

“Xin hỏi, cô Yamamoto thanh toán bằng thẻ hay tiền mặt ạ?” Cô hỏi điều mình đã biết rõ.

“Tiền mặt,” cô gái vừa đáp vừa mở túi xách rồi đặt lên khay xấp tiền vừa lấy ra khỏi ví.

“Từng này có đủ không?”

Cô cầm lên đếm thử, có mười ba tờ một vạn yên. Đó là căn phòng có giá mười vạn yên một đêm nên tiền đặt cọc như vậy là đủ. Chắc cô ta biết rõ giá cả nhờ kinh nghiệm từ trước đến giờ.

“Cảm ơn quý khách,” Yoshioka đáp rồi hoàn tất thủ tục.

“Xin lỗi đã để quý khách phải chờ ạ. Phòng của quý khách là phòng 1820.” Cô đặt phong bì nhỏ chứa tấm thẻ chìa khóa lên quầy. “Quý khách có cần hướng dẫn lên phòng không ạ?”

“Không cần đâu,” cô gái vừa đáp vừa với tay định lấy chiếc phong

bì, chợt cô ta thoáng nhíu mày và nhắm mắt lại.

“Quý khách sao vậy ạ?” Yoshioka hỏi vì nhìn cô gái như đang cố nén cơn đau, “Quý khách ổn chứ ạ?”

“Vâng, tôi ổn,” cô gái nở nụ cười, gật đầu rồi cầm lấy chiếc phong bì.

“Quý khách thong thả nghỉ ngơi ạ,” Yoshioka cúi đầu. Khi cô ngẩng lên thì cô gái đã bước về sảnh chờ thang máy.

Sáng ngày mai, có lẽ cô ta cũng sẽ xuất hiện một mình. Sau đó hoàn tất thủ tục trả phòng rồi lại một mình rời khỏi khách sạn. Nhưng không có nghĩa là cô ta chỉ ở một mình trong phòng. Liệu có ai ghé qua phòng cô ta không? Đó là chuyện chẳng liên quan đến chúng ta.

Một người đàn ông bộ dạng giống doanh nhân vừa xuất hiện và đang tiến lại gần. Yoshioka quay về phía anh ta và cúi chào.

“Chuyến xe buýt đáng sợ đến rồi. Đi thôi!” Nhân viên hành lý vỗ vai giục, Matsushita bèn nhanh chân hướng về sảnh trước. Ra đến nơi, họ thấy rất nhiều khách tham quan người Trung Quốc đang bước xuống từ chiếc xé buýt đỗ ở lối vào dành cho ô tô.

Khoang chứa hành lý ở gầm xe chật ních bởi các loại va li và ba lô cỡ lớn. Chuyển chúng vào bên trong khách sạn chính là nhiệm vụ của nhóm Matsushita. Tất nhiên, công việc không đơn giản chỉ có vậy. Chưa đến giờ nhận phòng nên họ cần tập hợp hành lý ở đâu đó và trông giữ chúng. Số lượng ít thì không thành vấn đề nhưng khi có đến hàng chục món thì riêng việc giữ được chỗ để sắp xếp thôi cũng đủ mệt. Họ còn phải lưu ý để không ảnh hưởng đến những khách hàng khác nữa.

“Thật là... sao lại đến sớm thế này cơ chứ. Sớm những hơn một tiếng đấy.” Vị đàn anh càu nhàu trong lúc chằng lưới phủ lên đống hành lý mà họ vừa sắp xếp.

Matsushita nghỉ một lát rồi định quay về vị trí làm việc thì bị một

nhân viên lễ tân kỳ cựu gọi lại lúc đi ngang qua quầy lễ tân. “Cậu Matsushita này, tôi nhờ chút được không?”

“Việc gì thế ạ?”

Nhân viên lễ tân cầm ống nghe điện thoại, dường như đang gọi cho ai đó.

“Cậu lên xem tình hình phòng 1820 được không?” Cô đặt máy xuống và nói. “Muộn thế này rồi mà chưa thấy khách đâu. Tôi gọi điện nhưng khách không bắt máy. Khách đặt tiền cọc rồi nên tôi nghĩ họ sẽ không tùy tiện rời đi.”

Giờ trả phòng của khách sạn là 12 giờ trưa. Đã quá giờ gần một tiếng rồi nên chuyện này quả là kỳ lạ.

“Khách nam ạ?”

“Không, người nhận phòng là phụ nữ thì phải. Thế nên cậu xử lý cho khéo nhé.”

“Tôi hiểu rồi ạ.”

Cầm thẻ khóa chủ, Matsushita đi tới căn phòng nọ. Phòng 1820 là một phòng suite.

Đến cửa căn phòng, trước hết cậu thử bấm chuông. Đợi một lúc không thấy phản hồi cậu mới gõ cửa vài lần. Nhưng chờ mãi vẫn không có ai trả lời.

Tình hình này chỉ còn một cách. *Tôi xin phép vào phòng* ạ, cậu nói dứt khoát rồi cắm thẻ khóa vào khe.

Matsushita hé cửa, thận trọng tiến vào sâu bên trong. Phòng khách trống trơn không một bóng người. Trên bàn đặt lon bia và hai cốc thủy tinh. Cả hai cốc bia đều còn lại một nửa.

Cửa phòng ngủ đang đóng. Ở đây, cậu cũng gõ cửa trước. Nhưng không có tiếng trả lời. *Tôi xin phép* ạ, Matsushita hít sâu một hơi rồi nói bằng giọng hơi to một chút, vì có thể vị khách nữ đang say giấc.

Matsushita mở của, *tôi xin lỗi ạ,* cậu nói và nhìn vào bên trong căn phòng.

Vừa liếc qua cậu đã giật mình. Không hiểu sao, cậu nghĩ sẽ chẳng có ai trong phòng nhưng giờ lại thấy một người phụ nữ nằm ngửa trên chiếc giường Queen-size. Người đó mặc áo cánh và váy.

Nhưng cậu thực sự kinh ngạc vài giây sau đó.

Tấm ga trải giường nhuốm một màu đỏ. Mất thêm vài giây nữa cậu mới nhận ra đó là do một lượng máu rất lớn lan ra từ thân dưới người phụ nữ. Đôi tất của cô ta cũng nhuộm đỏ.

Cuối cùng Matsushita đã nhận ra. Người phụ nữ với khuôn mặt trắng nhợt đang hơi mở mắt. Nhưng hoàn toàn không thấy dấu hiệu gì là đôi mắt ấy đang chuyển động.

Đầu óc cậu hỗn loạn. Cậu không biết mình phải làm gì. Đang đứng chết trân vì bàng hoàng thì chiếc điện thoại thông minh vừa mua rung lên trong túi áo khoác, cậu định lấy nó ra mà suýt chút nữa làm rơi.

“Vâng,” khó khăn lắm cậu mới thốt nên lời.

“Matsushita? Tình hình thế nào rồi?” là điện thoại của nhân viên lễ tân kỳ cựu ban nãy. Giọng cô nghe rất bình thản.

Matsushita hít thật sâu rồi bắt đầu tuôn một tràng.

“Gay to rồi. Khách... khách bị giết rồi. Trên giường... bị đâm...”

2

Khoa vật lý trường đại học Teito có lịch sử lâu đời. Ngay khoảnh khắc bước chân vào tòa nhà, Koshiba Shingo đã thấy không khí có mùi rất khác. Tất nhiên, đó không phải là mùi của nấm mốc và bụi bặm. Cậu thấy thoang thoảng một thứ mùi rất riêng làm người ta nghĩ đến những bảo tàng hay nhà trưng bày mỹ thuật cổ. Nhưng cũng có thể chính những bức tường với nền nhà nhuốm màu năm tháng và cả những trầy xước hay vết bẩn vừa phải nơi trần nhà khiến cậu có cảm giác ấy.

Có hai sinh viên đang đi bộ từ phía ngược lại. Cả hai nom đều hơn tuổi Shingo. Họ đang trao đổi điều gì đó vô cùng nghiêm túc. Khi đi lướt qua Shingo, họ không hề để ý đến cậu. *Họ đang thảo luận về nội dung nghiên cứu chuyên sâu chăng?* Shingo tưởng tượng. Ở nơi này, trông ai cũng ra dáng nhà khoa học đàn anh đàn chị xuất sắc.

Leo lên cầu thang rồi đi bộ dọc hành lang. Cuối cùng cậu cũng tìm thấy cánh cửa căn phòng mình muốn đến. Tấm biển đề "Phòng nghiên cứu số 13". Trên cửa có gắn tấm bảng cho biết người trong phòng đang ở đâu. Theo đó thì nhân vật cậu muốn gặp có vẻ đang ở trong phòng.

Shingo hít sâu một hơi rồi mở cửa. Thứ đầu tiên lọt vào mắt cậu là chiếc bàn thao tác. Phía bên kia chiếc bàn có hai người. Người mặc áo khoác màu trắng đang quay mặt về phía bàn làm việc. Bên cạnh là một thanh niên có vẻ là sinh viên. Từ chỗ Shingo không thể nhìn thấy khuôn mặt của họ.

"Xin lỗi..." Cậu ngại ngần lên tiếng.

Người thanh niên dáng sinh viên nhìn về phía Shingo. Nhưng người mặc áo trắng chỉ khẽ giơ một tay lên.

“Đợi tôi một chút. Phải theo thứ tự.” Giọng nói trầm và rõ ràng, vọng đến tai Shingo nghe thật thân thương.

Cậu vào phòng rồi đóng cửa lại. Shingo đứng yên đó nghe họ trao đổi. Có vẻ người thanh niên đang bị nhắc nhở.

“Nói gì thì nói, từ giờ hãy cẩn thận tránh những lỗi như thế này. Phép tính có đơn giản đến đâu cũng nhất định phải tự mình làm thử và xác nhận kết quả. Đừng để mình bị quay như chong chóng bởi kết quả của người khác.” Người mặc áo trắng nghiêm khắc nói.

“Em hiểu rồi ạ,” người thanh niên rụt cổ đáp và rồi khỏi phòng với vẻ chán nản.

“Dạ thưa...” Nhìn người đó đi khuất rồi Shingo mới quay về phía người mặc áo trắng và cất lời.

“Cậu là người thứ năm,” người khoác áo trắng xòe bàn tay. “Tôi cũng đã nói với những bạn khác rồi, hạn nộp báo cáo không thể thay đổi. Tôi đã báo trước từ buổi học đầu tiên.”

“Báo cáo ạ?” Shingo gãi đầu. “À... chuyện đó...”

“Không phải sao?”

Người khoác áo trắng liền xoay ghê lại và nhìn về phía cậu. Ngay lập tức, khuôn mặt nghiêm khắc liền giãn ra như thể bất ngờ. “Ô...!”

“Thầy Yukawa, lâu rồi không gặp thầy ạ.” Shingo toét miệng cười, cúi đầu chào.

“Em... có phải là...” Người mặc áo trắng - Yukawa chỉ ngón trỏ về phía cậu. “Koshiba. Đúng rồi, Koshiba Shingo!”

“Vâng ạ!” Cậu hồ hởi đáp lại. Thật vui vì không chỉ họ mà tên cậu cũng được nhớ.

“Lâu thật đấy nhỉ. Sao em lại tới đây? A! Không lẽ...”

“Vâng,” Shingo gật đầu.

“Thật may là em đã thi đỗ. Khoa kỹ thuật, chuyên ngành kỹ thuật cơ khí ạ.”

“Thế à,” đôi mắt Yukawa mở to phía sau cặp kính. “Tốt quá. Chúc mừng nhé.”

Yukawa đứng dậy, vừa tiến lại gần cậu vừa chìa bàn tay ra. Shingo quệt lòng bàn tay đầy mồ hôi vào quần jean rồi nắm lấy bàn tay ấy.

“Từ dạo đó chắc cũng được một năm rồi nhỉ,” Yukawa hỏi.

“Vâng. Vào giữa kỳ nghỉ xuân của cấp ba nên cũng được hơn một năm rồi ạ. Em xin lỗi, lẽ ra em phải giữ liên lạc với thầy mới phải.”

“Đừng bận tâm. Chắc em cũng bận tối mắt vì ôn thi đúng không. Mà tình hình sau đó thế nào? Có ai muốn vào câu lạc bộ không?”

“Có hai người. Hình như năm nay cũng có thêm một học sinh lớp 10 nữa ạ.”

“Thế thì tốt. Trước mắt tránh được nguy cơ giải thể câu lạc bộ rồi.”

“Vâng, may quá ạ. Tất cả là nhờ có thầy Yukawa đấy ạ.”

“Tôi có làm gì đáng kể đâu. Đó là thành quả nỗ lực của em.” Yukawa khẽ xua tay rồi quay sang bồn rửa tay. “Em có thời gian chứ? Để tôi pha cà phê. Mà thôi, hay ta ra căng tin đi. Thực ra thì tôi còn chưa ăn trưa.”

“Tiếc quá, em phải đi làm thêm bây giờ. Em làm ở một nhà hàng gia đình.”

“Làm thêm? Từ buổi trưa à?”

“Bình thường em làm vào buổi tối, nhưng hôm nay là thứ Bảy nên em làm thêm.”

“Thế à,” Yukawa khẽ gật đầu. “Đúng là em vất vả thật đấy.”

“Dạ không, em thấy bình thường. Chắc dạo trước em cũng kể rồi, ở nhà em chị gái em mới là trụ cột.”

“Chị gái... đúng vậy thật.”

“Hôm khác em lại tới có được không ạ?”

“Tất nhiên rồi. Tôi rất hoan nghênh. Lần tới thong thả nói chuyện nhé.”

“Lúc nào không phải làm thêm thì em sẽ tới ạ.”

“Ừ. Thế cũng được. Số điện thoại di động không thay đổi đâu nhỉ.”

“Vẫn như cũ ạ. Thôi, em xin phép. Đã quấy rầy thầy rồi ạ.” Shingo cúi chào rồi bước ra cửa.

“Koshiba!”

Vừa quay lưng thì Yukawa gọi, Shingo dừng chân, quay đầu lại.

“Chào mừng đến trường đại học Teito.” Yukawa nói. “Cố gắng nhé.”

“Vâng,” Shingo dõng dạc đáp.

Bước ra khỏi tòa nhà của Khoa vật lý, Shingo thở phào. Cậu thấy trong người hơi nóng, vẫn còn chút cảm giác căng thẳng. Cậu quá phấn khích vì lâu ngày mới được trò chuyện với ân nhân.

Vị phó giáo sư Khoa vật lý ấy thuộc thê hệ đàn anh của Shingo ở trường cấp ba. Tuy nói là đàn anh nhưng cách nhau hơn hai mươi tuổi nên phải gọi là ‘đàn anh lớn’.

Họ quen nhau nhờ một lá thư của Shingo. Thời gian ấy, cậu đang sốt ruột khi học kỳ thứ ba của lớp 11 sắp kết thúc, vì một lý do duy nhất: câu lạc bộ cậu tham gia sẽ chỉ còn lại một mình cậu sau khi lứa học sinh khối 12 tốt nghiệp.

Câu lạc bộ ấy có tên Hội nghiên cứu vật lý. Đó là nơi tập hợp những học sinh say mê khoa học, háo hức với đủ loại thí nghiệm vật lý, nhưng mấy năm gần đây hầu như không có thành viên mới.

Sang tháng Tư sẽ có học sinh mới nhập học. Shingo nghĩ bụng biết đâu sẽ có người muốn vào câu lạc bộ nếu trình diễn được thứ gì đó hấp dẫn cho họ xem. Nhưng cậu chẳng có ý tưởng nào hay ho. Không,

dù có ý tưởng thì cũng chẳng có kinh phí. Shingo thử trao đổi với giáo viên cố vấn nhưng vị ấy chỉ biết cau mày suy nghĩ chứ hoàn toàn không trông mong được gì.

Sau nhiều trăn trở, cậu nghĩ ra cách tìm kiếm sự giúp đỡ của các OB. Shingo quyết định tìm thử trong danh bạ một nhân vật có thể sẽ chịu giúp sức. Có điều, chỉ dựa vào tên và chức danh thì đâu thể biết ai sẽ là người sẵn lòng giúp đỡ. Cuối cùng, cậu gửi thư cầu cứu tới tất cả những OB mình có địa chỉ liên lạc.

Nhưng mãi không có phản hồi tích cực nào. Không chỉ thế, nhiều lá thư còn bị hoàn trả vì địa chỉ không rõ ràng. Quyển danh bạ cũ hóa ra chẳng được tích sự gì.

Khi cậu chuẩn bị bỏ cuộc thì một bức thư điện tử được gửi tới địa chỉ cậu ghi trong những lá thư. Nhìn tên miền của email người gửi, Shingo bất giác mở to mắt. Địa chỉ đó là của đại học Teito.

Người gửi bức thư điện tử ấy là nhà khoa học Yukawa. Đọc nội dung thư, cậu có cảm giác như vừa tìm được một tia sáng trong bóng tối. Thư viết: “Tôi có thể giúp Hội nghiên cứu vật lý của em không bị giải thể.”

Một ngày không lâu trước khi bước sang tháng Ba, Yukawa đến trường trung học. Đó là một người trầm tính nhưng cơ thể rắn chắc và toàn thân toát lên sự trẻ trung. Hỏi ra mới biết người ấy từng tham gia câu lạc bộ cầu lông suốt thời trung học. Không hiểu sao Shingo lại tưởng tượng người đó sẽ nhiều tuổi hơn, thậm chí không liên quan gì tới thể thao nên cậu đã rất ngạc nhiên khi gặp.

Yukawa đã chuẩn bị cho cậu vài ý tưởng biểu diễn trước những học sinh mới vào trường. Cái nào cũng rất hấp dẫn và Shingo chọn một trong số các phương án ấy. Đó là ý tưởng về một thiết bị thử nghiệm sử dụng dòng điện và từ trường. Cậu thấy đó là cái ấn tượng nhất. Tất nhiên, khâu chế tạo khá vất vả và dự tính sẽ tốn khá nhiều tiền.

Nhưng Yukawa hỗ trợ cả khoản này luôn. Anh chuyển những phụ tùng máy móc dư thừa ở trường đại học tới.

Trường học vừa nghỉ xuân thì cậu chính thức bắt tay vào việc chế tạo. Gần như ngày nào Yukawa cũng ghé tới và chỉ dạy cho cậu rất nhiều kỹ thuật cũng như bí quyết. Shingo vốn tự hào rằng mình giỏi môn khoa học nhưng cũng phải kinh ngạc trước kiến thức và kinh nghiệm phong phú của Yukawa. Cứ ở cạnh anh là cậu liên tục phát hiện ra những điều mới mẻ. Thỉnh thoảng cũng có lúc cậu tưởng như không thể theo kịp anh vì lý thuyết quá khó. Hễ Shingo định bỏ cuộc vì những lý thuyết ấy là lại bị Yukawa phê bình rất nghiêm khắc.

“Không được bỏ cuộc. Không đời nào những người trẻ như các em lại không thể hiểu được ý tưởng của người đi trước cả. Một lần bỏ cuộc thôi là thói quen từ bỏ sẽ hình thành. Và những vấn đề có thể giải quyết cũng không giải quyết được nữa đâu!” Sau đó anh sẽ kiên trì giải thích kỹ càng cho tới khi Shingo hiểu được mới thôi.

Cậu nghĩ, đây không chỉ là một nhà khoa học xuất sắc mà còn là một con người tuyệt vời.

Hoàn thành xong “thiết bị” ấy, cậu tiến hành thử nghiệm và thêm vào một số cải thiện có tham khảo lời khuyên của Yukawa. Đến nửa sau của kỳ nghỉ hè, thiết bị đã gần như hoàn chỉnh. Đó là sản phẩm mà chính cậu rất hài lòng và còn được Yukawa khen ngợi, “Sinh viên trường tôi cũng không thể làm tốt được thế này.”

Tối hôm đó, Shingo mời Yukawa đến nhà riêng để liên hoan chúc mừng việc hoàn thành sản phẩm. Gọi là nhà riêng nhưng đó chỉ là một căn trong khu chung cư, nơi cậu sống cùng người chị gái hơn mình chín tuổi. Mẹ cậu qua đời vì bệnh tật khi Shingo còn bé, cha cũng mất do một vụ tai nạn khi cậu đang học lớp 9. Kể từ đó, chuyện sinh nhai đều nhờ cả vào chị gái Akiho.

Akiho chuẩn bị sukiyaki cho họ. Yukawa ngập ngừng gắp thịt, rau

và uống bia. Akiho có vẻ cũng vui khi ngồi uống cùng anh. Việc mời khách đến nhà và nấu nướng như thế này là lần đầu tiên kể từ khi chỉ còn hai chị em sống với nhau.

Khi vài lon bia đã cạn, vị phó giáo sư vui miệng kể cho cậu nghe đủ thứ chuyện. Lịch sử khoa học, vũ trụ, tương lai... chủ đề rất phong phú, Shingo nghe mãi không chán. Trong lúc ấy, cậu nhớ tới người cha đã mất của mình.

Shingo rất kính trọng cha. Keisuke là kỹ thuật viên của một nhà máy chế tạo máy móc hạng nặng, ông có câu cửa miệng: "Người làm chủ khoa học sẽ làm chủ thế giới."

"Olympic là một ví dụ rất hay. Chỉ rèn luyện thân thể thôi thì không đủ để chiến thắng. Thắng lợi chỉ có thể được trao cho những người đã thuần thục khoa học thể thao bao gồm luyện tập, kỹ thuật, chiến thuật, sử dụng dụng cụ, đinh chống trượt, đồ bơi... để đảm bảo sức khỏe. Những lý thuyết về bản tính hay sức mạnh tinh thần đều vô nghĩa. Không, thậm chí tinh thần, nếu có thể tập trung được thì đó cũng là câu chuyện thuộc về khoa học não bộ. Nói ngược lại thì ai lấy khoa học làm đồng minh, người đó chính là nhà vô địch. Họ có thể đạt được bất kỳ ước mơ nào." Mỗi lần hào hứng uống rượu trong bữa ăn tối, Keisuke lại nói như vậy.

Lòng thầm nghĩ "Lại nữa rồi" nhưng Shingo không hề ghét việc ngồi nghe những chuyện đó từ cha mình. Không biết từ lúc nào, chính cậu cũng thấy hứng thú với khoa học.

Dường như Shingo bị say bởi cốc bia duy nhất cậu cụng ly với Yukawa, và khi nhận ra thì cậu đã thấy mình đang nằm trên ghế xô pha. Một tấm chăn đắp trên người cậu. Đầu óc còn hơi liêng biêng, Shingo nhìn sang thì thấy Yukawa và Akiho đang ngồi đối diện ở bàn ăn. Họ rì rầm gì đó mà cậu không nghe rõ.

Thấy Shingo ngồi dậy, Akiho liền hỏi, "Em tỉnh rồi à?"

“Hai người đang nói chuyện gì thế?”

“Bí mật,” chị cậu cười tinh nghịch. Yukawa liền nói, “Chuyện về cha của em. ‘Người làm chủ khoa học sẽ làm chủ thế giới’. Câu nói rất hay!”

Shingo thấy ấm lòng. “Cảm ơn thầy ạ,” cậu đáp. Cậu cảm thấy như cha mình được tán dương vậy.

Sang tháng Tư thì Yukawa không đến trường cậu nữa. Nghe nói anh đã đi Mỹ vào tháng Ba. “Tôi không còn gì để chỉ cho em nữa. Chúc em thành công trong việc chiêu mộ thành viên mới cho câu lạc bộ,” đó là những lời cuối cùng của anh.

Nhờ buổi biểu diễn “thiết bị” ấy mà cậu đã chiêu mộ thành viên mới thành công. Nhưng Shingo không biết địa chỉ liên lạc ở Mỹ của Yukawa nên không thể báo tin cho anh được. Sau đấy cậu cũng bận rộn với việc luyện thi đại học nên họ ngừng liên lạc từ đó.

Nhưng Shingo không hề quên Yukawa. Không những vậy, có thể nói lòng ngưỡng mộ dành cho anh còn giúp cậu tập trung cao độ cho việc học hành. Cậu không thể nghĩ tới nguyện vọng nào khác ngoài trường đại học Teito. Nhưng cậu không đặt mục tiêu vào ngành vật lý học mà là ngành kỹ thuật cơ khí. Cậu nghĩ học khoa đó thì sẽ dễ tìm việc làm hơn. Tuy ngưỡng mộ Yukawa nhưng Shingo biết mình không phải típ người có thể trở thành nhà nghiên cứu.

Học hành vững vàng về khoa học ở trường đại học Teito nơi có Yukawa, sau đó trở thành một kỹ thuật viên ưu tú như cha mình, đó là mục tiêu của Shingo ở thời điểm hiện tại.

Shingo vừa ra khỏi cổng trường đại học thì điện thoại báo cuộc gọi đến. Tên người gọi trên màn hình là “Akiho”. Tối hôm qua cô không về nhà. Do tính chất công việc của chị gái nên đó không phải chuyện hiếm, vì vậy cậu không bận tâm lắm.

“À-lố, thế nào rồi? Cô gái ngủ lang...!” Cậu nói giọng bông đùa.

Nhưng không thấy tiếng đáp lại ngay. Dường như có chút bối rối ở phía bên kia, rồi cậu nghe thấy tiếng " A lô" của đàn ông.

Shingo giật mình. Cậu ngờ mình đã nhìn nhầm tên người gọi.

Cậu vẫn chưa trả lời, *a lô a lô,* người đàn ông lặp lại.

"Cậu Koshiba Shingo đúng không?"

"Ừ... à, vâng, đúng rồi ạ..." Shingo hoang mang. *Tại sao người kia lại biết tên mình nhỉ?*

"Tôi là cảnh sát."

"Sao ạ?"

"Thực ra," người đàn ông ngưng một chút rồi nói tiếp. "Cô Koshiba Akiho đã qua đời."

Những lời đó lướt nhanh qua trí óc Shingo. *Mình vừa nghe gì nhỉ? Chẳng hiểu gì cả.*

"A lô. Cậu có nghe thấy không? Cô Koshiba Akiho..." người đàn ông lặp lại với cùng ngữ điệu như lần trước.

Tâm trí cậu biến thành một vùng trắng xóa.

3

Tàu điện không bao lâu nữa sẽ dừng ở ga anh cần đến. Đã hơn 5 giờ chiều một chút. Nhìn ra ngoài cửa sổ, dù ngày chưa tàn nhưng một đám mây khá dày lan rộng và bầu trời thì đã sầm sì. Ukai Kazuo thầm mong lúc quay về trời mới đổ mưa. Tuần lễ vàng vừa mới kết thúc mà thoáng một cái đã đến lúc phải lo sắp vào mùa mưa. Thời gian trôi mới nhanh làm sao.

Tàu đến nơi, anh liền ôm cặp tài liệu bước xuống sân ga. Dường như hành khách lên xuống tàu đông hơn trước. *Nhộn nhịp lên được thì cũng tốt,* anh nghĩ.

Trước cửa soát vé có một tấm biển khổng lồ. Trên biển là dòng chữ "Chào mừng đến thành phố của khoa học" cùng hình ảnh một thiếu niên trong trang phục vũ trụ và một cô bé tươi cười, mặc đồ màu trắng, tay cầm cốc beaker. Hình ảnh trông hơi quê mùa nhưng người phụ trách công ty quảng cáo cho rằng đon giản thế này mới dễ được sô đông hưởng ứng.

Anh bước ra sảnh lớn của nhà ga và đi về phía điểm bắt taxi. Phía bên kia đường, người ta sẽ xây một khách sạn thương mại nối liền đến nhà ga. Anh thì cho rằng phân tích cẩn thận về nhu cầu rồi bắt đầu cũng không muộn, nhưng có lẽ họ không ngăn được cảm giác nôn nóng trước cơ hội thay đổi bộ mặt thị trấn mà rất lâu mới có được.

Ukai lên taxi và thông báo điểm đến. Xe chạy được một lúc thì anh để ý thấy những tấm áp phích dụng thành hàng ở ven đường. Nội dung áp phích là "Hãy coi trọng tự nhiên hơn khoa học", "Hãy bảo vệ những loài động thực vật quý giá". Có cả dòng chữ "Không được mang phóng xạ tới đây nữa!"

“Tình hình khách khứa dạo này thế nào vậy bác?” Ukai nhìn mái tóc bạc trắng của người lái xe và hỏi. “ST có giúp khách đông lên không?”

“Ùm,” bác tài nghĩ ngợi, mắt vẫn nhìn phía trước. “Chỉ có người ở công trường thôi. Chứ dân địa phương thì vẫn vậy, họ ít đi taxi lắm, vì chưa có gì bắt đầu cả mà. Mọi chuyện vẫn còn ở phía trước.”

“Vâng,” anh gật đầu. *Chưa có gì bắt đầu... Quả đúng là như vậy.*

Taxi đi được khoảng 10 phút thì anh xuống xe.

Cửa hàng ấy nằm ở vị trí hơi tách xa khỏi khu phố mua sắm. Thoáng nhìn sẽ thấy hình ảnh một ngôi nhà cổ nằm trong con hẻm. Biển hiệu thì có nhưng không mấy nổi bật. Lần đầu tiên đến đây, anh phải mất kha khá thời gian mới tìm được nó.

Anh mở cửa trượt, trước mặt là một lối đi hẹp. Một phụ nữ trung niên mặc trang phục samue bước ra từ cuối lối đi đó. “Kính chào quý khách. Quý khách đã đến rồi ạ.” Ukai không xưng tên nhưng người đó vẫn tiến lại gần và chào anh với một nụ cười thân thiện xen lẫn chút thận trọng.

Được người phụ nữ dẫn lối, anh đi đến cuối hành lang. Họ đến một căn phòng kiểu Nhật rộng khoảng tám chiếu. Ở đó có bốn người đàn ông. Hai người ngồi quỳ gối gần cửa, hai người còn lại ngồi cạnh nhau bên chiếc bàn vuông. Anh biết mặt hai người này.

“Sao lại thế này, cả hai người. Ngồi vào trong kia đi chứ.” Ukai chỉ tay vào chỗ trống phía trước hốc tường trang trí và nhăn mặt với hai người đang ngồi ở bàn.

“Không được không được, chiếu trên phải dành cho anh Ukai.” Người đàn ông có xương gò má nhô cao nói. Đó là Ikehata, trưởng nhóm hậu thuẫn ở địa phương của nghị sĩ mà Ukai làm thư ký.

“Đúng vậy. Mời anh ngồi, đừng khách sáo.” Người đàn ông ngồi cạnh Ikehata cũng lên tiếng. Ông ta là Nishimura, nhân vật chịu trách nhiệm chính cho dự án đang bắt đầu triển khai ở thị trấn này, cũng là

giám đốc một công ty lớn về bất động sản.

“Đành vậy,” Ukai khẽ nói và ngồi xuống đó. “Nhưng tôi cứ thấy không được thoải mái sao đó.”

“Anh đại diện cho tiên sinh Oga mà, cũng nên thể hiện một chút.” Ikehata cười nói rồi gật đầu với người phụ nữ mặc samue. Cô ta cúi chào, rời khỏi phòng và khép cửa lại.

Ikehata quay mặt về phía Ukai.

“Đường sá xa xôi, vất vả cho anh rồi.”

“Nói thế là ngài Oga sẽ giận đấy. Mitsuhara cách Tokyo không bao xa nên mới có dự án lần này mà.”

“Ha ha ha, anh nói đúng.” Ikehata để lộ hàm răng vàng.

Ukai nhìn sang Nishimura.

“Ông Oga gửi lời chào đến giám đốc Nishimura. Ông ấy cũng xin lỗi vì hôm nay không thể có mặt.”

“Không sao đâu. Đúng ra thì chúng tôi phải đến chỗ ngài ấy. Thật ngại vì để anh Ukai phải mất công đến tận đây.”

“Ông đừng bận tâm. Quan trọng là mấy công trình đang xây vẫn thuận lợi chứ?”

“Hiện giờ thì không có rắc rối nào đáng kể. Chỉ riêng khu Itoyama là xảy ra chút chuyện nhỏ.”

“Theo như tôi nghe được qua điện thoại thì có vẻ thế nhỉ. Itoyama... là nơi sẽ xây tòa nhà G nhỉ. Lại có chuyện gì vậy?”

“Ừm... vâng,” Nishimura lưỡng lự gật đầu rồi nhìn sang hai người đàn ông đang ngồi cách xa họ. “Các cậu trình bày cho anh Ukai đi.”

Trong hai người có một người không đeo kính, anh ta từ từ nhích lại gần chiếc bàn. Người đó chìa ra tấm danh thiếp, trên đó ghi “Okamoto, phụ trách khu Itoyama”.

“Nói ngắn gọn thì gần đây, phong trào phản đối đang bùng phát.”

Okamoto nói.

“Chà, quả nhiên.” Ukai gật đầu. “Trên đường tới đây, tôi thấy áp phích ở khắp nơi. Tôi tưởng tạm thời đã lắng xuống rồi mà giờ lại rầm rộ à?”

“Vâng. Với lại, có một chuyện khá phiền toái,” Okamoto mở tập tài liệu ra bàn và trải rộng tấm bản đồ. Đó là sơ đồ mặt bằng của công trình xây dựng và các khu vực lân cận. “Ở vị trí cách khu đất dự định xây tòa G này khoảng một ki lô mét về phía Bắc, người ta tìm thấy tổ của đại bàng vàng.”

“Ồ, đại bàng vàng à?”

Bất chợt nghe thấy tên loài vật mình không ngờ tới, Ukai có chút bối rối.

“Đúng vậy. Loài chim ấy được cho là đang có nguy cơ tuyệt chủng. Nhóm phản đối đang dựa vào đó để kêu gọi tỉnh ra lệnh cấm xây dựng. Nghe đâu họ sắp gửi thỉnh nguyện thư đến bộ Môi trường nữa.”

“Hình như trước đây cũng có chuyện tương tự ở khu vực khác nhỉ. Tôi nhớ mang máng đó là tên của một loài côn trùng.”

“Là chuồn chuồn ngô ạ.” Okamoto nói. “Lần khác nữa thì là kỳ nhông. Lần nào chúng tôi cũng có được giấy chứng nhận của bộ Môi trường xác nhận đã nghiên cứu môi trường và không gây ảnh hưởng gì, nhờ thế mà chuyện cũng qua nhưng lần này thì chưa biết thế nào. Bộ Môi trường rất tích cực với việc bảo tồn giống đại bàng vàng, khoảng cách một ki lô mét từ tổ của chúng là hơi quá gần.”

“Thế à, nhưng đơn vị cấp phép là tỉnh đúng không? Trên tỉnh sẽ xử lý thê nào?”

“Nếu theo đúng quy trình của bộ Môi trường thì với tình hình này, khó mà được cấp phép. Tuy nhiên, nếu bộ Môi trường chịu nhận định là công trình của chúng ta hợp lý thì họ sẽ linh động..

“Tôi hiểu rồi.”

Tóm lại, có vẻ họ muốn bảo chúng ta hãy đàm phán với bộ Môi trường.

"Liệu có ổn không đây," Nishimura nói xen vào. "Theo lời Okamoto, muốn nghiên cứu chính xác xem có ảnh hưởng tới việc làm tổ của đại bàng vàng hay không thì phải mất đến vài năm. Kể cả không có chuyện này thì khu Itoyama vốn đã có nhiều vấn đề phiền toái và được đánh giá là sẽ khởi công muộn nhất rồi. Thêm việc này vào để rồi muộn hơn nữa thì sẽ ảnh hưởng tới kế hoạch tổng thể mất."

"Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ báo cáo với ngài Oga ngay sau khi quay lại Tokyo." Ukai vừa nói vừa lấy sổ tay.

"Xin nhờ cả vào anh. về nội dung chi tiết, tôi nghĩ anh có thể xem tập tài liệu này." Okamoto đóng tập tài liệu rồi đẩy nó về phía Ukai.

"Cảm ơn," anh đáp, cất nó vào cặp rồi nói với Nishimura, "Mãi họ vẫn không chịu từ bỏ nhỉ. Những người thuộc phe phản đối ấy."

"Đừng nói là từ bỏ, họ còn chỉ trích bằng hết cách này tới cách khác ấy chứ. Thật mệt mỏi." Nishimura cau mày.

"Việc thực thi kế hoạch đã được xác định, vài công trình cũng khởi công rồi, sao họ lại chống đối đến thế nhỉ. Là do tòa nhà G à?"

"Đúng vậy đấy. Đối với họ, những công trình khác ra sao cũng được, chỉ riêng chỗ ấy là tuyệt đối không thể chấp nhận. Thực ra, việc bị phản đối thì chúng ta cũng đã dự trù từ trước rồi nhưng chính vì thị trấn Mitsuhara ưng thuận việc xây cơ sở đó mà dự án này mới được tiến hành."

"Họ kêu ca hết chuyện này sang chuyện khác nhỉ. Thế rồi họ còn nói gì nữa không?"

"Nhiều lắm. Chiêu trò gần đây nhất là tranh cãi về những công trình đã khởi công. Họ kêu ca rằng chúng ta không giữ đúng cam kết ban đầu về việc giữ gìn môi trường khi tiến hành thi công. Ở những khu khác, có nơi chặt nhầm cây nằm ngoài quy hoạch và họ đã chụp ảnh lại rồi khiếu nại lên tỉnh. Họ yêu cầu dừng công trình ngay lập tức."

“Chà, quả đúng là phái hành động nhỉ.”

“Dù những người quá khích cũng chỉ chiếm một phần... Ừm, thế nên. Nishimura nhìn sang người đàn ông còn lại nãy giờ vẫn im lặng ngồi cạnh Okamoto. “Không hẳn là giới thiệu, nhưng tôi nghĩ cũng nên để cậu ấy gặp anh Ukai một lần nên đã dẫn đến đây. Đây là người sẽ chịu trách nhiệm điều phối. Thời gian tới, tôi muốn nhờ cậu ấy tham gia việc đối phó với nhóm phản đối.”

“Hân hạnh được làm quen,” người đàn ông nói và đưa tấm danh thiếp ghi chức danh tư vấn xây dựng. Anh ta mang họ Yaba.

Ukai cũng đưa danh thiếp. Yaba đón bằng cả hai tay, hơi cúi đầu như nâng nó lên rồi cẩn thận cất vào ví đựng danh thiếp của mình. Ukai nhanh chóng đánh giá người đàn ông vừa gặp lần đầu.

Anh ta mặc áo sơ mi đơn giản nhưng chắc chắn không phải loại rẻ tiền. Phía sau cặp kính gọng vàng là đôi mắt liên tục tìm kiếm kẽ hở của người khác một cách giảo hoạt. Không rõ có phải do tập luyện môn võ thuật đối kháng nào đó hay không mà hình dáng đôi tai anh ta bầm giập như bông súp lơ.

“Hồi tôi gặp rắc rối vì thu hồi đất ở khu Hiketa, cậu ấy đã góp công lớn để dàn xếp ổn thỏa. Với phương châm mỗi lần thương thảo, thông tin luôn là quan trọng nhất, không gì bằng việc hiểu rõ đối phương nên cậu ấy đã giúp tôi từng bước thu thập thông tin. Tất cả là nhờ Yaba.”

“Ồ,” Ukai hướng ánh nhìn từ Nishimura sang Yaba.

“Không phải vậy đâu,” Yaba khẽ xua tay. “Tôi không làm gì to tát cả. Thường thì, bất kỳ ai cũng có một hai điểm yếu hoặc khát khao nào đó đúng không? Tôi chỉ cẩn thận nhặt nhạnh những điều đó thôi.”

“Tức là cách đó cũng sẽ đối phó được với nhóm phản đối kia à?”

“Nói sao nhỉ,” Yaba nghiêng đầu. “Chưa thể nói trước được gì. Nhưng tôi vừa mới tìm được một manh mối. Tôi định sẽ tấn công họ từ đó.” Nụ cười tự tin xuất hiện trên khóe miệng anh ta.

“Thật đáng hy vọng.”

Ukai cho rằng tốt hơn hết không nên hỏi nội dung chi tiết của manh mối chưa rõ ràng ấy nên chỉ cười lấy lòng anh ta.

“Vậy, hôm nay chúng ta dừng ở đây thôi nhỉ.” Yaba nói. “Tôi gọi bà chủ mang đồ ăn ra nhé.”

“À vâng, xin nhờ cậu.” Nishimura đáp.

Yaba và Okamoto rời khỏi phòng rồi Ikehata mới nói, “Nhân vật Yaba đó có vẻ rất hữu dụng đấy nhỉ,” đôi mắt ông ta ánh lên vẻ thận trọng.

“Anh nói đúng đấy.” Nishimura gật đầu. “Cậu ta cũng có quan hệ nữa. Anh Ikehata và anh Ukai nếu gặp khó khăn gì thì cứ tùy ý điều động cậu ta nhé.”

“Cảm ơn ông.” Ukai cúi đầu cảm ơn nhưng trong lòng thì quyết định sẽ tuyệt đối không làm như vậy. Người đàn ông hữu dụng cũng giống như dao kiếm hay thuốc nổ. Dùng sai cách thì chính mình sẽ gặp nguy hiểm. “Có quan hệ” phải chăng là từ ám chỉ xã hội đen?

Ukai ngẩng mặt lên đúng lúc cánh cửa mở ra và người phụ nữ mặc samue khi nãy lại bước vào.

4

Kurasaka Yurina để ý tới sự có mặt của nhân viên đó từ cuối tháng Năm. Vào ngày bắt đầu đợt thi giữa kỳ ở trường trung học, cô bé về gần đến nhà lúc đã quá trưa. Tuy được nghỉ sớm nhưng Yurina không hề có tâm trạng la cà với các bạn cùng lớp. Kỳ thi còn tiếp tục vào ngày mai và cả ngày kia. Hơn nữa, bài thi môn toán hôm nay thực sự kinh khủng. Chẳng cần xem cũng biết điểm thi sẽ ra sao. Hầu như không có câu nào cô bé trả lời trọn vẹn. ít nhất Yurina cũng muốn có điểm tốt ở những môn học khác. Cô bé định sau khi về nhà và ăn trưa xong sẽ học bài ngay.

Yurina bước trên con đường có những nhà kho và công xưởng được xây thành hàng. Rồi cô bé đi qua trước cổng xưởng Cơ khí Kurasaka. Đó là công ty mà bố cô bé làm chủ, thuộc diện lớn ở vùng này.

Có lẽ đang vào giờ nghỉ trưa nên không nghe thấy tiếng ầm ĩ thường ngày của các loại máy móc. Vô tình nhìn vào bên trong khu xưởng, cô bé thấy một chàng trai đang ngồi trên hộp gỗ và đọc thứ gì đó giống như tạp chí. Chắc đó là nhân viên ở đây vì anh ta mặc bộ đồ bảo hộ lao động. Ở xưởng Cơ khí Kurasaka thường có khoảng 20 nhân viên. Vì nhân sự thay đổi thường xuyên nên tất nhiên Yurina không thể nhớ mặt của tất cả mọi người. Cô bé cũng chưa từng nhìn thấy người thanh niên đó.

Cậu ta vụt ngẩng mặt lên và mắt họ giao nhau. Yurina vội vàng lảng sang hướng khác rồi bước đi. Cũng vì thế cô bé mới nhận ra là mình đã dừng chân ở đó.

Sau khi về nhà, Yurina vẫn không sao dứt được hình ảnh chàng trai kia khỏi suy nghĩ. Đôi mắt trong veo nhưng đâu đó chứa đầy nỗi buồn

gây ấn tượng rất mạnh. Có lẽ cậu ta chỉ hơn Yurina ít tuổi. *Bố phàn nàn rằng có một cậu bé mới tốt nghiệp cấp ba vào tháng Tư năm nay vừa vào công ty nhưng lại nghỉ việc luôn nên phải tuyển người. Vậy đó là nhân viên mới sao?*

Yurina gặp bố Tatsuo vào bữa tối. Tuy muốn hỏi chuyện về chàng trai nhưng sau cùng lại chẳng dám nói gì. Cô bé không viện được cớ để mở lời.

Yurina không tập trung được mấy vào việc ôn thi. *Ngày mai chắc mình cũng về nhà vào tầm ấy rồi thử ngó vào nhà xưởng xem sao* - đầu óc cô bé chỉ nghĩ về chuyện đó.

Đúng như dự đoán, Yurina cũng không có cảm giác mình đã làm tốt ở bài thi tiếp theo. Nhưng cô bé thực hiện được kế hoạch còn lại. Trên đường về nhà, khi đi qua phía trước xưởng, cô bé thấy chàng trai đó đang ngồi trên chiếc hộp gỗ hệt như hôm trước. Tuy cầm trên tay thứ sách báo nào đó, song cậu không đọc mà thẫn thờ nhìn vào xa xăm. Yurina không dừng chân nhưng cố tình bước chậm hơn một chút. Trong lòng vừa e ngại bị nhìn thấy giống hôm qua lại vừa mong đợi điều đó. Nhưng sau cùng, đôi mắt cậu không nhìn về phía cô.

Yurina có được thông tin về cậu sau đó một thời gian. Bữa tối một ngày nọ, bố Tatsuo nói với mẹ về "cậu bé mới tốt nghiệp cấp ba vừa vào làm từ tháng Năm". Theo lời Tatsuo thì cậu "khá được việc".

"Không chỉ có trí nhớ tốt mà thực hành cũng giỏi. Thằng bé học một hiểu mười. Đúng là của trời cho. Nhất định phải dạy dỗ cậu ta cẩn thận." Tatsuo động đũa và liên tục gật gù như thể nghiền ngẫm những lời của chính mình.

"Một cậu bé ưu tú đến vậy sao lại không học lên đại học nhỉ?"

Thấy mẹ nghi ngờ hỏi, bố có vẻ chán nản.

"Nãy giờ em nghe cái gì vậy? Anh đã nói là cha mẹ cậu ta mất rồi mà."

“À, đúng rồi nhỉ. Vì thế nên anh trai đã nuôi dưỡng cậu ấy.”

“Không phải anh trai mà là chị gái. Cô chị đó lại cũng mất vào mùa xuân năm nay, thế nên thằng bé mới buộc phải đi làm.”

“Đúng rồi đúng rồi. Tội nghiệp quá nhỉ. Nhưng cũng giỏi thật đấy, một mình nỗ lực như vậy...” mẹ nói vẻ khâm phục.

Vừa nghe hai người trò chuyện, Yurina vừa hình dung khuôn mặt của cậu ta. Cô bé có cảm giác mình đã hiểu phần nào lý do khiến khuôn mặt ấy có vẻ u ám. Rất muốn giúp cậu nhung cô không nghĩ ra được bất cứ điều gì mình có thể làm.

Một khoảng thời gian sau đó, Yurina không có cơ hội trông thấy cậu. Trường cấp ba đã sớm bước sang kỳ nghỉ hè. Đang nghịch ngợm chiếc điện thoại thông minh trong phòng riêng thì có cuộc gọi đến của bố Tatsuo. Bố muốn Yurina đến công ty trực điện thoại vì nhân viên văn phòng nghỉ làm. Cô nhân viên văn phòng được gọi thân mật là Tomo-chan, một bà dì tốt tính đã xin nghỉ phép vì con bị ốm.

“Vầng... lại nữa à? Sao bố không bảo mẹ ấy?” Yurina dồn hết sự khó chịu vào giọng nói.

“Con biết mẹ rồi còn gì. Không biết nên gọi là lề mề hay vụng về nhưng nói chung là không tháo vát. Lần bố nhờ Yurina trực điện thoại dạo trước ấy, khách hàng đánh giá tốt lắm. Họ bảo là nghe giọng của thiếu nữ đã thấy thoải mái. Tóm lại, bố nhờ con đấy. Bố trả tiền làm thêm hẳn hoi.” Giọng điệu của bố lúc nhờ vả nghe dịu dàng đến khó chịu.

Tuy thấy phiền phức nhưng được nhận tiền lại là chuyện khác. Hơn nữa, cô bé hiểu điều Tatsuo vừa nói. Quả là cũng đáng lo nếu giao việc cho người vụng về trong mọi chuyện như mẹ. Đã có lần mẹ ngắt máy mà không xác nhận tên của người gọi.

Mặc nguyên quần áo ở nhà đến văn phòng công ty, cô bé quyết định mượn bàn làm việc của Tomo-chan để xử lý đống bài tập hè trong lúc

túc trực bên chiếc điện thoại thi thoảng mới có cuộc gọi đến. Nghe nói lên lớp 12 sẽ được tự do nhưng lớp 11 như Yurina vẫn bị giao bài tập hè.

Ở văn phòng khá đông người. Tuy vậy, không ai bắt chuyện với Yurina. Họ đều biết cô bé là con gái của giám đốc và chỉ đến hỗ trợ công việc trực điện thoại. Bản thân cô bé cũng không mấy để ý tới xung quanh. Đây là nơi Yurina vẫn thường xuyên ra vào từ bé, không khác gì một phần của căn nhà riêng.

Bởi vậy, khi đang ở một mình trong văn phòng, dù có cảm thấy ai đó vừa bước vào thì Yurina cũng không ngẩng mặt lên. Đôi mắt cô bé vẫn chăm chăm hướng vào bài tập số học. Nhưng như vậy không có nghĩa là cô bé đang cố gắng giải bài toán. Yurina chỉ đang nghĩ xem giáo viên dạy toán sẽ phản ứng thế nào trong trường hợp mình không nộp đống bài tập này. Cô bé đang tiến dần tới kết luận: *nếu chỉ ở mức bị mắng mỏ một chút thôi thì cũng chẳng sao.*

"Cos 2x bằng 2 cos bình x trừ 1." Đúng lúc ấy, Yurina nghe thấy tiếng lẩm bẩm vang lên phía trên đầu mình.

Yurina ngẩng lên vì bất ngờ và ngay lập tức nhận ra chàng trai mặc quần áo bảo hộ lao động dạo nọ đang đứng sát bên cạnh, cô bé giật mình. Phút chốc, cô thấy toàn thân nóng bừng.

Cậu bối rối gãi đầu và chỉ tay vào tờ bài tập số học đang mở ra trên bàn.

"Định lý cộng... đúng không?"

"À, chắc vậy."

Định lý cộng... Cô biết có thứ đó, dù cách sử dụng thì không rõ.

"Dạng bài tập khá phổ biến nhỉ," cậu nhìn câu hỏi và nói.

"Anh giải được ạ?" Cô bé nói giọng lễ phép.

"Có lẽ vậy," cậu đáp.

Cậu cầm lấy bút chì kim rồi cứ đứng nguyên ở đó, bắt đầu viết công thức sột soạt trên giấy. Cậu không có vẻ gì là đang suy nghĩ. Trông cậu chỉ như đang chép lại thứ gì đó. Không chừng tấm bảng đen trong đầu cậu ta có ghi đáp án từ rất lâu rồi cũng nên.

“Chắc đáp án là thế này.” Cậu nói sau khi viết xong.

S... siêu thật, Yurina mở to mắt kinh ngạc. “Toán là môn sở trường của anh à?”

“À, cũng khá thôi,” cậu mỉm cười vẻ ngại ngần.

“Thế còn bài này?” Yurina đua ra một câu hỏi khác.

Cậu chỉ liếc qua rồi bắt đầu điền vào ô trả lời. vẫn không hề ngồi xuống. Chỉ sau vài phút là giải xong.

Đúng như bố nói, Yurina nghĩ thầm. *Một nhân tài.*

“Anh thông minh thật đấy.”

“Đâu có. À, em là tiểu thư nhà giám đốc nhỉ.”

“Vâng...” Cô khẽ đáp. Yurina thấy ngượng khi được gọi là “tiểu thư”.

“Anh là Koshiba, vừa vào công ty năm nay. Hân hạnh được làm quen.” Cậu nói và cúi đầu. Tấm thẻ gắn trên ngực có tên “Koshiba” viết bằng chữ Hán.

“Dạ... chính em mới hân hạnh được làm quen.”

Yurina vừa dứt câu chào thì cửa văn phòng mở ra, một nhân viên kỳ cựu ngó vào.

“Đi thôi, Shingo.”

“Vâng,” cậu đáp lời rồi cúi đầu chào Yurina trước khi bước về phía cửa. Nhìn cậu đi khuất rồi Yurina mới vươn tay lấy tập danh sách nhân viên.

Tên đầy đủ của anh ta là Koshiba Shingo.

Hai ngày sau, Yurina căn giờ nghỉ trưa để vào xưởng. Trong tay cô

bé là xấp bài tập. Ngó vào bên trong, cô bé thấy Shingo đang ở chỗ mọi khi. Có vẻ cậu vừa ăn xong com hộp mua ở cửa hàng tiện lợi và đang thu dọn vỏ hộp. Cậu đã cởi bộ đồ mặc khi làm việc, trên người là chiếc áo phông cộc tay. Hai bắp tay để trần trông thật nổi bật.

May quá, không thấy mấy nhân viên khác đâu. Chắc trời nóng nên họ ở bên trong cả. Yurina hạ quyết tâm rồi cất lời:

"Em chào anh."

"Xin chào," cậu quay về phía cô và tươi cười đáp lại.

"Em nhờ anh một chút được không?" Cô nói và chìa tập bài toán ra.

"A," Shingo gật đầu như hiểu ra vấn đề. "Được chứ."

Ngồi cạnh nhau trên chiếc hộp gỗ cậu thường sử dụng thay cho ghế, Yurina cho cậu xem những bài toán mình chưa giải được.

"Giải phương trình à? Kiểu bài tập này thì có nguyên lý rồi." Shingo cầm lấy bút chì kim rồi sột soạt viết cách giải vào vở. Vừa viết cậu vừa giải thích trình tự từng bước một.

Anh ấy giải thích cẩn thận và dễ hiểu thật. Không hiểu sao mình còn cảm thấy đầu óc sáng ra.

"Ngoài số học ra anh còn giỏi môn nào nữa ạ?" Yurina hỏi.

"Vật lý và hóa học, chắc là cả tiếng Anh nữa." Shingo nghiêng đầu nói. "Ngữ văn và môn xã hội thì, thật tình mà nói, anh không tự tin lắm."

"Chuyên tự nhiên một cách điển hình luôn. Nhưng mà, anh thông minh như thế, chắc thi vào trường nào cũng đỗ." Vừa nói dứt câu cô bé đã thầm nghĩ *không hay rồi.*

Nhưng Shingo không hề tỏ ra không thoải mái, cậu vẫn tươi cười nhìn xuống đồng hồ đeo tay rồi đứng dậy.

"Anh phải quay lại công việc đây. Có gì thắc mắc em cứ hỏi nhé. Anh cũng thấy vui lắm."

“Vâng,” Yurina đáp. Lòng thầm mừng rỡ khi nghe thấy cậu nói “vui lắm”.

Từ hôm đó, cô bé thường xuyên tới nhà xưởng để hỏi bài. Shingo luôn lựa chọn từ ngữ giải thích sao cho dễ hiểu nhất dù bài tập có khó đến đâu. Cậu kiên trì giảng giải cho tới khi Yurina hiểu bài mới thôi. Không những vậy, hễ cô bé định bỏ cuộc và nói *em không hiểu đâu, thôi kệ đi* thì cậu đều ngăn lại, *không được bỏ cuộc!*

“Chỉ cần một lần bỏ cuộc thì sẽ hình thành thói quen từ bỏ. Khi đó ngay cả bài có thể giải cũng không giải được nữa.”

Sau đó cậu sẽ giảng tỉ mỉ lại từ đầu cho tới khi Yurina hiểu. Cô nhận ra những hành vi ấy đều xuất phát từ lòng tốt của cậu. *Ngoài bố mẹ, chưa từng có ai đối xử tốt với mình như vậy,* Yurina nghĩ.

Một tối nọ, Tatsuo hỏi:

“Nghe nói dạo này con hay gặp Shingo à?”

Chắc bố nghe ai đó kể rồi.

“Con chỉ nhờ anh ấy giúp làm bài tập hè thôi.” Yurina cong môi đáp.

“Không cần tỏ thái độ. Bố không định mắng con. Thậm chí bố còn thấy đó là việc tốt. Thằng bé đó thực sự thông minh mà. Bố vẫn nghĩ là có làm việc thì cậu ta vẫn nên học đại học nhung chính cậu ấy không muốn thì cũng đành chịu. Có vẻ lúc này đầu óc Shingo chỉ dành cho công việc. Còn trẻ mà giỏi thật đấy.”

Theo lời Tatsuo, vì muốn quen với công việc càng sớm càng tốt nên Shingo luôn ở lại xưởng một mình sau giờ làm để luyện thêm cách sử dụng máy móc và gia công kim loại. Ngoài ra cậu còn đang đi học để lấy bằng lái xe.

“Thằng bé đó cứ thế mà trưởng thành thì công ty chúng ta cũng ổn đấy.” Tatsuo lặp đi lặp lại giọng điệu khen ngợi dành cho Shingo.

Sau đó vài ngày, Yurina lại được Tatsuo nhờ đến văn phòng trực

điện thoại. tới buổi trưa thì có một người đàn ông ghé đến. Tuổi người đó vào khoảng trên dưới 40. Người đàn ông có dáng cao và đeo kính. Lúc ấy chỉ có một mình Yurina ở văn phòng.

“Nếu tôi không nhầm thì ở đây có một cậu thanh niên tên là Koshiba Shingo?” Chú ta hỏi.

Nghe thấy tên Shingo, không hiểu sao nhịp tim cô bé lại đập nhanh hon.

“Có ạ, nhưng hiện đang trong giờ làm việc. Giờ nghỉ trưa ở đây bắt đầu từ 12 giờ 15 phút.”

Kim đồng hồ đang chỉ quá 12 giờ một chút. Có thể thấy người đàn ông đã nhằm giờ nghỉ trưa để tới đây.

“Thế à? Tôi đến để gặp cậu ấy nên có thể cho tôi đọi ở đây được không?”

“A... cháu nghĩ là được. Nếu chú muốn thì đợi ở đó ạ.” Yurina chỉ tay vào khu vực tiếp khách được ngăn riêng bằng tấm vách.

“Vậy à. Thế thì tôi xin phép nhé.” Người đàn ông lịch sự cúi đầu.

Yurina được dặn phải lấy đồ uống ra mời khi có khách đến. Cô bé rót trà trong chai nhựa vào cốc thủy tinh, đặt lên khay và mang tới chỗ vị khách. Người đàn ông chưa ngồi xuống ghế mà đang đứng ngắm hàng mẫu của các loại sản phẩm gia công cơ khí được bày trên giá.

“Mời chú,” cô bé nói và đặt cốc nước lên bàn.

“Ôi, cứ kệ tôi,” người đàn ông nói với vẻ ngại ngần. Rồi chú ta cầm lấy hàng mẫu và hỏi, “Đây là sản phẩm của công ty à?”

“Vâng, cháu nghĩ vậy.”

“Tôi xem qua thì có vẻ đây là sản phẩm được chế tạo nhờ gia công phóng điện. Cô có biết họ sử dụng cái gì để tạo điện cực không?”

“Dạ?” Yurina bối rối. Cô bé hoàn toàn không hiểu ý nghĩa của những từ mà người đàn ông vừa nói.

“Xin lỗi. Cháu đừng để ý.” Dường như nhận ra người bị hỏi cảm thấy không thoải mái, người đàn ông xếp lại hàng mẫu lên giá. “Vậy, cậu ấy thế nào rồi?”

“Cậu ấy...”

“Koshiba. Cậu ấy vẫn khỏe chứ?”

“À, vâng. Cháu nghĩ là khỏe.”

“Đã quen với công việc chưa?”

“Việc đó... Vâng, bố cháu nói là anh ấy đang rất cố gắng”

Đôi mắt người đàn ông mở to hơn một chút khi nghe cô bé nói.

“Cháu là tiểu thư nhà giám đốc à?”

“Vâng. Giờ đang là kỳ nghỉ hè nên cháu phụ việc cho bố.”

“Ra vậy,” người đàn ông gật đầu vẻ như đã hiểu, ngồi xuống ghế và đặt lên bàn chiếc túi ni lông màu trắng. Bên trong chứa vật gì đó giống Orizume Bento. Có lẽ là quà cho Shingo.

Cô bé rất muốn biết người này là ai, có quan hệ thế nào với Shingo nhưng lại không biết nên hỏi sao cho đúng. Thế rồi, thấy Yurina vẫn im lặng cầm chiếc khay, người đàn ông chợt nói, “Đàn em.”

“Dạ?”

“Koshiba là đàn em học cùng trường cấp ba với tôi. Chúng tôi cùng tham gia một câu lạc bộ, thời cậu ấy làm hội trưởng, tôi có cho cậu ấy vài lời khuyên với tư cách một OB.”

“A, thế ạ. Câu lạc bộ... môn thể thao nào đó ạ?”

“Không, là một nhóm xoàng xĩnh có tên Hội nghiên cứu vật lý.”

“Vật lý... ồ... a, nhưng có khi thế mới đúng với con người Koshiba.”

Người đàn ông ngưng bàn tay đang đưa cốc nước lên miệng.

“Cháu có vẻ biết rõ về cậu ấy nhỉ?”

“A, không... cháu không biết nhiều lắm, nhưng mọi người vẫn nói anh ấy rất thông minh. Anh ấy cũng từng chỉ bài cho cháu.”

“Chỉ bài?”

“Vâng, à, chỉ một chút thôi.”

Người đàn ông nhìn cô bằng ánh mắt đầy tò mò. Có *lẽ mình hơi thừa lời rồi.* Cô bé cúi đầu chào và rồi khỏi đó.

Chẳng mấy chốc đã tới giờ nghỉ trưa. Trông thấy bóng dáng các nhân viên rời khỏi xưởng, Yurina bèn đứng dậy.

Vừa ra khỏi văn phòng, cô đã thấy Koshiba Shingo đang bước đi một mình. Cậu luôn mua cơm hộp ở cửa hàng tiện lợi gần đây. Cô cất tiếng gọi, báo cho cậu biết có khách đang chờ.

“Khách á?”

“Một người hơn khá nhiều tuổi. Nhưng tự xưng là đàn anh thời cấp ba... tham gia câu lạc bộ giống anh Koshiba.”

“À,” Shingo gật đầu. Dường như cậu đoán ra.

Cậu quay vào văn phòng, Yurina đuổi theo sau.

Shingo đứng đối diện với vị khách ở khu vực tiếp khách. Cả hai đều tươi cười, có thể thấy họ rất vui vì gặp được nhau. Không hiểu sao Yurina lại thấy yên tâm.

Cô bé quyết định mang trà cho cả Shingo. Rót xong trà vào cốc thủy tinh và mang ra thì câu chuyện của cả hai lọt vào tai cô bé. Hình như Shingo gọi người đàn ông là thầy Yukawa. *Thế thì người này là giáo viên à,* cô bé nghĩ.

Yurina vừa quay lại ghế thì Tatsuo lại gần và cất tiếng hỏi:

“Ai thế?”

“Hình như là đàn anh thời cấp ba của Shingo.” Yurina nhỏ giọng đáp.

“Hừm, tuổi tác khá chênh lệch đấy nhỉ.”

“Hình như cũng là OB ở câu lạc bộ. Chú ấy nói đó là Hội nghiên cứu vật lý.”

“Vật lý à? Đúng chất thằng bé nhỉ.” Tatsuo nhắc lại câu Yurina vừa nói lúc trước.

Shingo và người đàn ông nói chuyện khoảng 20 phút rồi đứng dậy. Trước khi rời khỏi văn phòng, người đàn ông lịch sự gật đầu chào bố con Yurina.

Sau đó, khi Yurina ra khỏi văn phòng thì thấy Shingo đang đứng tần ngần dưới bóng râm của tòa nhà. Hộp com người đàn ông mang tới đung đưa trên tay cậu. Nhưng dường như không phải cậu chuẩn bị ăn hộp cơm mà đang buồn bã suy tư. Biểu cảm ấy u uất, khổ sở, khiến Yurina không thể cất tiếng gọi.

Kỳ nghỉ hè sớm kết thúc, học kỳ hai đã bắt đầu. Ngày nọ, do có họ hàng ở xa đến thủ đô nên mọi người cùng quây quần ăn uống. Yurina cùng bố mẹ về đến nhà vào khoảng trước 11 giờ đêm. về đến trước cửa thì thấy có bóng người đứng ở đó. Cô bé ngay lập tức nhận ra đó là ai, khẽ buột miệng kêu “a” một tiếng.

“Shingo à,” Tatsuo nói. “Có chuyện gì thế?”

“Cháu đến để trả chìa khóa ạ.” Shingo bất ngờ cúi đầu.

“Chìa khóa? À, chìa khóa của văn phòng ấy à? Hôm nay mọi người ra ngoài nên chú dặn cháu cứ mang về cũng được mà?”

“Vâng. Nhưng mà, cháu cứ nghĩ biết đâu chú lại về.” Cậu đưa chìa khóa ra.

“Vậy à, cảm ơn cháu. Mà không, sao cháu lại đọi đến tận giờ này? Đừng ép bản thân quá.”

“Tại cháu cứ mải mê suy nghĩ. Không sao đâu ạ. Thôi, chúc chú ngủ ngon ạ.”

“Ừ, cháu nghỉ ngơi nhé.”

Shingo thoáng liếc sang phía Yurina rồi cúi chào thêm một lần nữa và quay gót bước đi. Vừa nhìn theo cậu, Tatsuo vừa khẽ nói:

“Thằng bé thật đáng nể. Gần như hôm nào cậu ta cũng ở lại. Nhờ vậy mà bây giờ đã sử dụng nhuần nhuyễn hầu hết các loại máy móc ở chỗ chúng ta rồi. Mọi người đều khâm phục vì thằng bé đã thành thợ cứng rồi đấy.”

“Thế thì tốt quá. Làm ngang cơ thợ chuyên nghiệp mà lương lại *r*ẻ.” Mẹ nói.

“Em đừng lạc quan quá. Lương thấp mãi thì cậu ta sẽ đi mất thôi. Người trẻ thời nay thực dụng lắm.”

Trong lòng Yurina khẽ gợn sóng trước những lời của Tatsuo. Cô bé nhận ra sự thật hiển nhiên là rất có thể Koshiba Shingo sẽ đột ngột biến mất.

Yurina định bụng tới xem tình hình Shingo thế nào vào thời điểm sau đó khoảng một tháng. Nghe đâu cậu vẫn như mọi khi, ở lại nhà xưởng chăm chỉ rèn luyện tay nghề gia công kim loại.

Tuy vậy, cô bé không hề quan tâm việc Shingo đang làm. Cô chỉ muốn được ở riêng cùng cậu.

Lén lút ra khỏi nhà, Yurina đi về phía xưởng. Trên đường cô bé ghé vào cửa hàng tiện lợi mua trà nóng và cơm nắm. Đó là đồ ăn cho Shingo lúc nghỉ giải lao.

Yurina đến công ty nhung không thấy bóng dáng Shingo trong xưởng. Lấy làm kỳ lạ, cô bé ngó nghiêng xung quanh, lần này cô phát hiện có ánh sáng lọt ra từ một khu xưởng hiếm khi dùng đến và thường được sử dụng thay cho nhà kho. Yurina dòm xem tình hình bên trong qua khe cửa.

Cô trông thấy Shingo trong bộ đồ bảo hộ lao động. Nhưng giờ cậu không thao tác máy móc nào cũng như không làm gia công kim loại. Trước mặt cậu là một thứ mà Yurina chưa thấy bao giờ.

Tấm kim loại dài, dây cáp cỡ lớn, một thiết bị điện có vẻ phức tạp, những thứ đó được kết hợp với nhau không theo trật tự. Không,

đương nhiên phải có trật tự, chúng chỉ có vẻ không theo trật tự trong mắt Yurina mà thôi.

Shingo nhanh chóng rời xa vật kỳ lạ đó. Cậu đang đeo kính bảo vệ. Cô đoán cậu sắp làm việc gì đó nguy hiểm.

Khoảnh khắc tiếp theo...

Tia lửa phun ra từ vật thể đó cùng một âm thanh rất lớn. Âm thanh đó khiến co thể Yurina cứng đờ, ánh sáng mạnh làm đôi mắt cô bé hoa lên. Cô đánh rơi túi đồ của cửa hàng tiện lợi đang cầm trên tay.

5

Trên bàn vẫn còn đầy thức ăn thừa. Rượu của bữa buffet cũng còn đầy. Nhưng chẳng còn ai buồn động đũa hay rót đầy những ly rỗng nữa.

“Mọi người no hết rồi à. Sắp cập bến rồi đấy. Để khỏi phải hối tiếc điều gì, mọi người ăn thêm, uống thêm đi nhé. Không thì lãng phí quá.” Nhân viên chịu trách nhiệm tổ chức bữa tiệc, đã làm ở công ty được ba năm, lên tiếng hô hào.

“Không, quả thực là tôi không ăn được nữa.” Nhân viên đàn anh nói, anh ta duỗi cả hai chân trên chiếc chiếu tatami. Mặt anh ta đỏ bừng, có vẻ đã uống khá nhiều. “Món tempura đã phát huy tác dụng. Ngon thật đấy, nhưng tôi không ngờ lại nhiều đến thế.”

“Chuẩn, chuẩn!” Nữ nhân viên bên cạnh anh ta đồng ý.

“Tôi đang muốn giảm cân, mà sau đợt ăn uống cuối năm này lại tăng cân mất thôi. Cậu định thế nào đây?”

“Ha ha ha,” một nhân viên khác cười.

“Nói thì nói thế, chứ cô chẳng kể là vẫn tham gia mấy buổi liên hoan đầu năm với lại tiệc tùng của hội chị em suốt còn gì.”

“Những lần đó thì nói làm gì. Chúng tôi luôn cân nhắc xem đi quán nào, và chỉ ăn những món trong thực đơn ăn kiêng hoặc lẩu collagen thôi. Nhưng hôm nay lại toàn những món nhiều calo.”

“Ồ ồ bị ý kiến rồi kìa. Chủ trì ơi, nói gì đi chứ.”

Nhân viên trẻ chịu trách nhiệm tổ chức bèn gãi đầu.

“Đành chịu thôi. Thế này là tôi cũng đã chọn những món có chất lượng rồi đấy. Mà thôi, nếu mọi người ăn uống no đủ rồi thì giờ

thưởng thức phong cảnh đi. Mọi người đã ngắm kỹ chưa ạ? Sắp cập bến rồi đấy."

Nghe anh ta giục, tất cả mười tám con người đồng loạt nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Họ đang ở trên chiếc du thuyền xuôi theo dòng sông Sumida. Đêm nay là tiệc mừng năm mới của cơ quan, cậu nhân viên trẻ được chỉ định làm người chịu trách nhiệm tổ chức đã chiều ý mọi người, sắp xếp chuyến du thuyền này.

Quang cảnh sông Sumida về đêm lấp lánh với nào đèn trang trí rồi ánh đèn hắt ra từ các tòa nhà lúc tàu xuất phát quãng 8 giờ 30 phút, nay cũng sắp phải nhường chỗ cho màn đêm khi đồng hồ đã điểm 11 giờ. Thật đúng lúc để kết thúc bữa tiệc.

"Mong sao năm nay sẽ là một năm tốt đẹp." Trưởng phòng vừa ngắm cảnh bên ngoài vừa xúc động nói.

"Sẽ thế nào nhỉ," nhân viên kỳ cựu trầm ngâm.

"Thủ tướng có nói trên ti vi đấy, rằng năm nay sẽ thực sự tập trung vào các đối sách kinh tế."

"Năm trước lão ấy cũng nói y hệt mà. Khác nào câu chúc đầu năm, *Chúc mừng năm mới* đâu."

"Tóm lại là năm nay cũng chẳng có gì mới hả?"

"Chứ gì nữa. Chà, tóm lại là đừng quá kỳ vọng, chúng ta cứ cố gắng hết sức thôi."

Cuộc trò chuyện này cũng lại thật phù hợp để kết thúc bữa tiệc.

"Hay trưởng phòng nói đôi lời để chúng ta bế mạc luôn cuộc vui hôm nay ạ?" Người nhân viên trẻ chịu trách nhiệm tổ chức ngỏ lời.

"Ờ... cũng được. Tôi biết rồi."

Tất cả nhân viên ngồi ngay ngắn lại.

Trưởng phòng hắng giọng rồi nhìn khắp một lượt.

“Ừm... Tuy năm trước có nhiều chuyện xảy ra nhưng phòng chúng ta đã nỗ lực hoàn thành chỉ tiêu và cũng đạt được kết quả tương xứng. Tuy không biết năm tới sẽ là một năm thế nào, nhưng tất cả chúng ta hãy hợp sức, khó khăn...”

Trưởng phòng nói chưa dứt lời, thì bỗng một âm thanh như thể thứ gì đó vừa nổ rất mạnh vang lên. Âm thanh ấy phát ra từ phía buồng lái. Ngay sau đó là tiếng người huyên náo.

Nhân viên tổ chức bữa tiệc liền chạy đi xem có chuyện gì thì suýt chút nữa là đâm sầm phải mấy nhân viên du thuyền mặt mày đang biến sắc.

Cậu nhân viên nhìn về phía trước và nín thở. Buồng lái đang bị khói bao trùm.

6

Vừa xuống khỏi xe, toàn thân Kusanagi đã run lên. Qua lễ hội búp bê rồi mà nhiệt độ vẫn như thể đang ở giữa mùa đông.

“Gr... Lạnh quá. Sao mà năm nay... cứ lạnh mãi thế này nhỉ. Tôi nhớ những mùa đông ấm áp quá.” Kusanagi rụt cổ, vừa đi vừa nói.

“Anh mà nói thế sẽ bị tiên sinh Yukawa phê bình đấy.” Utsumi Kaoru, cô gái đang bước song song với Kusanagi nhắc đến tên người bạn thân của anh. “Anh ấy thực tâm lo lắng về sự nóng lên của trái đất.”

“Hứ, tạo ra nguyên nhân của hiện tượng ấy chẳng phải là đám khoa học gia ấy à.”

“Hình như anh ấy cũng thừa nhận điều này. Còn nói vì thế mà các nhà khoa học nên ân hận.”

“Ồ, thật hiếm thấy!”

“Dù có sản sinh ra kỹ thuật khoa học tuyệt vời đến mấy, mà người sử dụng ngu ngốc thì thế giới cũng sẽ tan nát. Nhất định phải khắc cốt ghi tâm điều này, dạo trước anh ấy đã nói thế.”

“Ờ, nghe đúng kiểu của hắn đấy.”

Khu chung cư họ cần đến nằm ở Mukoujima. Cửa ra vào có vài viên cảnh sát túc trực, kiểm tra người đi ra đi vào. Đối với cư dân ở đây thì việc này hẳn rất phiền phức.

“Chung cư cũ à. Cửa cũng không phải tự động luôn này.” Kusanagi ngước nhìn tòa nhà với bức tường màu xám tro đầy những vết nứt, lời anh nói nghe như lẫn tiếng thở dài.

“Có vẻ không nên hy vọng gì vào camera an ninh rồi.” Utsumi Kaoru

nói luôn điều Kusanagi còn đang thầm nghĩ.

Hiện trường nằm trong một căn phòng trên tầng ba. Do phần việc chính của đội giám định về cơ bản đã kết thúc nên nhóm Kusanagi đi thẳng vào phòng. Thi thể đã được chuyển đi.

“Anh vất vả quá.” Cậu cảnh sát trẻ Kishitani đã đến trước liền vội vã cúi đầu chào anh.

“Phòng rộng đấy nhỉ.” Kusanagi đảo mắt nhìn bên trong căn phòng và nói.

Ấy là kiểu căn hộ một phòng ngủ, trong đấy quá nửa phòng khách được dùng làm văn phòng. Chiếc giá bằng thép đóng trên tường xếp các tập tài liệu và giấy tờ. Mặt bàn làm việc chất đầy sách vở tài liệu, ngoại trừ phần trước mặt máy tính. Dưới chân bàn cũng chất thành đống những thứ tương tự. Trên lưng ghế tựa vắt một chiếc áo vest cùng một chiếc sơ mi trắng nhàu nhĩ.

Chiếc bàn ăn kê ở góc phòng nhỏ chỉ đủ cho hai người sử dụng, trên đó có chai trà Ô long và cốc bằng giấy.

Kishitani cho hay, nạn nhân là người đàn ông mang tên Nagaoka Osamu, 38 tuổi.

“Anh ta mặc áo thun và quần jean. Ví vẫn còn, bên trong có giấy phép lái xe. Chúng tôi cũng tìm thấy cả ví đựng danh thiếp, có vẻ anh ta đang làm công việc viết lách tự do.”

“Ai phát hiện thi thể?”

“Người phụ nữ đang hẹn hò với nạn nhân. Từ hai ngày trước đó không thấy người yêu liên lạc gì, gửi tin nhắn cũng không có hồi âm nên cô ta lo lắng, đến nơi thì phát hiện nạn nhân đang nằm trên sàn. Hình như cô ta có chìa khóa dự phòng.”

“Hừm,” Kusanagi nhìn xuống sàn nhà, nơi dây thừng được sắp đặt tạo thành một hình người. “Giờ người phụ nữ đó đang ở đâu?”

“Bệnh viện. Cô ấy sốc quá, e rằng không thể hỏi gì được.”

“Có lẽ vậy,” anh đồng tình. “Chắc phải cố gắng lắm mới báo được cho cảnh sát.”

“Thấy bảo sau khi gọi được đến số 110 là cô ấy khóc suốt thôi, còn không nói nổi địa chỉ.”

“Thế sao ta đến được đây?”

“Cũng may mà cô ta gọi bằng điện thoại cố định của phòng này nên ta mới xác định được địa điểm. Cảnh sát từ đồn gần nhất đã lập tức chạy tới và nắm được tình hình.”

“Ra là vậy.” Kusanagi nhìn sang bên cạnh chiếc bàn. Trên chiếc tủ cỡ nhỏ có đặt máy fax. Có lẽ do tính chất công việc nên nạn nhân cũng cần cả điện thoại cố định. “Nguyên nhân tử vong?”

“Hình như là bị thắt cổ. Có dấu vết cho thấy nạn nhân bị thắt cổ từ phía sau.”

“Hung khí thì sao?”

“Chưa tìm thấy. Theo lời nhân viên giám định, đó có thể là miếng vải có khổ rộng như cà vạt.”

“Tức là thủ phạm mang đi rồi à?”

“Có lẽ vậy.”

“Còn dấu vân tay?”

“Có phát hiện vài dấu vết không phải của nạn nhân. Có điều, dường như tên hung thủ đã dùng thứ gì đó như miếng vải để lau chùi chỗ này chỗ kia. Như trên mặt bàn chẳng hạn.”

Kusanagi nhăn nhó, phía trên mũi anh hằn nếp nhăn. *Có vẻ không thể xác định thủ phạm từ dấu vân tay rồi.*

“Thế còn di động? Điện thoại thông minh hay máy tính bảng gì đó?”

“Ở thời điểm hiện tại thì chưa tìm thấy thứ nào cả. Có lẽ, thủ phạm cũng đã mang chúng đi rồi.”

Thế thì chịu rồi, Kusanagi gật đầu. *Ví tiền vẫn còn nên có lẽ thủ phạm là người quen. Mà đã thế thì hẳn trước đó họ từng trao đổi qua tin nhắn hoặc điện thoại, vậy nên hắn mới cố xóa hết những vết tích đó.*

Utsumi Kaoru đang đứng nói gì đó với một nhân viên giám định trẻ tuổi trước chiếc máy tính cá nhân. Trong tay cô có một thẻ nhớ cỡ nhỏ.

“Cái gì thế?” Kusanagi hỏi.

“Tôi thấy nó ở bên cạnh máy tính cá nhân. Có thể nhờ giám định viên xác nhận nội dung bên trong không ạ?”

“Cậu xem giùm đi.”

Kusanagi vừa dứt lời, giám định viên trẻ tuổi liền lắp chiếc thẻ nhớ nhận từ Utsumi Kaoru vào máy tính rồi thao tác trên bàn phím một cách thuần thục. Phút chốc, trên màn hình tinh thể hiện ra một hình ảnh kỳ lạ.

“Cái gì đây... “Kusanagi bất giác lẩm bẩm.

Màn hình rất mờ. Hình ảnh hiện lên là một kiến trúc trông như nhà kho. Có một bức tường màu xám và không thấy bóng người.

“Ở đây đề hơn 1 giờ sáng ngày 21 tháng Hai... nửa đêm à. Địa điểm ở đâu được nhỉ?”

“Ừm,” Kusanagi đáp lại hờ hững trước nghi vấn của Utsumi Kaoru. Đúng lúc ấy, chính giữa màn hình đột nhiên trắng xóa. Khói đang bốc lên.

“Cái gì vậy?” Kusanagi ghé sát mặt vào màn hình.

Làn khói nhanh chóng tan dần. Tòa nhà vừa lờ mờ hiện ra thì Utsumi Kaoru khẽ bật lên một tiếng “A!”

Trên bức tường tòa nhà xuất hiện một lỗ hổng.

Tổ điều tra chuyên án được lập tại đồn cảnh sát Mukoujima. Rõ

ràng đây là một vụ án mạng. Cửa phòng bị khóa nhưng không tìm thấy chìa ở bên trong. Có lẽ thủ phạm sau khi giết hại nạn nhân đã khóa cửa lại hòng kéo dài thời gian phát hiện thi thể.

Nguyên nhân tử vong là do ngạt thở. Thời điểm tử vong được cho là vào khoảng từ bốn mươi đến năm mươi tiếng trước khi thi thể được phát hiện. Từ dấu vết tơ sợi, quả nhiên rất có khả năng hung khí là một chiếc cà vạt.

“Bị thắt cổ từ phía sau ở trong phòng, lại không thấy dấu hiệu xô xát, vậy chắc là bị tấn công bất ngờ. Có khi đúng là người quen đã ra tay.” Mamiya, cấp trên của Kusanagi khoanh đôi cánh tay to mập lại. Trước khi cuộc họp của tổ điều tra bắt đầu, ông tập trung cấp dưới do mình quản lý trực tiếp lại, có lẽ là để xác định trước phương hướng tổng thể. Mamiya sẽ giữ vai trò điều hành cuộc họp.

“Liệu hung thủ có lên kế hoạch trước không nhỉ?” Kusanagi hỏi.

“Ừm, có không nhỉ?”

“Tôi có cảm giác đây chỉ là hành vi phạm tội mang tính bộc phát.”

“Ồ. Căn cứ là?”

“Áo vest và sơ mi trắng được vắt trên lưng ghế tựa. Nhưng lại không thấy cà vạt. Áo sơ mi thì đã đành, nhưng chắc không có chuyện vứt áo vest đấy mà cà vạt lại cất riêng đi đâu. Tôi nghĩ, phải chăng thủ phạm đã mang nó đi sau khi sử dụng để gây án? Tóm lại, thủ phạm không chuẩn bị sẵn hung khí từ trước.”

Mamiya nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Kusanagi. “Rất sắc bén đấy.”

“Tuy là chưa thể khẳng định.”

“Không, tôi bỏ một phiếu cho giả thuyết đó. Vấn đề là động cơ. Người quen đến mức gặp nhau trong phòng thì sẽ bộc phát giết người trong trường hợp nào được nhỉ?”

“Có thể là khi người kia nói một điều gì đó không ngờ tới. Những lời đe dọa chẳng hạn.”

“Cậu muốn nói là nạn nhân đe dọa thủ phạm?”

“Tôi đang giả định thôi,” Kusanagi đáp. “Chẳng phải người viết lách tự do như thế sẽ có cơ hội biết bí mật của nhiều người khác à?”

“Hợp lý. Trước hết phải làm rõ xem gần đây nạn nhân theo đuổi chủ đề gì đã.” Mamiya cố gắng nhổ sợi lông mũi. Có vẻ không thành công nên ông nhăn nhó vì đau.

“Thử tìm hiểu những người có quan hệ qua lại xem sao. Biên tập viên hay nhà báo chẳng hạn. Còn nữa, trước mắt ta đã chuyển đống tài liệu của nạn nhân đi rồi. Chắc cũng nên tìm hiểu từng phần trong đó. Nhưng nhiều đấy, có khi phải chia nhau ra làm.”

“Đành phải thế thôi. Rồi còn phải lấy lời khai quanh khu vực hiện trường, kiểm tra camera an ninh, tìm hiểu kỹ các mối quan hệ nữa.”

“Có lẽ vậy. Tuy không tìm được điện thoại di động nhưng theo như hóa đơn thanh toán, thì chắc đó là điện thoại thông minh. Ta đã nhờ công ty điện thoại xác định vị trí thông qua GPS nhưng tôi nghĩ thủ phạm không phải loại ngu ngốc. Chắc không thể hy vọng gì nhiều. Tôi đã đề nghị họ cung cấp lịch sử cuộc gọi.”

“Còn cái đó thì sao?” Kusanagi vừa nói xong thì Utsumi Kaoru ở bên cạnh hỏi.

“Cái đó?”

“Thẻ nhớ trong phòng nạn nhân. Trong đấy chẳng phải có một đoạn phim kỳ lạ quay lại cảnh bức tường của một tòa nhà đột nhiên bị thủng đấy sao.”

“Cái đó liệu có liên quan không?” Kusanagi hỏi.

“Tôi nghĩ cũng không thể khẳng định là *không.*”

“Chuyện gì thế?”

Mamiya hỏi nên Kusanagi trình bày với ông.

Vị sếp với khuôn mặt dữ dằn im lặng suy nghĩ khoảng mươi giây rồi nói:

“Tôi sẽ không nói việc này trong buổi họp. Giao nó cho các cậu vậy.”

“Tôi hiểu rồi ạ,” miệng nói nhưng trong thâm tâm anh thầm than, *lại thêm vụ đó nữa. Hễ có chuyện rắc rối là luôn bắt mình xử lý.*

Một lát sau, đội phó điều tra và trưởng đồn xuất hiện cuộc họp chuyên án đầu tiên được tiến hành. Là người điều hành, Mamiya trình bày khái quát về vụ án, đôi lúc phát biểu thêm những ý kiến của mình, không quên khẳng định đó chỉ là suy nghĩ cá nhân. Trong số đó có cả chi tiết cho rằng nạn nhân không thể vứt áo vest ở đó mà cất riêng cà vạt đi, Kusanagi suýt nữa thì rớt khỏi ghế.

7

Cuộc điều tra chính thức bắt đầu ngay buổi sáng hôm sau hôm phát hiện thi thể.

Utsumi Kaoru được chỉ định đi lấy lời khai của người yêu nạn nhân. Vì cô gái đã xuất viện nên sau khi liên lạc, cô tìm đến một chung cư ở Toyosu.

Trong căn hộ một phòng ngủ gọn gàng, họ ngồi đối diện nhau qua chiếc bàn ăn.

Bạn gái nạn nhân tên là Watanabe Kiyomi. Cô ta làm tại quầy lễ tân của một phòng khám phẫu thuật thẩm mỹ, quen biết Nagaoka trong quá trình anh đi thu thập tin tức. Có vẻ cô ta được cho nghỉ làm hôm nay.

“Nghe nói cô mất liên lạc với anh Nagaoka à?”

Watanabe Kiyomi gật đầu khi nghe câu hỏi của Kaoru, vẻ mặt xanh xao.

“Chúng tôi có hẹn đi ăn nên chắc chắn anh ấy sẽ chủ động liên lạc. Vậy mà không thấy anh ấy nói gì, tôi lấy làm lạ, bèn gọi điện. Nhưng điện thoại không kết nối, gửi tin nhắn thì chẳng thấy hồi âm... Trước giờ chưa từng có chuyện như vậy nên tôi quyết định về sớm, đến xem anh ấy thế nào.”

“Cô đến căn phòng đó vào khoảng mấy giờ?”

“4 giờ chiều... tôi nghĩ là tầm đó.”

Theo ghi chép lưu ở phòng chỉ đạo thông tin của Cục cảnh sát thì cô gái báo tin vào khoảng 4 giờ 13 phút chiều. Tuy hoảng loạn vì nhìn thấy thi thể nhưng dường như ký ức của cô trước sau vẫn rõ ràng.

“Chắc cô cũng đã biết, chúng tôi nghi là nạn nhân đã bị sát hại, nói cách khác, rất có thể đây là một vụ án mạng. Vì vậy tôi muốn hỏi xem cô có manh mối nào không? Như gần đây anh Nagaoka có trăn trở hoặc sợ hãi điều gì đó không chẳng hạn.”

Kiyomi lắc đầu, không còn chút sức lực.

“Tôi không biết. Tôi còn đang muốn hỏi chuyện đó đây.”

“Lần cuối cùng cô gặp anh Nagaoka là khi nào?”

“Tôi nghĩ là vào thứ Sáu cách đây hai tuần. Để tôi nhớ lại xem nào...”

Kaoru kiểm tra lịch đính kèm trong sổ tay.

“Có phải ngày 20 tháng Hai không?”

“Vâng, đúng vậy. Anh ấy đã đến đây.”

“Lúc ấy anh Nagaoka không có vẻ gì khác thường à?”

“Tôi nghĩ không có gì đặc biệt cả. Có điều, khi ấy chúng tôi cũng không chuyện trò thong thả được nên có thể tôi đã không nhận ra.”

“Nghĩa là sao?”

“Tôi nhớ lúc đó là khoảng 11 giờ đêm, anh ấy bất ngờ gọi điện hỏi tôi xem có thể tới đây ngay không. Anh ấy kêu phải đi lấy tin tức lúc đêm khuya, nên thời gian rảnh có chút ẩm trong. Tôi đồng ý và không bao lâu thì anh ấy có mặt. Khi ấy là khoảng 12 giờ nên chúng tôi ở cạnh nhau không đến một tiếng đồng hồ.”

“Anh ấy lấy tin vào khung thời gian khá muộn nhỉ. Cô có hỏi nội dung không?”

“Tôi không hỏi nhưng đoán là việc theo dõi.”

“Theo dõi?”

“Để có tin trước người khác, hình như phải thường xuyên theo dõi ở nơi các nghệ sĩ hoặc người nổi tiếng đi ra đi vào. Đêm đó anh ấy cũng mang theo cái ba lô thường dùng cho những lúc như vậy.”

“Công việc vất vả quá nhỉ. Nghe chẳng khác nào cảnh sát hình sự chúng tôi.”

“Đúng vậy,” Watanabe Kiyomi nghiêng đầu. “Lúc đó anh ấy có nói một câu hơi kỳ cục.”

“Câu gì thế?”

“Tuổi trẻ giỏi thật đấy... hình như là vậy. À, không. *Tuổi trẻ thật đáng sợ,* có lẽ thế.”

Kaoru lẩm bẩm trong miệng câu đó và hỏi:

“Cô nghĩ câu đó có ý gì?”

“Tôi không biết. Tôi cũng hỏi rồi. *Anh nói vậy là sao?* Nhưng anh ấy đáp là không có gì đâu nên tôi cũng không hỏi thêm nữa.”

Kaoru mở sổ tay, nhìn xuống một ghi chú với nội dung, “1 giờ 14 phút ngày 21 tháng Hai”. Đó chính là thời gian quay đoạn phim kỳ lạ lúc trước.

Theo lời kể vừa rồi của Watanabe Kiyomi, có lẽ Nagaoka Osamu đã đến đây vào đêm ngày 20, sau đó quay đoạn phim kia.

“Cô không hỏi anh ấy đi đâu à?”

“Tôi không hỏi...”

Kaoru lấy chiếc điện thoại thông minh ra. “Tôi có thứ muốn cô xem giúp.”

“Cái gì vậy?”

Kaoru thao tác trên điện thoại. Cô đã sao chép đoạn phim quay cảnh lỗ thủng xuất hiện trên bức tường đó vào điện thoại. Hướng màn hình tinh thể về phía Watanabe Kiyomi, cô mở đoạn phim.

“Cô có ấn tượng gì về đoạn phim này không?”

Watanabe Kiyomi lắc đầu vẻ bối rối.

“Lần đầu tiên tôi xem nó.”

“Địa điểm thì sao? Có phải là nơi cô biết không?”

“Tôi không biết. Cái này... là gì vậy?”

“Chúng tôi tìm được nó trong phòng anh Nagaoka nhưng đang băn khoăn không biết đó là thứ gì. Cô hãy cố nhớ lại xem. Có lẽ, đêm ngày 20, sau khi rời khỏi đây anh Nagaoka đã quay đoạn phim này. Cô thực sự không nghe anh ấy nói gì à?”

“Tôi không biết. Tôi thực sự không hiểu.” Giọng Watanabe Kiyomi đã nghẹn ngào.

Kaoru cất điện thoại di động vào ba lô.

“Lần cuối cùng cô gặp anh Nagaoka là đêm ngày 20 tháng Hai. Kể từ đó hai người có trò chuyện qua điện thoại hoặc gửi tin nhắn không?”

“Tôi nghĩ chúng tôi không nói chuyện điện thoại. Nhưng tin nhắn thì có vài lần.”

“Nội dung thế nào? Trong phạm vi có thể tiết lộ thôi cũng được.”

“Cũng không có gì đặc biệt cả... Cô có muốn xem không?”

“Tôi có thể xem thì tốt quá.”

Watanabe Kiyomi mở điện thoại di động và cho Kaoru đọc nội dung tin nhắn do Nagaoka gửi đến và của chính mình gửi đi. Kaoru để ý thấy những ký tự Latin thường xuyên xuất hiện trong tin nhắn của Nagaoka. Đó là hai chữ cái “ST”. “Anh đang tìm hiểu vụ ST”, “Anh đang trên đường về quê do có việc liên quan đến ST”...

“ST là gì thế?” Kaoru hỏi.

“À,” Watanabe Kiyomi gật đầu. “Là Siêu trung tâm công nghệ cao. Cô không biết à?”

“Siêu trung tâm công nghệ cao... Tôi có nghe ở đâu đó rồi thì phải. Nhưng đó là gì vậy?”

Nghe Utsumi Kaoru nói, Watanabe Kiyomi cười vẻ buồn rầu.

“Anh ấy đến đó nhiều lần rồi. Còn bảo với tôi là, ngoài dân địa

phương thì chẳng ai quan tâm cả. Tôi cũng chưa từng nghe đến cái tên ấy cho tới khi anh ấy nói."

"Xin lỗi, tôi thiếu kiến thức quá. Đó là nơi nào vậy?"

"Một cơ sở được xây dựng ở thị trấn Mitsuhara."

"Thị trấn Mitsuhara ở..."

Utsumi Kaoru nói tên một tỉnh ở phía Bắc Kanto. "Đúng vậy," Watanabe Kiyomi đáp.

"Chi tiết thì tôi không biết nhưng nghe nói đó sẽ là trung tâm khoa học kỹ thuật tối tân nhất Nhật Bản. Những đơn vị như các trường đại học hay cơ sở nghiên cứu sẽ được tập trung tại đó."

Trong đầu Kaoru mơ hồ hiện lên một ký ức. Chuyện này cô từng nghe thoáng qua.

"Anh Nagaoka đang thu thập tài liệu về nơi ấy à?"

"Vâng. Cả phong trào phản đối nữa."

"Phong trào phản đối?"

"Anh ấy sinh ra ở thị trấn Mitsuhara. Đấy cũng là cơ duyên khiến anh ấy bắt đầu thu thập tài liệu về Siêu trung tâm công nghệ cao. Nhưng sau đó anh ấy phát hiện ra rất nhiều vấn đề nên dần dần tham gia luôn vào phong trào phản đối."

"Gần đây anh ấy có nói gì về vụ ấy không? Những thay đổi chẳng hạn?"

Watanabe Kiyomi đặt tay lên trán đăm chiêu suy nghĩ rồi lại lắc đầu yếu ớt.

"Tôi chẳng nghĩ ra điều gì đặc biệt. Anh ấy vốn không kể nhiều về công việc của mình."

"Hẳn là lúc làm việc anh Nagaoka cũng có thu thập những thông tin ít nhiều nguy hiểm ấy nhỉ? Cô từng nghe những chuyện kiểu đó chưa?"

“Tôi chưa. Chắc cũng có nhưng anh ấy không kể với tôi.” Ngữ điệu của cô gái pha chút bực dọc. Nhưng dường như không phải do bị hỏi những điều phức tạp mà là đang tức giận chính mình vì hoàn toàn không biết gì về người yêu.

“Vậy tôi xin hỏi một câu cuối cùng. Khi nãy cô có nhắc tới ba lô đúng không. Còn bảo anh Nagaoka luôn mang nó theo khi đi thu thập tư liệu. Cô có biết trong đó có những gì không? Ví dụ như sổ tay hay máy ảnh kỹ thuật số?”

“Sổ tay thì có. Một cuốn sổ tay khá dày, bìa màu đen. Cả máy ảnh kỹ thuật số nữa. Tôi không nhớ loại máy. Anh ấy còn nói máy ghi âm cũng là vật dụng không thể thiếu. Ít nhất cũng cần hai cái thì phải. Còn nữa, gần đây chắc chắn anh ấy luôn cầm theo máy tính bảng.”

“Máy tính bảng...”

Sổ tay, máy ảnh kỹ thuật số, máy ghi âm, máy tính bảng... chẳng thứ nào trong chiếc ba lô còn lại ở căn phòng của Nagaoka.

8

“Quả nhiên là có nhắc đến dự án Siêu trung tâm công nghệ cao.” Kusanagi nhăn nhó khi nghe Utsumi Kaoru báo cáo.

“Quả nhiên là sao?”

Kusanagi nhìn xuống tập tài liệu trên tay.

“Dự án Siêu trung tâm công nghệ cao là kế hoạch biến Mitsuhara thành điểm tập kết các cơ sở nghiên cứu sử dụng kỹ thuật khoa học tiên tiến nhất. Nơi ăn chốn ở cho các nhà nghiên cứu thì khỏi phải bàn, nhưng nghe đâu họ còn dự định xây cả khu giải trí có ứng dụng khoa học và khách sạn nữa. Khẩu hiệu quảng cáo của họ là *‘Chào mừng đến với thành phố của khoa học’* đấy.”

“Một kế hoạch khiến những người làm bên ngành xã hội chỉ cần nghe cũng thấy nóng máu rồi nhỉ.” Utsumi Kaoru cười khổ sở.

“Đúng đấy. Tài liệu với máy tính trong phòng nạn nhân có nhiều thứ liên quan tới dự án Siêu trung tâm công nghệ cao này lắm. Có lẽ đó là mục tiêu thu thập tài liệu chính trong thời gian gần đây của anh ta.”

“Theo lời kể của Watanabe thì Nagaoka sinh ra ở thị trấn Mitsuhara và anh ta phản đối dự án này.”

“Hình như vậy. Đọc cái này đi.” Kusanagi đưa tài liệu đang cầm trên tay cho Utsumi Kaoru. “Bản in phần nội dung còn sót lại trong máy tính cá nhân của Nagaoka.”

“Về kế hoạch ST… à?” Utsumi Kaoru đọc dòng chữ trên giấy.

“Đây là ghi chép về nội dung chi tiết của dự án Siêu trung tâm công nghệ cao, quá trình xây dựng dự án, các cá nhân và tổ chức có liên

quan tới việc thành lập dự án

và mối liên hệ giữa họ thì phải. Đọc cái này xong sẽ hiểu Nagaoka đã thu được nhiều tư liệu chi tiết đến thế nào."

Là một cây viết tự do, Nagaoka ký hợp đồng với các tạp chí, tuần san, và có vẻ làm rất nhiều loại công việc. Nhưng thường những việc đó đều là do khách hàng nhờ, chứ chưa chắc anh ta đã quan tâm tới chúng. Tuy nhiên, chỉ riêng việc điều tra về dự án Siêu trung tâm công nghệ cao là có vẻ anh ta đã chủ động tiến hành. Việc này có lẽ đúng là có liên quan tới việc anh ta xuất thân từ Mitsuhara như lời Utsumi Kaoru nói.

Trong máy tính vẫn còn những báo cáo khác. Và trong những báo cáo đó, Nagaoka chỉ trích những điểm như: chi phí duy trì tốn kém, nhiều khả năng dẫn đến kết cục lãng phí tiền thuế; tuy kêu gọi các cơ quan nghiên cứu từ khắp cả nước nhưng chưa chắc đã thành công tuyệt đối nên có xây dựng được trung tâm nghiên cứu tiên tiến nhất hay không thì vẫn còn là vấn đề. Anh ta cũng rất quan tâm tới việc phá hoại môi trường. Phần lớn các khu vực nằm trong danh sách địa điểm dự kiến xây dựng cơ sở đều trùng với khu vực bảo tồn các loại sinh vật hoang dã, và nếu các công trình này được khởi công thì e rằng hệ sinh thái sẽ thay đổi đáng kể. Anh ta đặc biệt quan tâm đến công trình được gọi là Tòa nhà G, dự định sẽ xây tại khu Itoyama, có vẻ đó là một cơ sở nghiên cứu kỹ thuật xử lý chôn chất thải phóng xạ cấp cao đã được thủy tinh hóa, nếu không may xảy ra sự cố thì có nguy cơ rò rỉ phóng xạ ra ngoài hay không?

"Này," Mamiya cất tiếng gọi. Kusanagi và Utsumi Kaoru cùng ra đứng trước mặt cấp trên.

"Sao rồi? Tình hình cô bạn gái của nạn nhân ấy?" Mamiya hỏi.

Utsumi Kaoru báo cáo tóm tắt lời kể của Watanabe Kiyomi. sắc mặt Mamiya không được tươi tắn lắm, có lẽ vì chẳng có manh mối nào

đáng kể.

“Không chỉ điện thoại di động mà máy tính bảng, sổ tay với máy ghi âm, tất cả dụng cụ tác nghiệp đều biến mất thì quả là đáng lưu tâm đấy.” Kusanagi nói. “Thủ phạm mang chúng theo, thì hẳn trong đó phải chứa thông tin nào đấy gây bất lợi cho hắn, đúng không?”

“Cũng có thể.” Mamiya khoanh tay, nét mặt căng thẳng, ông ngước lên nhìn nhóm Kusanagi. “Vừa nãy có báo cáo, không chỉ dự án Siêu khu vực công nghệ cao, nạn nhân còn điều tra rất kỹ về cá nhân nghị sĩ Oga nữa đấy.”

“Nghị sĩ Oga... Oga Jinsaku? Nguyên bộ trưởng bộ Giáo dục ấy à?” Utsumi Kaoru khẽ nói như thể hoang mang.

“Đúng vậy. Đó là người gợi ý đề xuất dự án Siêu trung tâm công nghệ cao.” Kusanagi đáp. “Thị trấn Mitsuhara là quê của ông ta.”

“Ổ, thảo nào.”

“Dường như đó là mong mỏi từ thời giữ chức bộ trưởng Bộ giáo dục của ông ta. Ông ta muốn biến vùng quê xa xôi hẻo lánh và chẳng có ngành sản xuất nào đáng kể ấy thành căn cứ khoa học tối tân.” Kusanagi nói thêm rồi lại nhìn Mamiya. “Có phát hiện điều gì mới không ạ?”

“Có bằng chứng cho thấy anh ta tìm hiểu khá tí mỉ về những dự án công mà nghị sĩ Oga được cho là có liên quan trong quá khứ. Anh ta còn thu thập cả tài liệu về văn phòng của nghị sĩ, nhóm hậu thuẫn và các tập đoàn nữa. Có lẽ anh ta định tìm cho ra việc làm phi pháp nào đó rồi lợi dụng nó để đạp đổ dự án Siêu trung tâm công nghệ cao.”

“Quả là cây bút chuyên nghiệp. Làm được rất nhiều việc đấy chứ. Thế rồi có tìm được gì không?”

“Nói sao nhỉ. Tôi đã giao cho mấy người khác tìm hiểu cụ thể nhưng đến giờ vẫn chưa thấy điểm nào đặc biệt đáng chú ý. Có điều...” Mamiya nhấc tập tài liệu đặt bên cạnh lên.

“Trong máy tính có mấy bức ảnh kỳ lạ.”

“Ảnh à?”

“Đúng thế.” Mamiya rút từ tập tài liệu ra hai bức ảnh và đặt lên bàn.

Đó là ảnh chụp từ phía sau một chiếc ô tô đang chạy. Một tấm chụp trên đường phố, tấm còn lại là khi chiếc xe đi vào một nơi như bãi đỗ xe.

“Ngoài ra còn có hơn hai mươi tấm ảnh khác nữa. Cùng một chiếc xe, và tất cả đều là ảnh chụp từ phía sau. Từ biển số xe họ đã tra ra được đó là ô tô của nghị sĩ Oga. Ngày tháng trên ảnh cho thấy những bức ảnh cũ thì cũng được chụp cách đây gần hai năm rồi. Hẳn là anh ta đã bám đuôi ông ta.”

“Hay anh ta định bắt tại trận một vụ nhận hối lộ?” Kusanagi vặn vẹo cổ.

“Không thể nào.” Mamiya nhăn mặt, xua tay. “Đành rằng anh ta bám đuôi nhưng cũng không thể thu được bằng chứng ghê gớm đến thế. Có lẽ anh ta chỉ định tìm hiểu đời tư của nghị sĩ Oga và thu thập một scandal nào đó thôi.”

“Kiểu như quan hệ với phụ nữ?”

“Có thể lắm chứ. Kiểu người như ông ta dễ sẽ có nhiều ham muốn về chuyện ấy.” Mamiya cất ảnh vào tập tài liệu. “Dù sao đi nữa, trước hết cứ hỏi thẳng ông ấy xem sao.”

“Ý anh là Oga Jinsaku ấy à?”

“Đừng gọi trống không tên của nghị sĩ. Còn ai vào đây nữa? Không sao đâu. Cấp trên cho phép rồi.”

“Vậy cũng được nhưng để ai đi bây giờ? Để cấp dưới đi có sợ thất lễ không?”

“Đương nhiên. ít nhất cũng phải là tổ phó tổ điều tra.” Mamiya chỉ

tay vào mũi Kusanagi. “Tóm lại chính là cậu.”

“Ơ...”

“Đừng lo. Tôi sẽ đi cùng.”

“Đành chịu vậy. Dù tôi rất ngại các chính trị gia...” Kusanagi chán nản.

“Xin lỗi,” Utsumi Kaoru nói. “Tôi xin phép một chút được không?”

“Sao vậy?” Mamiya hỏi.

“Tôi hơi băn khoăn về đoạn phim kia. Đoạn phim quay cảnh bức tường một tòa nhà đột nhiên bị thủng có trong thẻ nhớ tìm thấy được ở phòng Nagaoka ấy ạ.”

“Cái đó à?” Mamiya tỏ vẻ ngán ngẩm. “Cô có vẻ quan tâm tới đoạn phim ấy nhỉ. Có vấn đề gì à?”

“Trên đoạn phim có hiển thị thời gian ghi hình. Lúc đó là hơn 1 giờ sáng ngày 21 tháng Hai.”

“Hình như vậy. Thế thì sao?”

“Lần cuối cùng Watanabe Kiyomi gặp anh Nagaoka là đêm ngày 20. Anh ta nói có chút thời gian rảnh trước khi đi thu thập dữ liệu nên mới đến nhà cô ấy.”

Mặt Mamiya đến giờ mới thể hiện chút quan tâm.

“Tức là ngay trước khi quay phim à?”

“Vâng. Có khi việc thu thập dữ liệu đêm hôm đó chính là quay thước phim kia.”

“Cũng có thể lắm. Sao nữa?”

“Theo lời Watanabe, đêm hôm đó Nagaoka đã nói mấy câu khá kỳ lạ. Kiểu *tuổi trẻ đáng sợ thật đấy thì phải.”*

“Hả?” Mamiya đăm chiêu. “Là sao?”

“Tôi cũng không hiểu, đâm hơi lăn tăn. Nagaoka quay đoạn phim đó để làm gì? Bản chất đoạn phim đó là gì?”

Mamiya im lặng, chừng như không biết nói gì. Đúng lúc ấy một điều tra viên khác bước vào, thì thầm gì đó vào tai Mamiya.

Kusanagi bèn đánh mắt ra hiệu giục Utsumi Kaoru rời khỏi đó. “Chờ đã,” nhưng Mamiya lại gọi họ lại.

“Tôi cần hai người đến một nơi.”

9

Vừa bước chân vào trong tòa nhà, một mùi đầy hoài niềm đã xộc ngay vào mũi. Thứ mùi đó như được trộn lẫn từ nhiều loại dược phẩm. Lần đầu tiên đến đây đúng là hơi khó chịu nhưng quen rồi thì lại chẳng để ý tới nó nữa. Ngược lại còn thấy đầu óc như tỉnh táo hơn, phải chăng đó là do ảnh hưởng của người mà họ sẽ gặp ở nơi này?

Vẫn như mọi khi, cửa ra vào có gắn lịch trình cho biết người trong phòng hiện đang ở đâu. Ở phần tên nhân vật họ đến gặp, một viên nam châm được dính vào ô "Đang ở trong phòng".

Kusanagi nhìn Utsumi Kaoru, khẽ hất cằm, ý chừng, "Gõ cửa đi!". Cô nắm bàn tay phải, gõ cửa hai lần.

"Mời vào," tiếng đáp vọng ra từ trong phòng. "Chúng tôi xin phép," Utsumi Kaoru nói và mở cửa.

Chủ nhân căn phòng - Yukawa Manabu đang ngồi trước bàn và quay lưng về phía họ. Kusanagi lại gần phía sau lưng anh, vô thức nhìn lên trên bàn và giật mình. Đó là một tấm ảnh X-quang, trông như chụp bộ não người.

"Cậu thành bác sĩ từ bao giờ thế?"

"Tế bào ung thư chịu nhiệt kém hơn so với tế bào khỏe mạnh." Yukawa bắt đầu nói. "Nếu tích hợp hạt nano từ tính với tế bào ung thư, tạo ra từ trường cao tần từ bên ngoài, có khả năng sẽ đốt cháy được riêng tế bào ung thư nhờ sự phát nhiệt của dòng điện cảm ứng. Hiện tại tôi đang cùng khoa y tiến hành nghiên cứu này."

"Ồ, điều trị ung thư theo vật lý học?"

"Thế nên, tôi hiện giờ vô cùng bận rộn." Xoay vèo cái ghế, Yukawa

quay mặt về phía hai người. “Nhận được điện thoại của hai người tôi đã rất ngạc nhiên. Tôi cứ nghĩ hai người sẽ không bao giờ đến đây nữa.”

“Tôi đâu có muốn đến. Lần này là chỉ thị của cấp trên. Mà chỉ thị thì bắt buộc phải tuân theo.”

“Ồ, cấp trên của cậu đã chỉ thị gì thế?” Yukawa đứng dậy, lại gần bồn rửa tay. Nhìn thấy mấy chiếc cốc sứ xếp cạnh nhau, có vẻ anh lại định với tay pha cà phê hòa tan như mọi khi.

Kusanagi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh bàn thao tác.

“Cậu biết người có tên Nagaoka Osamu đúng không?”

“Nagaoka...” Yukawa dừng tay chuẩn bị dốc bột cà phê vào cốc.

“Chắc chắn đã gặp. Anh ta đã gọi điện cho cậu khoảng hai tuần trước.”

“À à,” Yukawa từ từ gật đầu.

“Người đó à? Nhắc mới nhớ, Nagaoka nhỉ. Anh ta có vấn đề gì sao?”

“Anh ta đã bị sát hại. Thi thể được phát hiện cách đây hai ngày.”

Bàn tay Yukawa lại dừng lại.

“Thủ phạm là?” Anh nhìn Kusanagi và hỏi.

“Hiện vẫn chưa rõ. Đang trong quá trình điều tra.”

Yukawa hít một hơi thật sâu, bắt đầu rót nước sôi từ ấm đun vào cốc. “Rồi sao? Hay các cậu đang nghi ngờ tôi?”

“Tất nhiên là không rồi. Nhưng bọn tôi cần hỏi cậu vài thứ.”

Yukawa cầm hai chiếc cốc lại gần họ và đặt lên bàn thao tác.

“Tôi mua một loạt cốc mới đấy. Utsumi dùng cái màu vàng nhé. Kusanagi thì đây.”

“Màu sắc kỳ dị nhể.” Kusanagi nhận chiếc cốc còn lại. Nhìn nó chẳng rõ là màu đỏ hay màu trà.

“Hình như là màu dâu tằm. Tiếc là ít người thích nó quá.” Yukawa

quay lại bồn rửa, cầm lấy chiếc cốc màu đen. “Sao cảnh sát biết Nagaoka đến gặp tôi?”

“Lịch sử cuộc gọi trên điện thoại di động có lưu số của trường đại học Teito. Thời gian gọi điện là ngày 23 tháng Hai. Ngoài ra bọn tôi còn tìm thấy danh thiếp của cậu trong sổ đựng danh thiếp.”

“Thế à, ra là vậy. Nghe thì thấy cũng đơn giản nhỉ.” Yukawa quay lại với chiếc ghế của mình và ngồi xuống.

“Nagaoka đã đến đây à?”

“Đúng vậy. Anh ta gọi điện nói có việc muốn nhờ tôi chỉ giúp. Tình cờ tôi cũng đang rảnh hôm đó nên mới bảo anh ta đến đây.”

“Anh ta nhờ cậu chỉ gì vậy?”

“Cậu nghĩ có ai đến đây mà hỏi về các vấn đề của giới nghệ thuật hay thể thao không. Tất nhiên là việc có liên quan đến hiện tượng vật lý rồi.”

“Cụ thể hơn đi?”

“Cậu có nghe cũng không hiểu mà?” Yukawa chợt nhoẻn miệng cười.

Kusanagi cảm thấy tự ái, anh đang tìm từ đáp trả thì Utsumi Kaoru lên tiếng. “Tiên sinh, liệu có phải vì cái này không?” cô hỏi và quay màn hình chiếc điện thoại thông minh về phía Yukawa.

Kusanagi ở bên cạnh cũng ngó sang nhìn. Hiện lên trên màn hình là đoạn phim quay cảnh bức tường bị thủng lỗ.

“Cái này ở đâu ra vậy?” Ánh mắt Yukawa trở nên nghiêm túc.

“Chúng tôi tìm thấy trong phòng anh Nagaoka. Nó được lưu trong thẻ nhớ.”

“Thế à...

“Thế nào ạ? Anh Nagaoka cũng đưa tiên sinh xem đoạn phim này đúng không?”

Yukawa đưa cà phê lên miệng, gật đầu.

“Ừm. Anh ta hỏi tôi có hiểu đây là hiện tượng gì không. Gần đây mấy người tìm đến chỗ tôi trao đổi kiểu này ngày càng đông. Họ coi tôi là chuyên gia giải thích những hiện tượng kỳ quái thì phải. Khỏi phải nói, tất cả là do các cậu mà ra.”

“Thế cậu không thấy độ này tôi đã rất hạn chế lôi cậu vào những việc quá phiền phức à?” Kusanagi ngán ngẩm nói.

“Tôi mong cậu đừng *‘hạn chế’* mà hãy *‘tuyệt đối’.”*

“Vậy tiên sinh giải thích thế nào ạ?” Utsumi Kaoru kéo câu chuyện trở lại.

“Không thể,” Yukawa lạnh lùng lắc đầu. “Chỉ bằng đoạn phim ấy thì không thể giải thích gì được. Nên tôi cũng trả lời Nagaoka như vậy.”

“Bản thân anh Nagaoka cũng không nói gì về đoạn phim này à? Chẳng hạn như đã quay được nó ở đâu và như thế nào?”

“Không, chẳng nói gì cả. Tôi cũng không hỏi có phải do anh ta tự quay hay không.”

“Tiên sinh chỉ nói là *‘không thể giải thích được gì’* à? Cũng không đưa ra một số khả năng có thể nghĩ tới?”

“Khả năng có thể nghĩ tới là gì cơ?”

“Ví dụ như... chùm tia laze chẳng hạn.”

“Laze?” Đôi mắt phía sau cặp kính mở to. “Ý kiến đó ấn tượng đấy.”

“Tôi có nghe anh Kusanagi kể một chuyện. Trước đây, có vụ án mà đầu một người đột nhiên bốc cháy, tiên sinh đã nhìn ra đó là kết quả của việc sử dụng chùm tia laze.”

“Đúng là từng có chuyện đó.” Yukawa tủm tỉm cười nhìn Kusanagi rồi quay lại phía Utsumi Kaoru. “Đáng tiếc, tia laze không thể thổi bay bức tường kiểu ấy được. Lửa chỉ bùng lên chỗ ta chiếu tia laze vào thôi.”

“Vậy à.”

“Tôi nói với Nagaoka, nhìn như thể lỗ thủng xuất hiện là do cái gì đó phát nổ nhưng nếu không quan sát hiện trường thì không thể khẳng định được gì.”

“Vậy anh Nagaoka nói sao?”

“Thế à, rồi bỏ về. Chỉ thế thôi.” Yukawa đáp và quay sang phía Kusanagi. “Còn câu hỏi nào không?”

“Sau đó, Nagaoka có liên lạc thêm lần nào không?” Kusanagi hỏi.

“Không. Nên tôi mới quên cả tên.”

“Vậy à,” Kusanagi uống cạn cốc cà phê rồi đặt nó xuống.

“Không biết thủ phạm nghĩa là động cơ cũng chưa rõ nhỉ?” Yukawa hỏi.

“Đúng vậy,” anh đứng dậy rồi chợt nghĩ ra. “À, phải rồi. Cậu biết dự án Siêu trung tâm công nghệ cao không?”

“Ở thị trấn Mitsuhara?” Đôi lông mày của Yukawa hơi giật giật.

“Quả là cậu cũng biết à,” Kusanagi quay lại nhìn Utsumi Kaoru. “Đúng là một thế giới khác. Dự án đó có vẻ gây tiếng vang trong giới học giả.”

“Dự án đó làm sao?”

“Hình như Nagaoka phản đối dự án đó và đôn đáo khắp nơi thu thập rất nhiều tư liệu. Nói vậy nhưng cũng chưa biết có liên quan tới vụ án này hay không.”

“Hmm, thu thập tư liệu về dự án đó à?” Yukawa đăm đăm nhìn vào xa xăm. Người đàn ông này hiếm khi có vẻ mặt ấy.

“Sao vậy? Nagaoka có nói gì đó về Siêu trung tâm công nghệ cao à?”

“Không, làm gì có chuyện đó. Anh ta không nói lời nào về chuyện ấy cả. Thế hai người xong chưa? Nếu không có việc gì khác thì tôi muốn làm việc tiếp.” Yukawa bắt đầu thu dọn mấy chiếc cốc sứ.

“Hiểu rồi. Xin lỗi đã làm phiền cậu.”

Đưa mắt ra hiệu với Utsumi Kaoru, Kusanagi bước về phía cánh cửa.

10

Trên cánh cửa của hàng rào bằng dây thép có tấm biển quy định đề, "Không phận sự miễn vào". Nhưng từ nhỏ, cậu đã có tính cứ hễ nhìn thấy những thứ như thế lại càng muốn vào. Cậu thường kỳ vọng xem rốt cuộc bên trong có gì thú vị. Nhưng hầu như lần nào cậu cũng phải chịu cảm giác thất vọng. Thêm vào đó, cậu thường xuyên bị phát hiện và ăn mắng.

Nhưng ở đây thì khác. Đây là nơi cậu để dành cho những lúc cần. Thật may vì cậu đã phát hiện ra nơi này.

"Này Satoru. Không sao thật chứ?" Từ phía sau lưng, Mika lo lắng hỏi.

"Anh đã nói không sao mà. Giờ này không có ai đâu."

Satoru đẩy cánh cửa. Vì khóa đã hỏng nên mở rất dễ.

Cậu vừa dắt chiếc xe máy dựng ở bên cạnh vừa bước vào bên trong hàng rào. Mika cũng theo sau.

"Tối nhỉ."

"Tối đúng không? Nên anh mới nhờ em mang theo đèn bút."

"A, ra vậy."

Mika lấy chiếc đèn bút từ trong túi xách và bật lên. Dưới chân sáng hẳn lên.

Một bức tường bê tông trải dài phía bên tay trái. Có lẽ nó đóng vai trò của bờ đê phòng khi nước dâng cao. Phía bên phải là sông.

Một chiếc thùng các tông khá lớn, có lẽ từng đựng máy giặt, được đặt trước bức tường. Một dấu mốc quá được. Satoru dựng xe máy ở trước cái thùng đó. Chẳng may không bật được đèn thì với cái thùng

các tông, dù ở trong bóng tối cậu cũng sẽ dễ dàng tìm được nó.

Cậu nhận chiếc đèn bút từ Mika, vừa chiếu sáng phía trước mặt vừa bước đi. Giữa chừng cậu ôm lấy vai cô, kéo về phía mình.

“Em lạnh không?”

“Em không sao. Đi sát thế này thì ấm mà.”

Cậu đứng lại, tắt công tắc chiếc đèn bút. Xung quanh lại tối đen như mực. Nhưng có một thứ vẫn có thể nhìn thấy rõ từ trong bóng tối.

“Em nhìn lên trời đi.”

“Gì cơ?” Mika khẽ buột miệng rồi ngẩng đầu lên. “Oa, đẹp quá!”

Những ngôi sao khảm trên bầu trời đêm. Sau khi chắc chắn thời tiết đêm nay sẽ đẹp, cậu mới dẫn Mika đến đây. Cô mà không xúc động thì tính toán của cậu sẽ hỏng bét.

“Giống đá quý đúng không?”

“Ừm... ừ, chắc thế.”

Gì *chứ, phản ứng ấy thật là...* Satoru thất vọng. *Thôi, cũng đành chịu. Dù sao cũng là bầu trời ở Tokyo.*

Cậu cho tay vào túi áo phao. Nắm lấy chiếc hộp nhỏ và từ từ lấy nó ra. Cuộc hẹn hò đêm nay chính là vì khoảnh khắc này. Lời cầu hôn được cậu suy nghĩ kỹ càng suốt một đêm, viết ra giấy và luyện tập không biết bao nhiêu lần cho đến khi có thể nói trơn tru.

“Mika,” cậu gọi. Giọng hơi khàn đi. Cậu vội vàng nuốt nước bọt mà miệng vẫn khô khốc.

“Gì thế?” Mika đáp. Không có dấu hiệu cho thấy cô dự đoán được gì đó. Đây chính là cơ hội.

“Anh nghĩ, có lẽ những cuộc gặp gỡ sẽ quyết định liệu một người có thể hạnh phúc hay không. Và quan trọng là phải gặp được một người hợp với mình. Nhưng cái đó lại phụ thuộc vào số phận, và chỉ có thần linh mới quyết định được điều đó. Vì thế nên, bây giờ, anh cảm ơn

thần linh...” Cậu đang nói dở câu thì có chuyện xảy ra.

Vừa nhận ra có tiếng động ở đằng xa, cậu đã thấy thứ gì đó phát sáng vụt qua khóe mắt. Cậu sửng sốt và ngay khoảnh khắc tiếp theo, từ sau lưng vang lên tiếng “bùm”. Đồng thòi, xung quanh sáng rực lên.

Satoru quay lại nhìn phía sau. Và ở đó đang diễn ra một cảnh tượng không thể tin nổi.

Chiếc xe máy của cậu đổ xuống, vừa phun lửa dữ dội vừa điên cuồng xoay tròn trên mặt đất.

11

Nhà tang lễ nằm trên con phố nhỏ tồi tàn phía sau khu phố buôn bán. Đó là một tòa nhà màu tro, vừa bước chân vào đã thoảng thấy mùi nấm mốc. Bảng hướng dẫn trên tường cho biết hội trường ở tầng hai. Khoác trên mình trang phục đi viếng đám tang, Utsumi Kaoru bước lên cầu thang. Có tiếng người trò chuyện từ tầng trên vọng xuống.

Lễ thông dạ cho Nagaoka Osamu được tổ chức ở thị trấn Mitsuhara, nơi chôn rau cắt rốn của anh. Có lẽ cha mẹ anh ở quê nhà đã mong muốn như vậy. Đây là lần đầu tiên Kaoru đến Mitsuhara. Thị trấn này có nhiều cây xanh, phía xa xa cánh đồng bao la bát ngát còn trông thấy cả những rặng núi.

Nhưng xe tải, rồi các loại máy móc xây dựng lũ lượt đi đi lại lại, trông thật chẳng hợp chút nào. Khỏi nói cũng biết là do ảnh hưởng của dự án Siêu trung tâm công nghệ cao. Hình như một vài cơ sở đã bắt đầu khởi công. Tấm biển quảng cáo cô thấy ở nhà ga có đề dòng chữ "Chào mừng đến với thành phố của khoa học". Tận mắt thấy cảnh một nơi thiên nhiên phong phú bị xâm thực bởi nền văn minh, không hiểu sao cô thấy lòng đau nhói. Nơi này đang phải khoác một tấm áo không hợp với mình. Nhưng người ngoài đâu có tư cách nói này nói nọ. Thị trấn ở địa phương nào mà chẳng gặp vấn đề này vấn đề kia.

Bên trong hội trường tổ chức lễ thông dạ chật ních nhũng người là người. Khá nhiều đàn ông và phụ nữ có vẻ cùng độ tuổi với Nagaoka Osamu. Có lẽ họ là bạn học cũ của anh ta ở quê.

Cô cũng thấp thoáng thấy bóng dáng mấy nhân viên điều tra của Sở cảnh sát. Đương nhiên tất cả đều mặc trang phục phúng viếng. Họ đang canh chừng vì có khả năng thủ phạm sẽ trà trộn trong đám đông

những người có mặt. Điều tra viên đứng gần nơi đón tiếp cài camera giấu kín trên người, chụp lại khuôn mặt của tất cả khách đến viếng.

Kaoru đứng lẫn vào đoàn khách, tiến lại gần dòng người xếp hàng để thắp hương. Vừa bước thật chậm, cô vừa dỏng tai nghe ngóng xem những người xung quanh đang trò chuyện những gì, biết đâu lại thu được manh mối gì đó liên quan đến vụ án.

"A!" Cô vừa đứng vào cuối hàng thì người phụ nữ bên cạnh thốt lên. Nhìn sang bên, Kaoru ngạc nhiên. Watanabe Kiyomi đang đứng đó.

"Cảm ơn cô về chuyện hôm trước." Kaoru khẽ chào.

"Sao cô lại có mặt ở đây?"

Kaoru ghé sát vào tai Watanabe Kiyomi, lúc này vẫn chưa hết bất ngờ.

"Tôi đến để điều tra. Tôi không muốn bị người khác để ý nên cô làm ơn đừng nhắc gì tới nghề nghiệp của tôi nhé."

"À, vâng." Watanabe Kiyomi gật đầu, vẻ mặt căng thẳng.

Sau khi liếc nhìn những người đúng quanh cô, Kaoru mới hỏi. "Cô đi một mình à?"

"Vâng. Tôi cũng không có ai để rủ đi cùng..."

"Ai cho cô biết về buổi lễ hôm nay?"

"Cha mẹ của anh ấy. Họ gọi điện cho tôi, vì cũng có lần tôi đến chơi nhà bên đó rồi."

Chắc Nagaoka Osamu đã đưa cô ấy về ra mắt. Có thể họ còn đề cập tới chuyện kết hôn nữa. Nghĩ tới tâm trạng của Watanabe Kiyomi khi giấc mơ về tương lai đột ngột dang dở, Kaoru cũng thấy đau lòng.

"Cô Watanabe," Kaoru lại thì thầm gọi. "Nếu chẳng may có ai bắt chuyện, tôi có thể nói mình là người quen của cô được không? Như vậy tôi cũng dễ bề hành động hơn."

"Tôi hiểu rồi," Watanabe Kiyomi đáp sau một thoáng phân vân.

Thắp hương xong, Kaoru đi qua trước mặt cha mẹ người đã khuất rồi bước ra ngoài. Không thấy Watanabe Kiyomi đi theo, cô ngoảnh lại nhìn thì thấy cô ấy đang nói chuyện với người phụ nữ có vẻ là mẹ của Nagaoka Osamu. Cả hai đều rơm rớm nước mắt.

Phòng bên cạnh có chuẩn bị đồ ăn cho khách sau lễ thông dạ. Kaoru ngồi trong góc phòng cùng Watanabe Kiyomi.

“Thật may là có cô Utsumi ở đây cùng tôi,” Watanabe Kiyomi nói. “Nếu chỉ có một mình, chắc tôi sẽ suy sụp hơn rất nhiều.”

“Thế thì may quá.”

“Xin hỏi,” Watanabe Kiyomi nhìn một lượt xung quanh rồi ngại ngần mở miệng. “Việc điều tra thế nào rồi ạ?”

Câu trả lời cho tình huống này đã được định sẵn.

“Chúng tôi vẫn đang điều tra,” Kaoru đáp.

“Có gì tiến triển không ạ?”

“Chúng tôi đang thu thập rất nhiều thông tin. Vì thế mà hôm nay tôi mới tới đây.”

“Vâng,” Watanabe Kiyomi mơ hồ gật đầu. Chắc chắn cô ấy muốn nghe thông tin chi tiết hơn nhưng không thể tiết lộ cho người thường nội dung điều tra được.

“Cô Kiyomi,” có tiếng ai đó gọi.

Ngẩng lên nhìn, Kaoru thấy một người đàn ông dáng vẻ săn chắc đứng bên kia chiếc bàn. Làn da rám nắng rất hợp với mái tóc húi cua. Có lẽ anh ta trên dưới 40 tuổi. Phía sau anh ta còn có một người đàn ông vóc dáng nhỏ bé.

“A,” Watanabe Kiyomi chớp mắt. “Anh Katsuta... phải không ạ?”

“Vâng. Cảm ơn cô về dạo trước,” người đàn ông cúi đầu.

Có vẻ anh ta là người quen của Watanabe Kiyomi. Kaoru nhìn Kiyomi, cô muốn biết quan hệ giữa họ.

“Vị này là ông chủ một nhà hàng,” Watanabe Kiyomi giới thiệu. “Anh Osamu đã có lần dẫn tôi tới đó. Lần ấy tôi về đây để gặp cha mẹ anh Osamu.”

“Hân hạnh được gặp cô,” người đàn ông nói và đưa Kaoru danh thiếp. Tên nhà hàng đó là *Botanian.* Danh thiếp đề dòng chữ: *Chủ tiệm: Katsuta Mikio.*

“Tôi là Utsumi,” Kaoru giới thiệu. “Tôi làm việc cùng Watanabe. Hôm nay tôi theo cô ấy đến đây. Xin lỗi vì không mang theo danh thiếp.”

“Không sao đâu,” Katsuta nói rồi quay sang nhìn Watanabe Kiyomi với vẻ xúc động.

“Tôi thực sự lấy làm tiếc. Chúng tôi cũng vô cùng ngạc nhiên và sốc. Dù sao đi nữa, anh Nagaoka cũng là người tiên phong trong phong trào phản đối ST.”

Watanabe Kiyomi im lặng nhìn xuống rồi quay sang Kaoru.

“Anh Katsuta cũng tham gia phong trào phản đối nhỉ. Anh Osamu nói anh là người lãnh đạo.”

“Người lãnh đạo ư? Không tới mức đó đâu.”

Katsuta ngượng ngùng xua tay.

“Món nổi tiếng của cửa hàng anh ấy là các món nấm. Tất cả nguyên liệu đều do anh Katsuta đích thân lên núi kiếm tìm. Chúng tôi đã ăn rồi, rất thơm và thực sự ngon lắm.”

“Nghe cô nói vậy thật không uổng công.” Katsuta đáp rồi quay lại nhìn người đàn ông nãy giờ im lặng đứng sau lưng anh. “Xin giới thiệu với hai cô, đây là Yonemura, người đang hỗ trợ tôi. Anh ấy kinh doanh hiệu sách là chính nhưng cũng làm cả những việc khác nữa, như phát hành tạp chí địa phương chẳng hạn. Anh ấy cũng từng gặp Nagaoka.”

“Hân hạnh được làm quen,” người đàn ông nói và đưa danh thiếp

của anh ta. Kaoru đứng bên cạnh nhìn sang. Tên anh ta viết bằng chữ Hán là "Mễ Thôn".

"Tôi vẫn thường xuyên trao đổi thông tin với anh Nagaoka. Tôi rất buồn vì chuyện này. Thực sự vừa buồn, vừa tiếc nuối và ân hận nữa."

Watanabe Kiyomi im lặng cúi đầu. Dường như cô chẳng nói được thành lời.

Katsuta và Yonemura ngồi xuống ghế đối diện với Kaoru và Watanabe.

"Cảnh sát vẫn chưa điều tra được gì về hung thủ ạ?" Yonemura hỏi Watanabe Kiyomi.

"Chưa ạ," cô trả lời. "Cảnh sát có đến, họ hỏi rất nhiều nhưng tôi hầu như chẳng trả lời được gì..." trong một thoáng, cô liếc nhìn Kaoru.

"Nhắc tới cảnh sát hình sự, họ cũng đến chỗ tôi đấy." Katsuta nói. "Nghe nói lịch sử cuộc gọi trên điện thoại của Nagaoka có tên của tôi. Đúng là tôi có nhận được điện thoại từ cậu ấy hồi đầu tháng. Lâu rồi Nagaoka chưa về đây nên gọi cho tôi để hỏi thăm tình hình. Nghe tôi nói là không có chuyển biến nào đáng kể, phong trào như đang giậm chân tại chỗ, cậu chỉ đáp *'vậy à,'* có vẻ thất vọng."

"Khi đó.... anh Osamu có gì lạ không ạ?" Watanabe Kiyomi hỏi.

Katsuta khẽ lắc đầu.

"Tôi không thấy có gì khác thường. Cảm giác vẫn như mọi khi, cậu ấy nói là trong tháng này sẽ có một công trình mới khởi công nên từ giờ tới lúc đó muốn tổ chức thêm một chiến dịch quy mô lớn. Tôi cũng thuật lại như vậy với cảnh sát."

Kaoru vừa nghe vừa thầm đồng ý. Cô biết có nhân viên điều tra đã đến gặp Katsuta. Đúng như Katsuta vừa nói, đó là vì lịch sử cuộc gọi trong máy di động của Nagaoka Osamu có tên của anh ta. Báo cáo tại buổi họp chuyên án cho hay, không phát hiện điểm đáng ngờ nào trong lời khai của Katsuta.

“Xin hỏi,” Kaoru lên tiếng, “tại sao mọi người lại phản đối dự án Siêu trung tâm công nghệ cao vậy? Tôi tưởng dự án này được kỳ vọng sẽ đạt hiệu quả kinh tế cao mà?”

“Lý do thì đơn giản thôi. Vì chúng tôi nghĩ, trên mọi khía cạnh, dự án đó tuyệt đối chẳng tốt lành gì đối với dân địa phương.”

“Thật ư? Anh nói trên mọi khía cạnh nghĩa là sao ạ?”

“Trước hết, xét về hiệu quả kinh tế. Trước đây, có một khu giải trí được xây ở thị trấn bên cạnh. Chỉ náo nhiệt được lúc đầu thôi, chứ sau thì vắng như chùa Bà Đanh, cuối cùng chỉ còn lại khoản nợ khổng lồ và cơ sở vật chất không sử dụng được nữa. Thay vào đó họ đánh mất cảnh quan thiên nhiên đẹp đẽ. Chúng tôi phải tránh để xảy ra việc tương tự.”

“Vậy nhóm xúc tiến dự án giải thích thế nào về điểm ấy?”

“Không cần lo lắng, họ chỉ khăng khăng thế thôi.” Katsuta trề môi. *“Về vấn đề thu chi, chúng tôi đã tiến hành phân tích giả lập hết sức kín kẽ và thấy rõ là có thể duy trì việc kinh doanh ổn định* - mấy lời chẳng đâu vào đâu, và không có tí thuyết phục nào như vậy mà đám người đó vẫn ngoan cố bám vào.”

“Còn lý do nào khác không? Chắc là vấn đề môi trường à?”

“Tất nhiên là thế rồi. Khu đất dự định xây Siêu trung tâm công nghệ cao bao gồm nhiều khu vực bảo tồn đặc biệt. Nhiều loại động thực vật hoang dã có nguy cơ biến mất do việc khai thác phát triển dự án. Hơn nữa, không chỉ có vậy,” Katsuta liếc vội xung quanh rồi tiếp tục nói khẽ. “Chất phóng xạ sẽ được đưa vào trong một số cơ sở.”

“Ý anh là cơ sở nghiên cứu xử lý rác phóng xạ?”

Kaoru dứt lời, Katsuta liền mở to mắt vẻ như bất ngờ.

“Cô cũng biết à?”

“Tôi có tìm hiểu qua trước khi đến đây.”

“Vậy thì dễ nói chuyện hơn rồi. Nghe nói việc nghiên cứu liên quan tới vấn đề xử lý chất thải phóng xạ cấp cao sẽ được tiến hành tại cơ sở dự định xây dựng ở khu Itoyama. Hình như họ định nghiên cứu xem nếu thực sự đem thứ đó về bảo quản dưới mặt đất thì có vấn đề gì xảy ra hay không. Cô bảo như vậy có đáng sợ không? Chỉ một sai sót thôi là có nguy cơ một lượng lớn phóng xạ sẽ rò rỉ ra ngoài.”

“Nhưng mà, theo như phần giải thích trên trang web chính thức thì dạng thủy tinh hóa sử dụng cho nghiên cứu này là vật chất ổn định, dù có hư hại thì cũng không cần lo chất phóng xạ rò rỉ ra bên ngoài.”

Katsuta lắc đầu, vẻ mặt như đã mất bình tĩnh.

“Đó gọi là lý thuyết suông trên bàn giấy. Nhà máy điện Fukushima kia kìa, họ cũng bảo nó tuyệt đối an toàn mà vẫn ra nông nỗi ấy đấy thôi. Không thể biết được điều gì sẽ xảy ra. Lúc nãy ta có nhắc chuyện cây nấm, nơi tôi hái nấm cũng ở gần cơ sở đó. Cơ sở như vậy được xây dựng thì tôi sao có thể yên tâm để khách ăn nấm nữa. Tuy các công trình đã bắt đầu từng bước khởi công ở chỗ này chỗ kia nhưng riêng cơ sở xử lý chất thải phóng xạ ở khu Itoyama thì tuyệt đối không thể để họ làm, đó là đường lối mà chúng tôi sẽ kiên quyết đấu tranh.”

“Có hy vọng thu được kết quả không? Chẳng hạn như buộc dự án phải dừng lại?”

Katsuta liền nhăn mặt, khẽ rên lên.

“Tôi buộc phải thừa nhận là phong trào đang có chút bế tắc.”

“Vậy à?”

“Năm ngoái, người ta phát hiện tổ của đại bàng vàng ở gần nơi dự kiến xây dựng công trình ấy. Chúng tôi vô cùng phấn khích, còn liên kết với các tổ chức bảo tồn thiên nhiên, cùng lên tiếng phản đối, và đã chắc mẩm rằng với tình hình đó thì đương nhiên công trình sẽ bị đình chỉ. Nào ngờ phía tỉnh vẫn dễ dàng cấp giấy phép xây dựng. Tất nhiên là chúng tôi kháng nghị nhưng họ có cả giấy chứng nhận của bộ Môi

trường nữa nên chính quyền tỉnh không bắt tay với chúng tôi. Với tình hình đó, dù có kiến nghị với bộ Môi trường thì cũng chẳng nhận được câu trả lời rõ ràng. Tôi đoán việc này họ đã thỏa thuận ngầm hết rồi."

"Thỏa thuận ngầm... là sao?"

"Là *kẻ* đó đã hành động," Yonemura xen ngang nói với giọng đầy căm hờn. "Oga Jinsaku. Hắn đã đàm phán với bộ Môi trường. Chắc chắn là như vậy. Lần nào cũng thế. Chỉ cần có kẻ đó, dù chúng tôi có đường hoàng tấn công thì mọi việc cũng chẳng suôn sẻ. Bởi vì hắn đã bẻ cong cái gọi là *pháp luật* rồi."

"Vậy, các anh định tiếp theo sẽ đấu tranh như thế nào?"

"Chúng tôi đang hoạch định chiến lược." Katsuta thở dài thành tiếng.

"Các anh có nghĩ tới việc anh Nagaoka đã nắm được một sự thật mới mẻ nào đó dính dáng đến phong trào phản đối không? Và biết đâu nó liên quan đến vụ án này?"

Katsuta nhíu mày ngờ vực trước câu hỏi của Kaoru. Cô thầm nhủ có lẽ mình đã buôn chuyện hơi quá đà.

"Xin lỗi, tôi vốn có độ hóng hơi cao." Cô vờ so vai.

Katsuta thở dài thành tiếng.

"Viên cảnh sát hình sự đến tìm tôi cũng hỏi điều tương tự. Nhưng, không thể có chuyện đó. Nagaoka mà nắm được một sự thật như vậy thì chắc chắn sẽ cho tôi biết trước tiên. Vốn dĩ đám người thuộc phe xúc tiến dự án cũng đâu phải bọn man rợ nên sẽ không làm mấy chuyện kinh khủng như giết người chỉ vì bị nắm thóp đâu... nhỉ?"

"Ừ, chắc thế," Yonemura thấy Katsuta tìm kiếm sự đồng tình bèn gật đầu. Đúng lúc đó, từ túi áo ngực của Katsuta vang lên tiếng nhạc chuông có nhịp độ nhanh. Nghe kỹ thì đó là bài *"Tsugaru Jongara Bushi"*. Có vẻ đó là chuông báo cuộc gọi đến. Anh ta vội vàng vừa bước ra ngoài vừa áp điện thoại vào tai.

“Nghe chuyện của các anh mà tôi thấy như một cuộc khổ chiến ấy nhỉ.” Kaoru hỏi Yonemura.

Yonemura gật đầu, tỏ vẻ hơi thất vọng.

“Dạo này, mọi người đúng là đang dần mất tinh thần. Nói thẳng ra thì chúng tôi đâu phải là một thể thống nhất. Rốt cuộc mọi người đều phải dốc sức để lo liệu cuộc sống của mình. Lý do phản đối kế hoạch thì mỗi người một khác nên nếu từng cá nhân bị tấn công là suy yếu ngay. Có người cho tới hôm qua vẫn phản đối kịch liệt mà sau một ngày đã thay đổi ý kiến hoàn toàn. Tôi nghĩ, có lẽ họ đã bị lôi kéo. Chắc cũng có người đã nhận tiền.”

“Ồ...”

Dám lắm, Kaoru thầm nghĩ.

“Thêm nữa,” Yonemura tiếp tục. “Tôi còn có cảm giác thông tin đang bị rò rỉ.”

“Thông tin ư?”

“Từ độ năm kia, chúng tôi bắt đầu một chiến dịch mới. Chúng tôi điều tra những nơi đã bắt đầu thi công, xác nhận xem họ có thực sự quan tâm đến vấn đề môi trường hay không. Có lần chúng tôi phát hiện cây cối nằm ngoài khu quy hoạch bị chặt phá và trình báo lên tỉnh. Cả lần phát hiện họ xả trái phép chất thải công nghiệp cũng vậy. Lần nào cũng là hành vi vi phạm pháp luật mười mươi nên bắt buộc chính quyền tỉnh phải có chỉ đạo. Chúng tôi tin rằng, nếu lặp đi lặp lại nhiều lần những việc như thế, biết đâu dự án sẽ bị hoãn lại ở những nơi chưa khởi công.”

“Cách đó có vẻ hiệu quả đấy nhỉ.”

“Tuy nhiên, chiến dịch đó cũng ngày một khó thực hiện. Dù có nắm được thông tin người ta đang làm điều phi pháp nhưng hễ chúng tôi đến nơi để chụp ảnh làm bằng chứng thì đúng những lúc ấy, dấu vết lại biến mất. Chuyện như vậy đã xảy ra nhiều lần. Tôi và anh Katsuta

đang phải suy nghĩ xem rốt cuộc mọi chuyện là thế nào.” Yonemura nói lỏng chiếc cà vạt màu đen.

12

“Tôi đã hỏi Oga, nhưng ngài ấy nói chưa từng gặp và cũng chưa từng nghe qua tên của nạn nhân.” Đặt bức ảnh chân dung của Nagaoka Osamu lên bàn, Ukai Kazuo nói với giọng lãnh đạm. *Không thể nhìn ra bất cứ cảm xúc nào trên khuôn mặt phẳng lì. Một gã khó mà đọc được cảm xúc,* Kusanagi thầm đánh giá.

“Nếu có thể, chúng tôi muốn được hỏi trực tiếp tiên sinh.” Mamiya ngại ngần nói.

“Vì sao? Chỉ cần xác nhận ngài ấy có biết người đàn ông này hay không là được mà? Tôi đã đưa ngài Oga xem ảnh, và ngài ấy cũng đã trả lời là không biết. Vậy là được rồi mà? Tôi nghĩ các anh đã đạt được mục đích của mình.” Ukai nhìn Kusanagi và Mamiya bằng đôi mắt ti hí khiến người ta liên tưởng đến khe hở của hộp đựng tiền tiết kiệm. Giọng điệu tuy lịch sự nhưng không giấu vẻ bực bội. Có lẽ còn thoáng chút coi thường cảnh sát các anh nữa.

Họ đang có mặt tại căn phòng trống bên cạnh phòng tiệc của một khách sạn. Để chúc mừng sự thành công của dự án Siêu trung tâm công nghệ cao, hôm nay sẽ có một bữa tiệc thân mật dành cho những nguòi có liên quan được tổ chức ở đây. Sau khi gọi điện đến văn phòng của Oga Jinsaku, họ được chỉ đến đây. Thế nhưng, người đợi họ lại là Ukai, thư ký thứ nhất, và hẳn là anh ta sẽ không cho họ gặp Oga.

“Gần đây, cuộc sống hằng ngày của tiên sinh có gì thay đổi không?” Kusanagi đặt câu hỏi.

“Thay đổi như thế nào cơ?”

“Ví dụ như... bị ai đó bám đuôi chẳng hạn?”

Đôi mắt của Ukai mở to hơn một chút. Anh ta phì hơi ra đằng mũi như thể vừa cười.

“Bị mấy tay ký giả bám đuôi chỉ là chuyện cơm bữa. Không bị truyền thông đeo bám thì đã chẳng giữ vị trí cao.”

“Anh có thấy điểm gì khác thường không? Bất cứ điểm gì cũng được.”

“Không có đâu.” Ukai chậm rãi lắc đầu nhiều lần.

“Sao anh có thể chắc chắn nhu vậy? Chúng tôi đang hỏi về ngài Oga. Hay ý anh là anh nắm rõ toàn bộ hành vi của ngài Oga?”

“Đương nhiên,” anh ta khẳng định không một chút dao động. “Theo nghĩa nào đó, tôi còn nắm rõ hơn chính ngài Oga.”

Không còn gì để phản pháo, Kusanagi và Mamiya nhìn nhau. Dường như coi đó là dấu hiệu kết thúc cuộc trao đổi, Ukai liền đứng dậy. “Có vẻ việc các anh cần đã xong, tôi xin phép.” Anh ta cúi đầu chào rồi ngay lập tức rời khỏi căn phòng.

“Thế là sao? Thằng cha đó!” Kusanagi chép miệng.

“Chà, chắc cũng chỉ được thế này thôi. Đành chịu vậy. Chúng ta làm gì có quân bài nào để chất vấn đâu. Đi thôi!” Mamiya đứng dậy.

Rời khỏi căn phòng trống và đi về phía thang máy, họ thấy rất đông người đã có mặt gần cửa ra vào phòng tiệc. Hình như đây là một bữa tiệc chúc mừng rất hoành tráng.

Kusanagi dừng chân. Anh nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

“Sao thế,” Mamiya hỏi.

“Sếp về trước nhé. Tôi có việc để làm rồi.” Anh chỉ tay về phía nhân vật ấy.

Mamiya hồ nghi nhìn theo hướng đó và ngay lập tức như hiểu ra vấn đề, ông gật đầu nói, “Tôi biết rồi” và bước vào thang máy.

Nhân vật đó đang đi về phía bàn đón tiếp. Có vẻ anh ta định viết tên

vào sổ dành cho khách mời.

“Yukawa!” Anh gọi với từ phía sau.

Yukawa Manabu dừng chân, quay lại nhìn. Vừa nhận ra khuôn mặt của Kusanagi, anh liền gật đầu, vẻ như đã hiểu tiếng gọi ở đâu ra.

“Xuất hiện ở cả chốn như thế này, chắc hẳn cậu thực sự nghĩ dự án Siêu trung tâm công nghệ cao là chìa khóa vụ án nhỉ.”

“Tôi đã bảo chưa rõ thế nào rồi mà. Đơn giản là muốn gặp người khởi xướng kế hoạch thôi. Nhưng cũng chỉ gặp được thư ký của ông ta.”

“Người khởi xướng là Oga Jinsaku ấy à? Cuối cùng thì cũng đến lúc cậu phải đối đầu với một nhân vật tai to mặt lớn cỡ đó nhỉ?”

“Đã bảo là ông ta không chịu gặp rồi. Mà sao cậu lại có mặt ở đây?”

Yukawa lấy từ túi trong áo vest ra một chiếc phong bì.

“Được mời. Tôi đến thay cho giáo sư ở trường.”

“Trường đại học Teito sẽ tham gia vào dự án Siêu trung tâm công nghệ cao?”

“Chưa có gì chắc chắn cả. Về cơ bản thì tôi không hứng thú đâu, nhưng nghe chuyện cậu nói hôm nọ tôi lại đâm muốn tìm hiểu. Nghe đâu khẩu hiệu của Oga Jinsaku là *‘Phục hưng đất nước khoa học’,* về cơ bản tôi tán thành thái độ ấy.”

“Sao nghe ảo diệu thế nhỉ. Không phải mục đích chỉ là làm giàu cho quê hương thôi à? Tất nhiên, tôi chưa gặp ông ta mà nhận xét thế thì cũng buồn cười.”

“Vậy chỉ nhìn mặt thôi thì sao?”

“Chỉ nhìn mặt? Là sao cơ?”

“Ở đây viết có thể dẫn theo một người.” Yukawa lấy thư mời từ chiếc phong bì khi nãy.

“... Tóm lại, tất cả đều là vấn đề về môi trường. Sau chiến tranh,

đất nước chúng ta chẳng có gì cả. Muốn thứ gì thì phải tự làm ra thứ đó. Nào là ti vi, máy giặt, ô tô... hàng nước ngoài đắt đỏ không thể mua nổi. Vì thế chúng ta đã cố gắng làm ra những thứ mà người dân có thể mua được. Nhờ đó, ta đã vươn lên thành đất nước được gọi là cường quốc kinh tế, và bây giờ ta đã có tất cả mọi thứ. Những thứ rẻ tiền thì muốn bao nhiêu cũng mua được. Hãy thử hỏi giới trẻ gần đây xem họ có ao ước thứ gì hay không? Loanh quanh cũng chỉ là chiếc điện thoại thông minh mới, hay chữ ký của thần tượng. Cứ như thế thì lấy đâu ra động lực mà nghiên cứu phát minh ra cái gì đó. Phục hưng vị thế khoa học của đất nước sẽ chỉ là giấc mơ viển vông. Vì thế, trước hết phải tạo ra môi trường. Giờ đây, bản thân ta cần gì? Phải làm gì cho tương lai? Chúng ta phải tạo ra một môi trường mà mọi người thường xuyên nghĩ tới những điều đó. Vì thế cần nuôi dưỡng nhân tài trong một không gian cách ly với thế giới sung túc. Đó chính là Siêu trung tâm công nghệ cao. Thưa quý vị, tôi thấy vẻ mặt các vị đều như đang muốn nói *'Cuối cùng ông ấy cũng chịu dừng lại'* nhỉ. Xin lỗi vì đã dài dòng. Nhưng nếu không trình bày đầu đuôi như thế thì các vị sẽ khó lòng hiểu cho lý tưởng của tôi. Mà không, tất nhiên là đối với những quý vị đã bỏ thời gian đến đây hôm nay thì có lẽ tôi chỉ đang múa rìu qua mắt thợ."

Người đang phát biểu hùng hồn trên bục là Oga Jinsaku. Mái tóc điểm bạc được vuốt ra đằng sau, khuôn mặt to vuông vức. Thời sinh viên từng chơi bóng chày có khác, bờ vai ông ta rất rộng, chỉ nhìn qua cũng thấy có phong thái của một lãnh đạo có thể trông cậy. Chút tiếng địa phương trong cách dùng từ cũng giúp gây được ấn tượng mạnh hơn.

Sau Oga có một vài đại biểu quốc hội lên chào hỏi rồi tất cả bắt đầu trò chuyện.

"Đúng là đám chính trị gia giỏi phát biểu thật đấy. Nghe hết đến

cuối mà không thấy chán.” Kusanagi cầm lấy một cốc trà Ô long.

“Nói hay đến mấy mà nội dung rỗng tuếch thì cũng chẳng ý nghĩa gì. Tôi chưa nhìn ra một tầm nhìn rõ ràng hướng tới tương lai nào cả. Thật đáng tiếc, tôi đã phí công tới đây rồi.” Yukawa tỏ vẻ không hài lòng. Cậu ta cũng đang uống trà Ô long. Hẳn là cậu ta không có hứng uống rượu.

“Dù sao thì buổi hôm nay cũng thành công rực rỡ đấy. Có vẻ khả năng thu hút khách khứa của Oga Jinsaku không phải dạng vừa.” Kusanagi nhìn xung quanh.

Chắc phải hơn hai trăm người đang có mặt. Cũng rất dễ thấy ở chỗ này chỗ kia những khuôn mặt vẫn xuất hiện trên ti vi. Anh vô tình nghe được, nếu không phải khách mời thì phí tham gia là 2 vạn 5 nghìn yên. Khó mà tin được những món ăn bày biện trước mặt đáng giá ngần ấy và cũng không thể không nghi ngờ rằng hình thức tiệc đứng là để lùa khách khứa về sớm.

Oga đi quanh chào khỏi từng vị khách mời. Trao đổi vài lời ngắn ngủi và luôn kết thúc bằng cái bắt tay. Ông ta di chuyển nhanh nhẹn như thể đã thuần thục loạt hành động ấy.

Người im lặng ở bên cạnh ông ta như một cái bóng là Ukai. *Không hay rồi,* Kusanagi mới kịp nghĩ như vậy thì Oga đã lại gần hai người, vẻ tươi cười chuyên dùng cho những cuộc tranh cử vẫn dán trên mặt ông ta.

Có lẽ Ukai nhận ra Kusanagi nên thì thầm gì đó vào tai Oga. Oga dừng chân, vẻ mặt nghiêm lại trong khoảnh khắc rồi ngay lập tức lấy lại nụ cười rồi mới bước đến phía anh.

“Cậu vất vả quá. Xin lỗi vì đã không thể tiếp cậu.” Oga nói rồi quay mặt sang phía Ukai. “Bộ phận đón tiếp làm ăn thế nào vậy? Rõ ràng tôi đã dặn là người ngoài không được vào mà.”

“Tôi sẽ xác nhận ngay.”

“Không cần làm vậy đâu. Cậu ấy cũng là khách mời.” Yukawa lấy danh thiếp từ túi áo ngực. “Nói một cách chính xác thì là bạn đi cùng khách mời.”

Oga nhận danh thiếp của Yukawa. Miệng ông ta hơi cử động như nói “Ồ!”. “Khoa vật lý đại học Teito... vậy ra, anh là phó giáo sư Yukawa.”

“Ngài biết tôi à?”

“Tất nhiên rồi. Tôi thường xuyên ghé thăm các trường đại học và cơ quan nghiên cứu để tập hợp thông tin về các nhà nghiên cứu trẻ. Nói tới trường đại học Teito thì phải nhắc tới tiên sinh Ninomiya. Hôm trước tôi đến gặp giáo sư, lúc trò chuyện ông ấy cũng nhắc đến tên anh. Giáo sư nói anh vô cùng tài năng và rất có triển vọng trong tương lai.”

“Ngài quá khen rồi.”

“Cố gắng phấn đấu nhé. Chúc anh sớm được như tiên sinh Ninomiya.”

“Cảm ơn ngài. Có điều...”

“Gì vậy?”

“Nếu là giáo sư Ninomiya nghiên cứu về hạt cơ bản thì sau khi sang Mỹ từ ba năm trước, chắc chắn ông ấy chưa về nước lần nào. Chẳng hay người mà ngài đã gặp là tiên sinh Ninomiya nào vậy?” Yukawa chẳng buồn giữ ý.

Tia sáng lạnh lẽo lóe lên trong mắt Oga. Kusanagi cảm thấy đây là lần đầu tiên ông ta để lộ vẻ mặt thực sự.

“Thế à. Vậy chắc tôi nhầm lẫn ở đâu rồi.” Oga lại nở nụ cười. “Thôi, hai người từ từ thưởng thức nhé. Đồ ăn ở đây ngon lắm đấy.”

Ông ta nhanh chóng bước đi. Ukai liếc nhìn Kusanagi và Yukawa rồi đuổi theo Oga.

“Có vẻ ông ấy không hứng thú bắt tay với chúng ta nhỉ.”

Kusanagi khẽ nói với Yukawa, mắt vẫn nhìn tấm lưng của Oga, lúc này vừa bắt đầu lớn tiếng trò chuyện với người khác.

13

Nhà kho ấy được xây trên hòn đảo nhân tạo thuộc vịnh Tokyo. Ngoài ra còn có bốn tòa nhà khác trông y hệt như vậy, chủ yếu để chứa gỗ. Có điều nhà kho họ đang tìm đã xuống cấp và hiện không còn được sử dụng nhiều nữa.

“Tôi đã nghĩ dù gì chắc cũng vẫn phải báo cảnh sát, nhưng chẳng ảnh hưởng gì tới công việc nên mới vô tình lần lữa mãi. Thực sự xin lỗi.”

Người chịu trách nhiệm quản lý nhà kho tên là Kawakami. Đó là một người đàn ông trung niên có dáng người thấp và khuôn mặt tròn.

“Anh để ý thấy lỗ thủng đó vào ngày 23 tháng trước đúng không?” Utsumi Kaoru hỏi.

“Vâng. Một nhân viên cấp dưới đi làm sớm đã phát hiện và gọi điện báo cho tôi. Tôi ngạc nhiên lắm. Dù có xuống cấp đi nữa nhưng sao có thể đột ngột thủng một lỗ như vậy chứ.”

Kusanagi lấy điện thoại ra, ngước lên nhìn nhà kho. Trên tường có một lỗ thủng hình vuông, bề ngang cỡ một mét. Một miếng ốp của tường ngoài đã không thấy đâu.

Anh thao tác trên máy, mở một bức ảnh. Đó là một phần của đoạn phim nằm trong thẻ nhớ của Nagaoka Osamu. Anh so sánh và xác nhận đây chính là hình ảnh bức tường của nhà kho này.

“Có vẻ đúng rồi.”

Cách lỗ thủng trên tường khoảng một mét theo chiều ngang có hình vẽ logo của công ty. Trên đoạn phim thì khó có thể nhìn thấy nhưng nhân viên đội giám định đã xử lý hình ảnh và phát hiện ra nó. Họ đã

dựa vào đầu mối đó để xác định được địa điểm này. Sau đấy họ lập tức hỏi công ty quản lý nhà kho và được xác nhận là có sự cố như vậy. Thế nên nhóm Kusanagi mới đến gặp người chịu trách nhiệm quản lý để hỏi thêm.

“Bức tường kia dày bao nhiêu?” Kusanagi hỏi.

“Khoảng một xăng ti mét. Chúng tôi dùng tấm ốp tường ngoài trời chuyên dùng cho nhà kho. Nó chịu lực cũng khá tốt. Ném đá thôi thì chẳng hề hấn gì.”

“Tình hình bên trong kho thì sao?”

“Chỉ có tấm ốp ngoài trời là vỡ vụn thôi. Tôi đã cùng cấp dưới xem xét không sót chỗ nào nhưng không phát hiện thêm bất cứ thứ gì. Nhân viên bảo vệ cũng nói không thấy có gì khác thường, quả là một việc kỳ lạ.”

Utsumi Kaoru quay lưng nhìn ra biển. Kusanagi nhìn theo cô. Một con thuyền lướt ngang trước mặt họ. Những công trình và bãi đỗ xe thấp thoáng hiện lên ở phía bên kia làn nước.

“Có khi nào ai đấy đã dùng súng hay thứ gì đó bắn từ bờ bên kia sang không?” Utsumi Kaoru hỏi.

“Từ phía bên kia? Xa đến một ki lô mét đấy.”

“Không được đâu nhỉ.”

“Hơn nữa, súng thì chỉ bắn được lỗ nhỏ thôi. Và sẽ có đầu đạn.” Kusanagi nói rồi nhìn Kawakami. “Tình hình về đêm dạo gần đây thế nào? Nhà kho mở cả ban đêm à?”

“Còn tùy hôm đó, cũng có lúc chúng tôi mở một kho nào đấy. Nhưng hầu hết là đóng cửa. Những lúc ấy thì không có ai ngoài bảo vệ.”

Đê chắc chắn, Kusanagi cho anh ta xem bức ảnh chụp Nagaoka Osamu.

“Tôi chưa từng thấy anh ta.” Câu trả lời của Kawakami đúng như dự đoán của anh.

“Ngoài ra còn gì khác lạ không?”

“Kho của chúng tôi ấy à?”

“Chuyện khác cũng được. Hiện tượng nào đó kỳ lạ... một vụ phát nổ không rõ nguyên nhân chẳng hạn.”

“Vụ nổ à...” Kawakami khoanh tay, nghiêng đầu suy nghĩ. Nhìn dáng vẻ ấy, Kusanagi chán nản chẳng buồn hy vọng gì, chợt Kawakami bật ra một tiếng “A!”

“Có vụ nào à?”

“Không. Không phải vụ nổ đâu. Nhưng có một du thuyền đã bốc cháy.”

“Du thuyền à? Ở đâu vậy?”

“Nghe nói lúc ấy nó đang chạy trên sông Sumida. Vị trí cụ thể thì tôi không rõ. Tôi có người quen làm việc trên một chiếc du thuyền khác và nghe họ kể thôi. Thấy bảo là ngọn lửa đột ngột bốc lên. May mắn không có ai bị thương.”

“Chuyện xảy ra khi nào vậy?”

“Hai tháng trước thì phải.” Kawakami vừa nghĩ ngợi vừa nói.

Kusanagi cảm ơn rồi rời khỏi nhà kho. Anh leo lên chiếc xe ô tô đỗ ở gần đó và bảo Utsumi Kaoru, “Cô tìm hiểu về vụ du thuyền đi. Nhân tiện điều tra xem có vụ việc tương tự nào nữa không. Chẳng biết có liên quan gì đến vụ án không nhưng dù là cọng rơm thì lúc cần cũng phải bấu víu vào.”

“Bấu víu... anh Kusanagi mà nói thế nghe hơi yếu đuối nhỉ.” Utsumi Kaoru vừa nói vừa khởi động xe.

“Tôi cũng muốn yếu đuối lắm. Chúng ta đang giậm chân tại chỗ đây này.” Anh thắt dây an toàn và thả phịch người vào lưng ghế.

Đã tròn mười ngày trôi qua kể từ khi phát hiện thi thể của Nagaoka Osamu. Công tác điều tra đang gặp khó khăn. Nếu có thể tiến hành điều tra ngược từ Siêu trung tâm công nghệ cao thì có lẽ sẽ phát hiện gì đó nhưng ý đồ này của tổ chuyên án đã hoàn toàn phá sản. Sự thật là có rất nhiều người trong phe xúc tiến dự án cảm thấy không thoải mái về Nagaoka. Nếu dự án bị dừng lại, không ít công ty sẽ chịu tổn thất to lớn. Tuy nhiên, theo những gì điều tra được đến giờ thì không phát hiện dấu vết nào cho thấy Nagaoka đã thu được bằng chứng có sức ảnh hưởng đến vậy. Vốn dĩ cảnh sát thậm chí còn không biết gần đây anh ta đang thu thập loại thông tin nào. Kết quả phân tích máy tính cá nhân cho thấy dữ liệu mới nhất có dính dáng đến dự án Siêu trung tâm công nghệ cao là từ khoảng mùa thu năm trước. Năm ngày trước khi thi thể được phát hiện, anh ta có gọi điện thoại cho Katsuta Mikio, người đứng đầu phong trào phản đối, nhưng theo lời Katsuta thì Nagaoka không nói chuyện gì đặc biệt mà chỉ hỏi thăm tình hình ở địa phương.

Ngoài ra thì chỉ còn lại đoạn phim theo dõi cho thấy anh ta dường như đã liên tục tìm hiểu về Oga Jinsaku. Có cả dấu hiệu cho thấy anh ta còn điều tra xem Oga can hệ thế nào tới những dự án ngày trước, không liên quan đến dự án Siêu trung tâm công nghệ cao. Dạo gần đây, rõ ràng anh ta đã thu thập thông tin từ bạn bè cùng nghề viết và cả những ký giả ở mấy tuần san thân thiết, có vẻ anh ta muốn tìm hiểu về những mối quan hệ trai gái của Oga. Có thể Nagaoka định ngăn cản việc xúc tiến dự án Siêu trung tâm công nghệ cao bằng cách công khai những bê bối của Oga.

Tuy nhiên, việc tiến hành điều tra ngược từ Oga là gần như không thể. Có hỏi thì ông ta cũng chỉ nói mình chẳng biết Nagaoka Osamu nào cả nên không thể trông đợi tìm ra manh mối từ Oga.

Dạo này Mamiya thường xuyên vắng mặt. Có lẽ vì bận giải trình

cho cấp trên. Thi thoảng mới xuất hiện nhưng mặt mũi ông lúc nào cũng khó đăm đăm. Lúc không có Mamiya, người chịu trách nhiệm chính là Kusanagi sẽ phải phân chia nhiệm vụ cho các điều tra viên. Nhưng trong hoàn cảnh chẳng có thông tin gì thì dẫu muốn cũng không phân công được.

"Tìm được rồi!" Kusanagi vừa về tới trụ sở của tổ chuyên án và đang sắp xếp thông tin nhận được từ các điều tra viên thì Utsumi Kaoru chạy đến. "Anh xem cái này đi."

Thứ cô đặt trước mặt Kusanagi là vài bức ảnh. Đó là ảnh chụp chiếc du thuyền với những ô cửa kính vỡ và sàn thuyền cháy đen.

"Đúng như lời Kawakami đã nói. Đang xuôi dòng trên sông Sumida thì cửa sổ kính của du thuyền đột nhiên vỡ tung, sau đó xảy ra hỏa hoạn bên trong con thuyền. Họ còn đệ đơn đề nghị cảnh sát điều tra xem đó có phải là một trò đùa ác ý hay không."

"Nhưng kết luận là không rõ nguyên nhân à?"

"Xét từ cách cửa kính bị vỡ, rất có khả năng một thứ gì đó đã bay từ bên ngoài vào. Nhưng lại không tìm được gì bên trong du thuyền."

"Thế thì... kỳ lạ thật đấy." Kusanagi lẩm bẩm.

"Còn một thứ nữa." Utsumi Kaoru đặt một bức ảnh khác xuống. Đó là hình chụp một chiếc xe máy đã cháy đen.

"Gì thế này, đây là?"

"Vụ này xảy ra lúc nửa đêm cách đây một tuần, một chiếc xe máy đang đỗ trong khuôn viên một công trường ở ven sông Arakawa đột nhiên bốc cháy. Chủ nhân chiếc xe là một thanh niên không phải người của công trường ấy, trên đường về nhà sau buổi hẹn hò, anh ta đã lẻn vào bên trong dù biết đó là khu vực cấm."

"Bốc cháy à? Có thông tin chi tiết hơn không."

Utsumi Kaoru liền mở tập tài liệu được dập ghim thành tập.

“Tôi đã hỏi cảnh sát khu vực. Ở thùng xăng của chiếc xe máy xuất hiện một lỗ thủng đường kính khoảng ba xăng ti mét. Thế nhưng, theo kết quả nghiên cứu hiện trường của đội cứu hỏa và cả bộ phận giám định, lỗ thủng không thể do súng ống hay thứ gì tương tự gây nên.”

“Không tìm thấy đầu đạn à? Hay là nó xuyên thủng luôn rồi?”

Utsumi Kaoru lắc đầu.

“Chỉ có một lỗ thủng thôi. Tóm lại là nó hình thành khi một vật va vào và đâm thủng bình xăng. Nhưng bên trong bình lại không có đạn. Họ cũng bảo đã xét tới khả năng thấp nhất là đạn nẩy ngược vào bên trong thùng xăng rồi lại bắn ra ngoài từ chính lỗ thủng vừa xuất hiện, nhưng tìm kiếm xung quanh hiện trường mãi cũng chẳng phát hiện được gì.”

Kusanagi lại than vãn, anh quàng hai tay ra sau đầu và ngả người vào lưng ghế.

“Du thuyền rồi tới nhà kho, giờ thêm cả xe máy à... chẳng rõ là chúng có liên quan đến nhau hay không nữa.”

“Tất cả đều xảy ra ở ven biển hoặc ven sông. Tôi thấy đó là điểm chung đáng chú ý.”

“Tại sao lại nhằm vào những địa điểm như vậy nhỉ.”

“Lý do thì,” Utsumi Kaoru hít sâu một hơi rồi lắc đầu. “Tôi không biết. Nhưng tôi không nghĩ là Nagaoka quay cảnh tượng kia một cách vô nghĩa đâu.”

“Đúng là như vậy.” Kusanagi lại nhìn xuống những bức ảnh đang bày trước mặt. “Muốn làm sáng tỏ chân tướng của những hiện tượng kỳ lạ này thì chỉ còn cách trao đổi với tên đó. Lại phải nghe nói điểu rồi đây.”

“Nếu đi gặp tiên sinh Yukawa, tôi nghĩ nên có thêm chút thông tin nữa thì hon,” Utsumi Kaoru đề xuất. “Nếu chỉ đưa mấy bức hình này cho anh ấy tôi e ta sẽ chỉ nhận được câu *mỗi thế này thì tôi chịu thôi.”*

“Cô nói đúng đấy.”

Kusanagi đang nhăn nhó gãi đầu thì Mamiya quay về. Anh thoáng có dự cảm không hay vì thấy sắc mặt sếp không được vui, quả nhiên bị ông vẫy tay gọi lại.

“Sao vậy sếp?” đứng trước mặt Mamiya, Kusanagi hỏi.

“Chuyện nạn nhân tìm hiểu đời tư của nghị sĩ Oga ấy, đã có chỉ thị bảo chúng ta nhanh chóng khép lại.”

“Hả? Sếp nói sao? Chuyện đó...”

“Dẫu có quen với việc bị nghi ngờ này nọ trong khi chẳng làm gì sai nhưng án giết người thì lại là chuyện khác. Nếu nhân viên điều tra của chúng ta tìm đến những nhà báo chuyên mảng chính trị mà ông ta quản lý hay gặp gỡ cả những người thuộc nhóm hậu thuẫn thì sẽ dễ để lại ấn tượng là nghị sĩ Oga có liên can đến vụ án. Thậm chí trong bữa tiệc được tổ chức ở thủ đô hôm trước còn có cảnh sát hình sự trà trộn với tư cách người quen của khách mời, đó là hành vi có thể làm ảnh hưởng xấu đến tên tuổi của một chính trị gia nên cấp trên yêu cầu chúng ta từ giờ phải hết sức thận trọng.”

“Chỉ thị của đội phó ạ?”

Mamiya lắc đầu.

“Của đội trưởng đấy. Nhưng có lẽ còn xuất phát từ cấp cao hơn nữa. Ông ấy bảo *‘Cũng đành vậy vì chuyện phức tạp như thế cơ mà’,* tôi có cảm giác đội trưởng cũng truyền đạt lại chứ không thực lòng muốn vậy.”

“Nghị sĩ ghê gớm thế cơ à.” Kusanagi tặc lưỡi.

“Cũng tùy người. Nghị sĩ Oga là nhân vật tai to mặt lớn. Dù gì đi nữa cũng là ứng cử viên cho chức thủ tướng.”

Kusanagi tặc lưỡi một lần nữa trước những lời này của Mamiya thì cảnh sát trẻ Kishitani lại gần.

“Tôi xin phép làm phiền một chút được không ạ?”

“Có chuyện gì?” Mamiya ngẩng lên nhìn cấp dưới bằng ánh mắt sắc bén.

“Một nhân viên của một công xưởng nhỏ nằm ở quận Adachi, một trong những nơi được xem là có liên quan với nạn nhân dưới hình thức nào đó đã biến mất từ một tuần trước.”

“Công xưởng nhỏ à? Nạn nhân liên quan kiểu gì cơ?”

“Không rõ ạ. Lịch sử cuộc gọi trên điện thoại di động của nạn nhân có lưu số công ty đó. Thời điểm gọi điện thoại là khoảng hai tháng trước.”

Chiếc điện thoại thông minh của Nagaoka Osamu được nhận định là đã bị hung thủ mang theo. Có thể trong đấy chứa thứ gì đó gây bất lợi cho hung thủ. Vì vậy, cảnh sát đã đề nghị công ty điện thoại hợp tác điều tra, cung cấp lịch sử cuộc gọi. Nhiệm vụ của Kishitani là làm rõ mối liên quan giữa nạn nhân với các cá nhân, công ty, đoàn thể có trong nhật ký cuộc gọi, xác nhận xem họ có khả năng liên quan tới vụ án này hay không.

Kishitani cho biết, công xưởng đó là công ty chế tạo linh kiện có tên Cơ khí Kurasaka.

“Tôi đã đi điều tra thông tin ngay sau khi tổ chuyên án được thành lập nhưng không một ai nói mình có quen biết nạn nhân. Tôi đã xác nhận điều này thông qua giám đốc nhà xưởng. Tuy hai tháng trước nạn nhân có gọi điện đến đó nhưng cũng không rõ ai là người đã nghe máy. Vì thế tôi cứ đinh ninh rằng cuộc điện thoại đó không có ý nghĩa gì đặc biệt...”

“Và nhân viên đó đã biến mất à?”

“Lần điều tra thông tin trước đó đã là một tuần trước nên để cho chắc, tôi gọi điện xem sau đấy có gì thay đổi hay không. Thế là ông giám đốc cho hay như vậy.”

“Hay chỉ đơn thuần là nghỉ làm không phép?”

“Ban đầu người đó xin nghỉ vì lý do sức khỏe. Hai ngày tiếp theo, rồi ba ngày sau vẫn không thấy anh ta đi làm và cũng chẳng liên lạc gì nên phía công ty đã chủ động gọi điện nhưng điện thoại lại không liên lạc được nữa. Nghe nói nhân viên công ty cũng đã đến căn hộ để xem tình hình thế nào nhưng không thấy anh ta ở nhà. Không bao lâu sau thì một bản fax được đích thân người đó gửi đến công ty. Trên đó viết, *‘Vì một vài lý do nên cháu quyết định xin nghỉ, xin lỗi vì đã làm phiền mọi người.’”*

“Sao cơ? Thế là thế nào?”

“Tôi cũng không rõ. Giám đốc công ty Cơ khí Kurasaka nói mình cũng đang vô cùng bối rối.”

“Từ một tuần trước, tức là ngay sau khi cậu đến đó dò hỏi nhỉ?”

“Vâng.”

“Rõ ràng có gì đó không bình thường. Lạ nhỉ, cái ông giám đốc đó. Tại sao lại không báo cho chúng ta biết ngay chứ? Cứ để vậy suốt một tuần là sao.”

Mamiya bực bội nhưng Kusanagi ở bên cạnh lắng nghe lại nghĩ bụng *việc đó cũng logic mà.*

“Chắc họ không nghĩ chuyện đó lại can hệ gì tới vụ án của chúng ta, nên chuyện này cũng dễ hiểu thôi.” Kishitani nói đúng suy nghĩ của Kusanagi. “Anh ta biến mất từ một tuần trước nhưng hai ngày đầu tiên đều xin phép vắng mặt vì lý do sức khỏe nên có vẻ không ai nghi ngờ gì. Đến sáng ngày thứ tư, anh ta mới gửi bản fax kia. Tóm lại, mới chỉ có bốn ngày trôi qua kể từ khi xác nhận được việc người đó mất tích.”

Chẳng biết có phải vì phản biện của cậu cảnh sát trẻ hợp logic quá hay không mà vẻ mặt Mamiya càng không thoải mái.

“Thôi, chuyện đó sao cũng đuọc. Quan trọng là nhân viên đã biến mất đó là người thế nào?”

“Tôi đã nhờ họ gửi ngay sơ yếu lý lịch của người đó qua fax.”

Đứng cạnh Mamiya, Kusanagi ngó sang nhìn tập tài liệu Kishitani vừa đưa ra.

Trong bức ảnh đính kèm là khuôn mặt của một nam thanh niên có vẻ chăm chỉ. Tên cậu ta là Koshiba Shingo, căn cứ vào ngày tháng năm sinh thì chưa đến 19 tuổi. Có vẻ cậu ta đã đi làm sau khi tốt nghiệp cấp ba mà không học lên đại học.

Nhìn tên ngôi trường cấp ba, trong đầu anh chợt bật ra một tiếng “Ô!”. Đó là ngôi trường nổi tiếng vì có điểm chuẩn cao. Hình như trong số những người quen của anh có người từng học trường này nhưng nhất thời anh không thể nhớ ra đó là ai.

Nội dung ghi trong ô “gia đình” rất đặc biệt. Cha mẹ đã qua đời và đang sống một mình.

“Giám đốc công ty Cơ khí Kurasaka cho biết, Shingo đọc được thông tin tuyển dụng và đến công ty xin việc từ cuối tháng Năm năm ngoái.” Kishitani nói.

“Tháng Năm à? Thời điểm cũng khá nửa vời nhỉ.” Cánh mũi Mamiya phập phồng.

“Cậu ta có trình bày là đã thi trượt và tính chờ một năm rồi thi lại nhưng chỗ dựa sinh kế là cô chị gái lại cũng qua đời vì bệnh tật nên buộc phải đi làm.”

“Cha mẹ rồi lại thêm người chị à? Thằng bé đó đáng thương nhỉ.”

“Ông giám đốc cũng thương tình nên quyết định nhận vào làm luôn. Ông ấy còn kêu đã rất vui vì tuyển rồi mới biết hóa ra cậu ta rất có tài, nhớ việc rất nhanh và chẳng bao lâu đã trở thành thợ cứng.”

“Vậy mà lại đột nhiên đi đâu mất tung mất tích à?” Mamiya rụt cái cằm hai ngấn lại. “Nhưng cũng khó mà nghĩ được một cậu bé vừa tốt nghiệp cấp ba lại liên quan đến vụ án lần này nhỉ... Cậu nghĩ sao?” Mamiya quay sang phía Kusanagi.

“Tôi cũng có cảm giác đó, nhưng như sếp vừa nói, việc cậu ta biến mất đúng vào lúc này quả là khiến tôi lưu tâm. Dù bản thân không liên quan đi nữa, vẫn có khả năng cậu ta biết người quen nào đó có can dự tới vụ án nên mới lẩn đi vì không muốn bị truy cứu.”

“Quả đúng như vậy. Chỉ có điều, dường như cậu ta chỉ có một thân một mình nên giờ mà điều tra thì cũng chỉ giới hạn trong các mối quan hệ bạn bè thôi.”

“Cũng nên tìm hiểu về người chị nữa chứ.” Kusanagi nói. “Cũng có thể vì một duyên cớ nào đó nên cậu ta mới làm việc cho Cơ khí Kurasaka.”

“Hiểu rồi. Vậy ta thử tập trung vào bạn bè và thân thế cô chị đã mất nhỉ.” Mamiya lấy cuốn sổ tay của mình ra và ghi chép gì đó.

“Ừm,” Kishitani nói. “Ngoài ra, tôi vẫn còn một điểm vướng mắc.”

“Chuyện gì thế?” Kusanagi và Mamiya đồng thanh hỏi.

“Cậu ta đã nói dối.” Kishitani đáp. “Tôi đã hỏi trường cấp ba cậu ta từng theo học và được biết cậu ta không những không thi trượt mà còn đỗ vào trường đại học hàng đầu.”

“Trường đại học hàng đầu?” Mamiya lặp lại. “Trường nào?”

“Là ngôi trường anh Kusanagi biết rất rõ.” Kishitani nở nụ cười đầy ẩn ý. “Đại học Teito.”

“Trường tôi?” Kusanagi trợn mắt.

“Hình như cậu ta đã đỗ vào ngành Kỹ thuật cơ khí khoa Kỹ thuật. Cùng thuộc khối tự nhiên nên biết đâu tiên sinh Yukawa lại biết chuyện gì đó?”

“Cũng không biết nữa. Vì tên ấy thuộc khoa Vật lý...” Nói đến đây thì anh bật lên một tiếng “A!”

“Sao vậy?” Mamiya hỏi.

Kusanagi chỉ xuống một điểm trên bản sơ yếu lý lịch.

“Trường cấp ba này là trường cũ của Yukawa.”

14

Lại là phòng nghiên cứu số 13 ngành Vật lý học khoa Vật lý trường đại học Teito...

Nhìn ba tấm ảnh Kusanagi xếp trên bàn thao tác, Yukawa nhíu mày vẻ ngờ vực.

"Gì thế? Đây là?"

"Tôi nói rồi mà, là tư liệu bổ sung cho lần trước. Thế nên đừng giở giọng *chỉ từ đoạn phim đó thì tôi chịu."* Kusanagi cầm một bức ảnh lên. Đó là hình chụp bức tường bị thủng lỗ. "Chúng tôi đã tìm ra địa điểm quay đoạn phim nọ. Đó là một nhà kho ở đảo nhân tạo thuộc vịnh Tokyo. Theo lời người chịu trách nhiệm quản lý nhà kho thì bên trong chỉ thấy những mảnh vụn của bức tường chứ không tìm được bất cứ thứ gì đáng ngờ. Nghe nói họ cũng tìm kiếm xung quanh nhà kho rồi nhưng không xác nhận được điều gì bất thường."

Yukawa chuyển hướng nhìn.

"Hai tấm ảnh còn lại thì sao?"

"Đều là ảnh chụp những thiệt hại của mấy vụ việc kỳ lạ xảy ra trong vòng hai tháng trở lại đây."

Một bức là hình ảnh chiếc xe máy đã cháy đen, bức còn lại chụp chiếc du thuyền có cửa kính vỡ vụn. Kusanagi vừa nhìn sổ tay vừa nói sơ qua về từng tình huống.

"Cảnh sát và đội cứu hỏa đã nghiên cứu kỹ càng cả hai hiện trường nhưng đều không tìm ra dấu vết nào cho thấy súng hay thứ gì đó tương tự là nguyên nhân gây ra vụ việc. Đặc biệt là chiếc xe máy, rõ ràng là sau khi xem xét bình xăng cũng chỉ thấy một lỗ thủng mà thôi.

Vậy mà bên trong lại không có đầu đạn, quả là không bình thường đúng không?"

"Đúng là kỳ lạ thật đấy."

"Ngoài ra còn bức ảnh này nữa cơ." Kusanagi lấy ra thêm một tấm ảnh mới. Đó là ảnh chụp riêng lỗ thủng trên bình xăng.

Ánh mắt Yukawa trở nên nghiêm nghị khi anh nhận được bức ảnh đó.

"Độ lớn của lỗ thủng có lẽ vào khoảng ba xăng ti mét nhỉ."

"Đúng vậy. Chính xác là ba phẩy tư xăng ti mét."

"Nhìn bề mặt hư hại, có thể thấy rìa lỗ hổng bẻ cong từ trong ra ngoài, như thể nó bị thủng từ bên trong bình xăng."

"Quả không hổ danh. Cậu chú ý đúng chỗ rồi."

Yukawa nhíu mày, có vẻ bất ngờ trước những lời này của Kusanagi.

"Tôi không nghĩ mình lại nhận được lời khen của cậu trong lĩnh vực khoa học đâu."

"Tôi đang ngưỡng mộ cậu đấy. Theo lời của giám định viên phụ trách xử lý cái xe máy này thì rất có thể lỗ thủng khi vừa hình thành sẽ nhỏ hơn nhiều. Tất nhiên là nó được tạo ra bởi tác động từ bên ngoài. Nhưng ngay lập tức, do một nguyên nhân nào đó mà nhiệt độ của xăng bên trong bình chứa đột ngột tăng lên, giãn nở rồi phụt ra đồng thời bắt lửa, khiến lỗ thủng ban đầu rộng ra.... Thực tế, người chủ chiếc xe máy đã nhìn tận mắt và khai rằng bình xăng không đơn giản chỉ bốc cháy mà đã phun lửa bằng lực đẩy kinh khủng."

Yukawa đặt tấm ảnh xuống và ngồi vào ghế.

"Hợp lý."

"Nếu chỉ bắn bằng súng trường hay súng lục thì không thể đến mức ấy được. Thêm nữa, nhất định sẽ để lại dấu vết. Hiện giờ họ vẫn chưa thể giải thích được là làm thế nào lại xảy ra hiện tượng như vậy. Vì

thế, Yukawa, cậu cho tôi mượn ít kiến thức được không? Lần này tôi thực sự gặp khó khăn."

"Lần này?" Đôi lông mày của Yukawa khẽ động đậy. "Tức là cho đến giờ chưa từng thực sự khó khăn?"

"Không phải vậy, ý là tôi đang vất vả hơn những lần trước. À, phải rồi. Còn một điểm chung nữa ở ba vụ việc. Đó là hiện trường tất cả các vụ đều ở gần biển hoặc sông, giả dụ có sử dụng súng ống thì cũng không có chỗ mà thực hiện. Nếu xét về góc độ và cách thức thì có lẽ thủ phạm đã ở trên thuyền hoặc từ phía bờ đằng xa và bắn lại. Thế nhưng, theo lời kể của cặp đôi chủ nhân chiếc xe máy thì khi đó lại chẳng hề có tàu thuyền gì, giả như có bắn từ bờ bên kia thì phải nhắm từ vị trí cách xa gần một ki lô mét. Tức là việc ngắm bắn là không thể, nên súng ống phải là thứ tầm cỡ và chắc chắn rất dễ để lại dấu vết."

Kusanagi vừa nói vừa nghịch chiếc cốc đã uống cạn trong tay. Nhưng Yukawa không đáp lại. Nhìn sang, anh thấy Yukawa đang chống khuỷu tay lên tay vịn ghế. Người bạn của anh có vẻ thẫn thờ.

"Yukawa," anh gọi. "Cậu có nghe tôi nói không đấy?"

Yukawa chớp mắt như thể ý thức vừa quay trở lại.

"À, tất nhiên là có. Tôi đang nghĩ xem liệu có những khả năng nào."

"Nếu nảy ra ý nào thì nói tôi nghe đi."

"Không,' nhà vật lý học có vẻ u buồn. "Hiện giờ thì tôi chưa thể nói gì cả. Cậu cũng biết đấy, tôi sẽ không nói những gì không có căn cứ chính xác."

"Gì chứ? Đừng làm màu nữa."

"Không phải vậy, tôi vẫn bảo là có quá ít căn cứ để suy luận đấy thôi. Tôi muốn có thêm dữ liệu từ góc độ khác hơn."

"Nói thế thì chịu rồi. Tôi còn chẳng biết khi nào sẽ lại xảy ra hiện tượng kỳ lạ nữa là."

“Vậy hãy quay lại đây khi có vụ khác. Khi đó chúng ta sẽ từ từ nói chuyện.” Yukawa vừa đứng dậy vừa nhìn đồng hồ đeo tay. “Thật thất lễ nhưng tôi phải lên lớp bây giờ.”

“Cậu bảo hôm nay có thời gian cơ mà?”

“Xin lỗi, tôi lơ đễnh quên mất tiêu. Cậu cứ thong thả cũng được. Uống cà phê xong thì bỏ cốc ra bồn rửa giùm tôi. Không cần rửa đâu.”

“Thật đáng tiếc, tôi không rảnh tới mức có thể thong thả.” Kusanagi cũng đứng dậy. “Mà này, cậu học trường cấp ba Touwa đúng không?”

Đang lấy tài liệu và vài cuốn sách trên mặt bàn, Yukawa dừng tay.

“Có vấn đề gì à?”

“Có thể một học sinh đã tốt nghiệp ngôi trường đó liên quan đến vụ án lần này. Năm ngoái cậu ấy còn nhập học trường đại học Teito nữa. Nhưng chỉ được hơn một tháng thì bỏ học.”

Yukawa không thể hiện chút cảm xúc nào. Có lẽ cậu ta đang nghĩ ‘thế thì sao?’

“Nghe đâu là học ngành Kỹ thuật co khí. Tên là Koshiba Shingo...”

Yukawa nhún vai.

“Tôi không có bình luận gì về cái tên đó cả.”

“Cũng đúng. Nói là đàn em học cùng trường cấp ba nhưng tuổi tác cách biệt quá xa nhỉ.” Kusanagi cười khổ sở. “Tôi chỉ muốn hỏi thử xem sao thôi. Dù sao đi nữa, tôi vẫn thấy vụ án này có duyên với cậu một cách kỳ lạ.”

“Ý cậu là sao?”

“Vì đoạn phim lần trước mà cậu gặp gỡ nạn nhân đúng không? Thế rồi, dự án Siêu trung tâm công nghệ cao cũng không phải là không liên quan gì tới cậu trong vai trò nhà khoa học. Đến giờ còn xuất hiện thêm nhân vật đáng ngờ là đàn em học cùng trường cấp ba. Thế nào, không thấy có duyên à?”

“Nghe không giống duyên tốt lành gì rồi.”

“Cũng có thể. Mà thôi, quên chuyện đó đi.”

Hai người rời khỏi căn phòng và bước theo hai hướng khác nhau.

“Oga Jinsaku? Chuyện đó có thật không?”

Vừa quay về trụ sở điều tra, Kusanagi đã nghe thấy giọng của Mamiya. Thì ra ông đang nói chuyện với ai đó qua điện thoại.

“... Ừ... ừ. Hiểu rồi. Thế dò hỏi cụ thể về điểm đó luôn đi... rồi rồi, nhờ cô đấy.” Mamiya ngắt điện thoại rồi quay sang nhìn Kusanagi. “Utsumi Kaoru.”

“Nắm được gì rồi à? Tôi thấy nhắc tới nghị sĩ Oga.”

“Đã biết nơi chị gái của Koshiba Shingo làm việc. Người ký hợp đồng thuê nhà ở khu chung cư họ sống trước đây là cô chị. Trong hợp đồng có địa chỉ cơ quan. Đó là *Thời báo Meisei.”*

“Công ty báo chí à? Sao nữa ạ?”

“Tôi cho Utsumi đi tìm hiểu thông tin ngay và cô ấy vừa gọi về. Chị gái Shingo công tác ở ban chính trị, hơn nữa còn phụ trách đưa tin về Oga Jinsaku.”

“Thật không?” Kusanagi bật thẳng lưng.

“Nạn nhân theo dấu nghị sĩ Oga. Em trai của nhà báo từng phụ trách về nghị sĩ Oga thì ẩn mình sau vụ án. Có vẻ bắt đầu thú vị rồi đây.” Mamiya liếm môi rồi hướng ánh mắt sang Kusanagi. “Thế có kiếm được thông tin gì từ trường đại học Teito không? Trông cái vẻ mặt này thì chắc không nên quá kỳ vọng rồi.”

“Sếp thật tinh tường. Tôi đã đến ngành Kỹ thuật cơ khí nơi cậu ta ghi danh, hỏi han cả sinh viên với giáo viên rồi nhưng chẳng thu được thông tin nào đáng kể. Cũng phải thôi, cậu ta nhập học được một tháng đã nghỉ rồi nên làm gì có bạn, chẳng những thế hầu như không có mấy sinh viên còn nhớ tới sự tồn tại của Shingo. Mấy giáo sư, phó

giáo sư hay các giảng viên cũng vậy. Chưa kể cậu ta còn chẳng tham gia sinh hoạt trong các hội nhóm và câu lạc bộ. Chẳng có vết tích nào của Koshiba Shingo ở trường đại học Teito, kết luận như vậy cũng được."

"Vào được một trường đại học tốt như vậy, còn chưa kịp tận hưởng đời sống sinh viên mà đã phải thôi học à? Dù sao cũng thật tội nghiệp. Nhưng chẳng lẽ không còn cách nào khác? Tạm nghỉ chẳng hạn."

"Điểm đó đúng là kỳ lạ thật. Rõ ràng cậu ta có thể xin học bổng rồi vừa học vừa đi làm thêm. Nhưng tôi đã xác nhận với phòng công tác sinh viên, có vẻ cậu ta không hề tìm hiểu theo hướng này."

"Ừm..." Mamiya bặm môi. "Tức là có lý do khiến cậu ta buộc phải bỏ học? Lý do có thể là gì được nhỉ?"

"Nói sao nhỉ," Kusanagi băn khoăn. "Tôi không nghĩ được gì ngoài lý do kinh tế."

"Đúng vậy," Mamiya cũng nói với vẻ không vui. "Phải rồi, cậu có đến gặp tiên sinh Galileo hỏi vụ kia không?"

"Tôi gặp rồi, nhưng cậu ta nói không thể khẳng định được gì vì quá ít dữ liệu. Có vẻ ngay cả Yukawa tài giỏi giờ cũng bó tay."

"Tiên sinh ấy mà cũng chịu thua thì hết cách à?" Mamiya sột soạt gãi má.

Khoảng một tiếng sau thì Utsumi Kaoru quay về. Kusanagi quyết định ở lại nghe cô báo cáo với Mamiya.

"Akiho có tên chữ Hán là Thu Tuệ. Tên đầy đủ là Koshiba Akiho, cô ấy hơn Koshiba Shingo chín tuổi nên nếu còn sống thì năm nay hai mươi tám. Có vẻ mọi nhân viên ở cơ quan đều ngạc nhiên khi Akiho đột ngột qua đời vào tháng Tư năm trước dù chẳng ốm yếu gì."

"Nguyên nhân tử vong? Cô ấy bị bệnh gì?" Mamiya hỏi.

"Theo thông tin từ phía gia đình thì cô ấy bị nhồi máu cơ tim.

Nhưng không biết cụ thể thế nào. Có vẻ nội bộ công ty cũng không xác nhận chi tiết. Hình như cả lễ thông dạ và tang lễ đều không được tổ chức."

"Gia đình tức là cậu em trai Shingo à. Cậu ta đột nhiên thành kẻ tứ cố vô thân nên có không tổ chức lễ thông dạ với tang lễ thì cũng dễ hiểu nhưng..." vẻ mặt Mamiya tỏ ra chưa thông. "Nhưng đúng là hơi khó chấp nhận thật. Một cô gái 28 tuổi đột nhiên chết vì nhồi máu cơ tim..."

"Tôi biết thời điểm cô ấy qua đời, hay để tôi kiểm tra thông tin lưu trữ về việc điều động cấp cứu lúc ấy? Nếu bị nhồi máu cơ tim thì chắc chắn người phát hiện sẽ gọi cấp cứu."

"Làm vậy đi. Hỏi cả nhân viên pháp y nữa. Nếu đột tử ở nơi không phải bệnh viện thì có khả năng bác sĩ pháp y cũng đã được điều động."

"Tôi hiểu."

"Thế còn mối liên hệ với nạn nhân của vụ án này thì sao? Hai người đó có biết nhau không?"

"Thật tiếc là tôi không xác nhận được. Có vẻ không có ai từng nghe thấy Koshiba Akiho nhắc đến Nagaoka Osamu. Có điều, theo lời của nhà báo hiện tại phụ trách đưa tin về nghị sĩ Oga thì cũng có lần Nagaoka đã chủ động tiếp xúc với mình nên có thể anh ta cũng từng có liên lạc với Akiho."

"Nagaoka đã tiếp xúc với nhà báo phụ trách hiện tại kiểu gì cơ?"

"Nagaoka hỏi anh ta mấy câu như nghị sĩ Oga thường lui tới câu lạc bộ nào hay ông ta có để mắt tới người phụ nữ nào không."

"Lại chuyện đó à," Mamiya nhăn mặt khổ sở. "Nạn nhân đúng là đã tận lực đào bới đời tư của nghị sĩ Oga nhỉ. Chết tiệt! Cấp trên lại vừa yêu cầu không được động tới bên ấy quá nhiều."

"Siêu trung tâm công nghệ cao đã khởi công được vài cơ sở." Kusanagi nói. "Đến nước này, có lẽ việc xóa sổ dự án đó là điều không

thể. Nên phải chăng anh ta muốn làm chậm kế hoạch được chừng nào hay chừng đó hoặc thu hẹp quy mô dự án, bằng cách công khai những bê bối của nhân vật cấp cao thuộc phe xúc tiến?"

"Nghĩ vậy cũng hợp lý." Mamiya gật đầu rồi hướng cằm sang phía Utsumi Kaoru. "Cậu em trai thì sao? Có biết thêm gì về Koshiba Shingo không?"

"Hầu như là không... người kia cũng chỉ nghe được chuyện Koshiba Akiho đã hết sức vui mừng về việc em trai thi đỗ vào trường đại học Teito."

"Tôi hiểu rồi. Cô vất vả rồi." Mamiya ngẩng lên nhìn Kusanagi. "Rồi, giờ sao?"

"Có lẽ nên tìm hiểu về Koshiba Shingo." Kusanagi đáp.

"Tôi biết chứ, nhưng để ai làm? Bên trưởng phòng và đội trưởng cũng có người. Nhưng tôi muốn tiến hành với quân số ít nhất có thể đối với việc điều tra dính tới nghị sĩ Oga."

"Tôi sẽ làm. Trước hết, ngày mai tôi sẽ tới công ty Cơ khí Kurasaka một chuyến."

"Vậy cũng được. Tôi sẽ trao đổi với đội phó, thử đề nghị khám xét căn phòng của Koshiba Shingo xem sao."

"Tuân lệnh."

Có vẻ việc điều tra cuối cùng cũng nhích lên được một chút... Kusanagi thầm nghĩ trong lúc nhìn theo Mamiya.

15

Công ty Cơ khí Kurasaka nằm ở Umejima, quận Adachi. Lớp sơn trên bức tường của công xưởng nhỏ đã bong tróc khá nhiều, khó lắm mới nhận ra ban đầu nó có màu xanh lá. Ngay bên cạnh nhà xưởng có một tòa nhà hai tầng, có vẻ là văn phòng của công ty. Cũng may tấm biển đề *"Công ty Cơ khí Kurasaka - Sản xuất và buôn bán các sản phẩm gia công kim loại"* vẫn còn khá mới.

Tại góc tiếp khách của văn phòng ấy, Kusanagi ngồi đối diện với giám đốc Kurasaka Tatsuo. Kurasaka có vóc người nhỏ bé nhưng khuôn ngực dày, ra dáng một người dày dạn kinh nghiệm làm việc ở công xưởng.

"Thằng bé ngoan lắm. Nghiêm túc, nhiệt tình với công việc, đặc biệt là đầu óc rất thông minh. Chỉ cần dạy một chút là nhớ ngay. Không những thế, nó còn biết cách áp dụng. Kiến thức về điện và máy móc cũng phong phú, đầu óc thông minh như thế mà không vào đại học thì thật đáng tiếc nên tôi cũng nhiều lần gợi ý thằng bé nên đi học, trường dạy buổi tối cũng được. Nhưng có vẻ cuối cùng thì nó cũng chẳng để tâm."

"Nghe nói cậu ta thấy thông báo tuyển người nên tìm đến đây?"

"Đúng vậy. Nhân viên tuổi ngày một cao, tôi thấy tình hình không ổn nên quyết định tuyển thêm. Hồi tháng Tư có một cậu bé vừa tốt nghiệp cấp ba vào làm nhưng không rõ có phải vì công việc vất vả hơn dự kiến hay không mà lại bỏ việc ngay. Tôi cũng đành chịu, bèn tuyển người lần nữa và Koshiba đã tới. Koshiba là người ít nói, ban đầu tôi cũng băn khoăn vì không hiểu cậu ta nghĩ gì, nhưng như tôi kể khi nãy, hướng dẫn cậu ta rồi mới thấy đó là hàng thượng phẩm. Mọi

người đều rất mừng vì thằng nhóc quả là món quà của thượng đế...” Kurasaka gãi mái tóc đã khá thưa. “Rốt cuộc là có chuyện gì nhỉ. Mong là nó không bị cuốn vào những việc bất thường.”

“Anh không đoán được cậu ta đi đâu à?”

“Không. Có thì tôi đã hỏi rồi.”

“Người gọi điện đến xin nghỉ lúc đầu chắc chắn là cậu ta chứ?”

“Chắc chắn đấy... Này, Tomo-chan, không nhầm đâu nhỉ?” Kurasaka nói với người phụ nữ mập mạp làm công việc văn phòng ngồi ở chiếc bàn ngay bên cạnh. Tomo-chan có lẽ là cách gọi thân mật, chứ cô ta dễ cũng phải 45 tuổi rồi.

“Tôi nghĩ đó là giọng của Koshiba.” Cô đáp, có lẽ từ nãy tới giờ cô vẫn nghe hai người trao đổi.

“Cậu ta nói mình bị ốm à?” Kusanagi hỏi.

“Vâng. Shingo nói muốn nghỉ làm vì thấy trong người không được khỏe. Ngày tiếp theo thằng bé cũng gọi điện tới, và vẫn bảo là muốn xin nghỉ làm thêm hôm đó. Tôi hỏi cậu ấy liệu có ổn không, Shingo nói *‘cháu vẫn ổn, cô đừng lo’* rồi cúp máy.”

“Sau đó thì sao?”

“Đó là lần cuối cùng cậu ấy gọi điện thoại đến đây.”

Kusanagi lại nhìn sang Kurasaka.

“Vậy là ngày tiếp theo cậu ta cũng không xuất hiện nhỉ?”

“Đúng vậy. Chúng tôi chủ động gọi điện nhưng không liên lạc được. Tôi thấy lạ quá bèn bảo nhân viên đến tận căn hộ xem tình hình thế nào nhưng không ngờ là cậu ấy lại không có nhà. Đang băn khoăn không hiểu rốt cuộc có chuyện gì thì nhận được tin qua máy fax,” Kurasaka lấy ra một tờ giấy đã gấp lại. “Nó đây.”

“Tôi xem nhé,” Kusanagi mở tờ giấy. Trên đó in dòng chữ viết tay, *“Cháu có chuyện nên xin phép được nghỉ làm. Cháu thành thật xin lỗi vì*

đã gãy rắc rối cho mọi người. Cảm ơn mọi người vì tất cả. Koshiba Shingo”.

“Có đúng là bút tích của cậu ta không?”

“Chắc không sai đâu. Nhân viên phụ trách hướng dẫn cho Koshiba khẳng định như vậy.”

Kusanagi gật đầu. Từ những gì anh nghe được thì chỉ có thể suy luận rằng cậu ta cố tình biến mất.

Anh lấy từ ngăn túi bên trong áo khoác ra một bức hình. Đó là ảnh chụp Nagaoka Osamu. Anh đặt nó xuống trước mặt Kurasaka.

“Tôi nghĩ cảnh sát Kishitani đã đưa mọi người xem bức hình này rồi, không biết anh còn nhớ chuyện lúc đó không?”

“Vâng, tôi vẫn nhớ. Nghe nói là người này đã gọi điện tới chỗ chúng tôi à?”

“Đúng vậy.”

“Hiềm nỗi, tôi đã xác nhận với tất cả các nhân viên ở đây rồi mà không ai biết cả.”

“Vậy là anh đã xác nhận với cả Koshiba nữa à?”

“Vâng...”

“Lúc ấy, thái độ của Koshiba có gì thay đổi không? Mất bình tĩnh hoặc trầm tư nghĩ ngợi?”

Kurasaka chóp mắt nhiều lần, vẻ mặt như đang bối rối.

Tôi nghĩ không có thay đổi gì đặc biệt đâu. Tại sao anh lại hỏi như vậy? Anh cho là thằng bé đã nói dối à?” “Không, tôi không có ý khẳng định như vậy.” Kusanagi nở nụ cười thân thiện và xua tay phủ nhận, Kurasaka liền nhìn anh với vẻ mặt nghiêm túc và nói:

“Anh cảnh sát này, tôi không biết đây là cuộc điều tra gì, nhưng không có chuyện Koshiba làm việc xấu đâu. Nếu có bị cuốn vào vụ việc nào đi nữa thì nó cũng là phía nạn nhân chứ không thể là kẻ phạm tội.

Riêng điều này thì tôi dám khẳng định luôn.”

Kusanagi thấy bị áp đảo trước cảm xúc dữ dội trong giọng nói ấy.

“Tôi sẽ nhớ điều này,” anh khẽ đáp.

Anh đề nghị được đi xem khu nhà xưởng. Giám đốc Kurasaka trực tiếp dẫn đường. Một chiếc máy nâng đỗ trước lối vào xưởng.

“Koshiba có thể vận hành cả mấy thứ như thế à?” Kusanagi hỏi cho biết.

“Vâng. Vừa tới đây cậu ấy đã lấy được bằng lái xe phổ thông rồi nên sau đó liền đi học ở cơ sở dạy lái xe nâng. Chỉ khoảng năm ngày là lấy được bằng.”

“Cậu ta có bằng lái ô tô à?”

“Vâng. Mùa thu năm ngoái còn mua được xe riêng rồi.”

“Mua ô tô? Loại nào vậy?”

“Một chiếc xe van cũ. Cậu ấy nói loại đó tiện đi đây đó, như đi cắm trại cùng bạn bè chẳng hạn. Thi thoảng tôi cũng thấy nó trong bãi để xe của công ty. Một chiếc van màu trắng.”

Chưa xác nhận về chiếc xe đó. Nếu Koshiba Shingo di chuyển trên chiếc xe ấy thì có lẽ sẽ để lại dấu vết.

“Cậu ấy đi cùng bạn bè đồng nghiệp à?”

“Không không,” Kurasaka xua tay. “Tôi đã nói từ đầu rồi đấy, nhân viên công ty ngày một có tuổi nên tôi mới phải bổ sung người. Làm gì có thanh niên nào đồng trang lứa với Shingo. Chắc là bạn từ thời đi học chứ.”

Kusanagi gật đầu, trong lòng thầm nghĩ mình nên hỏi thêm thông tin cả ở trường trung học. Không hiểu sao trong đầu anh lại hiện lên khuôn mặt của Yukawa.

Bên trong nhà xưởng, máy móc gia công xếp thành hàng và có khoảng mười nhân viên đang làm việc. Anh quan sát, mỗi người

dường như đang thực hiện một công việc riêng.

“Công ty chúng tôi chủ yếu gia công linh kiện đơn. Sản phẩm của chúng tôi đa phần là những linh kiện dùng trong các dây chuyền sản xuất hoặc công cụ gá.” Kurasaka nói to, trong xưởng ầm vang âm thanh của các loại máy móc và tiếng phay cắt kim loại.

“Công cụ gá?”

“Khi gia công linh kiện hay sản phẩm, phải cố định chúng thật chắc chắn đúng không? Kiểu như một miếng nối hay một dụng cụ chuyên dụng cho việc ấy í. Ừm, đại loại là vậy.”

Kurasaka cầm lấy bản vẽ gần đó đưa anh xem. Trên đó có viết chữ Hán đọc là “jigu”. Kurasaka cho biết đây là ký tự thay thế, vốn nó là “JIG” trong tiếng Anh.

Kusanagi một lần nữa thấy rõ anh chẳng biết gì về những thứ liên quan tới khoa học kỹ thuật hay xưởng chế tạo cả.

“Koshiba chủ yếu làm công việc nào thế?” Anh hỏi, giọng to hơn bình thường.

“Việc nào cũng làm hết. Vì cậu ta khéo léo, cả khâu đánh bóng cũng nhớ được ngay. Mà quan trọng là thằng bé rất nhiệt tình, sau giờ làm cũng chịu khó ở lại một mình luyện tập cách sử dụng các loại máy móc. Chúng tôi cũng mong cậu ấy sớm trở thành thợ cứng nên đồng ý việc ấy. Nhà tôi nằm cách đây khoảng năm trăm mét, có lần gần 11 giờ đêm cậu ấy mới đến trả chìa khóa văn phòng. Tôi hỏi cậu ấy làm suốt đến tận lúc ấy à, thì Shingo nói mình mải mê quá nên không để ý thời gian.”

Theo lời kể của Kurasaka thì chắc chắn Koshiba Shingo rất nhiệt tình với công việc. Có lẽ cậu ta bỏ học là vì muốn đi làm sớm chăng?

Hai người vừa bước ra khỏi nhà xưởng thì người phụ nữ được gọi là Tomo-chan khi nãy rảo bước lại gần họ.

“Giám đốc, có điện thoại.”

“Ô, thế à. Vậy, anh cảnh sát, tôi xin phép nhé.”

“Cảm ơn anh rất nhiều.” Kusanagi cúi đầu.

Kusanagi cũng định rời khỏi đó khi nhìn theo Kurasaka đi về phía văn phòng. “Xin lỗi,” đúng lúc ấy, anh nghe thấy tiếng gọi có vẻ rụt rè. Tomo-chan đang ngước nhìn anh.

“Sao vậy?” Kusanagi hỏi.

“Người trong bức ảnh khi nãy đã từng gọi điện tới công ty chúng tôi à? Khoảng hai tháng trước.”

Cô ta muốn nói tới Nagaoka Osamu.

“Đúng vậy. Chúng tôi có thông tin lưu lại việc đó, có chuyện gì à?”

“Có việc này, tôi chưa nói với anh cảnh sát đến đây lần trước...”Người phụ nữ nói với vẻ khó xử. “Tôi nghĩ, người nhận cuộc gọi đó có lẽ là tôi đấy.”

“Cô nhớ ra chuyện gì à?”

“Không, tôi không nhớ tên của người gọi. Vì thế, khi anh cảnh sát trước tới đây, tôi chỉ nói là mình không biết. Nhưng vì là chuyện liên quan tới Koshiba nên tôi lại nghĩ, biết đâu là cuộc điện thoại lúc đó...”

“Nghĩa là sao?”

“Người đó hỏi tôi về Koshiba, rằng ở công ty chúng tôi có người tên là Koshiba Shingo hay không. Giọng đàn ông. Tôi trả lời là *có.*”

Kusanagi bước lên phía trước một bước.

“Thế rồi đối phương nói gì?”

“Anh ta cảm ơn rồi bảo mình chỉ muốn xác nhận thôi, không cần lo lắng, kiểu đó, và cúp máy. Tôi nhớ là người đó không xưng danh. Tuy cũng có băn khoăn không hiểu thế là sao, nhưng vì anh ta bảo không cần lo lắng nên tôi cũng không để tâm nữa.”

“Cô có kể về cuộc gọi đó cho Koshiba không?”

“Không, bởi tôi thấy cũng chẳng cần thiết. Lẽ ra tôi nên kể à?”

“Không, cái đó thì tôi cũng không chắc...”

Nếu chủ nhân cú điện thoại là Nagaoka Osamu thì mục đích của cuộc gọi là gì nhỉ? Anh ta muốn biết Koshiba Shingo ở đây để làm gì đó sao?

“Với lại, còn một điều nữa,” Tomo-chan nói. “Thật ra thì gần đây cũng có một cuộc gọi đến.”

“Gần đây?”

“Tôi nghĩ là ngày thứ hai sau khi cậu Koshiba tự ý nghỉ làm. Người đó hỏi Koshiba có ở công ty hay không. Tôi nói cậu ấy đang nghỉ thì bên kia chỉ nói *‘thế à’* rồi cúp máy luôn. Tôi cũng chẳng kịp hỏi tên người gọi.”

“Giọng đàn ông à?”

“Vâng. Tôi nghĩ đó là một người trưởng thành.”

“Số điện thoại vẫn còn trong lịch sử cuộc gọi chứ?”

“Đó là cuộc gọi từ điện thoại công cộng. Tôi định ít nhất phải hỏi tên người đó nếu anh ta gọi lại nhưng tiếc là sau đó không thấy gì nữa.”

“Điện thoại công cộng à...”

Thời buổi này, nếu không có việc gì đặc biệt thì có lẽ chẳng ai dùng điện thoại công cộng. Bởi dẫu cho không muốn lưu lại số điện thoại gọi đến, nhưng cũng phải tính tới khả năng bị từ chối nhận cuộc gọi nếu dùng chức năng ẩn số.

“A, Yuri-chan!” Kusanagi đang mải mê suy nghĩ thì nghe tiếng Tomo-chan gọi ai đó. Cô đang quay về phía cánh cổng và vẫy tay. Anh nhìn theo, thấy một cô bé khoác áo màu be đang đi ngang qua phía trước xưởng. Vừa đi vừa nhìn về phía họ, cô bé vội cúi đầu chào. Đôi mắt to thực sự rất ấn tượng.

“Đó là con gái của giám đốc. Chúng tôi vẫn gọi là Yuri-chan. Một cô bé rất ngoan và tốt bụng.” Người phụ nữ tuổi trung niên vui vẻ nói rồi

thốt lên "A! đúng rồi!" Vẻ mặt như vừa nhớ ra điều gì. "Yuri-chan thường xuyên tới gặp cậu Koshiba đấy," cô nói nhỏ.

Thông tin không được để lỡ đây rồi.

"Những lúc nào thế?"

"Vào giờ nghỉ trưa ấy. Cô bé tới nhờ Koshiba hướng dẫn học mấy môn cấp ba như toán, vật lý. Có vẻ cậu Koshiba giỏi cả việc dạy học nữa. Nhưng chắc không chỉ thế đâu, mọi người vẫn đồn đoán, có khi Yuri-chan thích cậu Shingo. A! Nhưng việc này phải bí mật với giám đốc nhé!" Cô đặt ngón trỏ lên môi, chào anh rồi quay về văn phòng.

Kusanagi cất bước chạy trước khi bóng cô ta khuất hẳn vào bên trong văn phòng. Ra khỏi cổng, anh đuổi theo con gái của Kurasaka ở phía trước, cách mình mấy chục mét.

Một loạt nhà hàng gia đình nằm dọc trên con phố Kannana. Anh hỏi Kurasaka Yurina muốn uống gì, cô bé đáp là đồ uống nào cũng được. Anh mua đồ uống tự phục vụ nhưng có vẻ cô bé không muốn tự đi lấy đồ uống. Chẳng còn cách nào khác, Kusanagi đành lấy cà phê rồi đặt xuống trước mặt Yurina. Cô bé khẽ nói lời cảm ơn nhưng vẫn cúi gằm mặt, không hề có dấu hiệu muốn chạm tay đến chiếc cốc.

Có lẽ không phải vì khó chịu mà là đang căng thẳng chăng? Kusanagi thầm phân tích. *Cũng đúng thôi. Đang trên đường về nhà thì bất ngờ bị người đàn ông lạ mặt bắt chuyện, hơn nữa người đó còn là cảnh sát cơ mà. Chỉ riêng việc cô bé chịu đi cùng thế này là may cho mình lắm rồi.*

"Chú đang tìm Koshiba Shingo có việc. Giám đốc Kurasaka... Bố của cháu cũng lo lắng lắm. Cháu cũng vậy phải không?"

Kurasaka Yurina khẽ nói gì đó nhưng giọng quá nhỏ nên anh không nghe được gì.

"Sao cơ?" Anh hỏi lại.

Cô bé khẽ húng hắng rồi nói:

“Chúng cháu không thân thiết đến thế.”

“Nhưng mà, chẳng phải là cậu ấy vẫn chỉ bài cho cháu à?”

“Chuyện đó... chỉ có một hai lần thôi.”

“Theo lời của người ở văn phòng thì có vẻ không phải như vậy.”

“Thật đấy ạ. Mọi người chắc là hiểu nhầm đấy thôi.” Kurasaka Yurina nói dứt khoát, mặt vẫn cúi gằm.

“Thật ư? Mà thôi, sao cũng được, nhưng cháu có nghĩ ra điều gì về sự biến mất của cậu ấy không? Trong lúc học bài chắc cũng buôn chuyện với nhau chứ? Liệu Koshiba có từng nói đến những vùng đất khác không? Nơi cậu ấy sống trước đây hoặc nơi muốn sinh sống trong tương lai chẳng hạn.”

Tóc mái của Kurasaka Yurina đung đưa.

“Chúng cháu không nói những chuyện đó.”

“Vậy còn chuyện về bạn bè? Hoặc bạn thân thì sao?”

“Cháu đã bảo là không.” Cô bé đột ngột đứng dậy. “Cháu thực sự chẳng biết gì hết. Vì thế cháu không trả lời được gì đâu. Xin lỗi chú!” Cô bé tuôn một hơi rồi ôm lấy cặp lao khỏi nhà hàng. Đến phút cuối cô bé vẫn không cởi áo khoác và cũng chẳng nhìn mặt Kusanagi.

Khách hàng xung quanh nhìn anh chằm chằm. Kusanagi hớp từng ngụm cà phê.

Nên nhìn nhận phản ứng đó thế nào? Thật khó để kết luận. Rõ ràng là sẽ chẳng ai vui vẻ khi bị một người đàn ông lạ mặt căn vặn dai dẳng về người con trai mà mình thích. Phản ứng này rất bình thường nhưng... Đang nghĩ tới đây thì điện thoại của anh đổ chuông. Cuộc gọi từ Mamiya. “Vâng,” anh nhấc máy.

“Có biết thêm được gì về Koshiba không?”

“Nói sao nhỉ... Chỉ biết được rằng cậu ta là một nhân viên vô cùng xuất sắc.”

“Sao cơ, thế thôi à?”

“Ngoài ra, cũng đã xác nhận được việc Nagaoka nhắm tới Koshiba Shingo.” Kusanagi thuật lại những điều Tomo-chan đã kể.

“Vậy là rất có khả năng nạn nhân đã tiếp xúc với Koshiba Shingo à?”

“Đúng thế.”

“Ừm! Tôi hiểu rồi. À mà, cậu với Utsumi Kaoru tập trung lại với nhau đi nhé. Chúng ta đã biết nguyên nhân tử vong của Koshiba Akiho rồi.”

“Là gì vậy ạ?”

“Chắc cậu không tưởng tượng nổi đâu. Đột tử do vỡ ống dẫn trứng. Koshiba Akiho đã có thai. Hơn nữa còn là mang thai ngoài tử cung.”

“Chuyện đó... đúng là không ngờ thật.”

“Để tôi cho cậu biết thêm một điều không ngờ nữa nhé. Đó là về nơi cô ta qua đời.”

“Địa điểm à? Ở đâu vậy?”

Mamiya ngưng một hơi như để tăng phần nghiêm trọng:

“Đó là một khách sạn nội đô,” ông đáp. “Cô ta chết trong phòng suite của một khách sạn hạng nhất.”

16

Khách sạn cần tìm nằm ở Roppongi.

Sau khi gặp được Utsumi Kaoru ở sảnh khách sạn, Kusanagi quyết định tới văn phòng để lấy thông tin từ hai nhân viên biết rõ về tình huống ấy. Đó là nhân viên lễ tân làm thủ tục nhận phòng cho Koshiba Akiho và nhân viên hành lý đã phát hiện thi thể của cô.

Theo lời Yoshioka, một nhân viên lễ tân có vẻ điềm tĩnh, Koshiba Akiho nhận phòng vào khoảng sau 11 giờ đêm ngày 20 tháng Tư năm ngoái. Căn phòng suite đó có giá mười vạn yên một đêm và cô ấy đã trả mười ba vạn yên tiền đặt cọc bằng tiền mặt, sau đó tự lên phòng một mình.

“Cô ấy đăng ký bằng tên thật à?”

Trước câu hỏi của Kusanagi, Yoshioka khẽ lắc đầu và đưa ra một bản photocopy. Có vẻ là bản sao của phiếu thông tin khách hàng.

“Tên như thế này ạ.”

Trên đó viết tên “Yamamoto Yoshiko” và địa chỉ nơi ở thuộc quận Chiyoda. Koshiba Akiho chưa từng sống ở Chiyoda. Có điều trụ sở chính của *Thời báo Meisei* lại nằm ở đó. Có lẽ đây là địa chỉ nơi ấy nhưng đã điều chỉnh đôi chút.

“Đó là lần đầu tiên cô ấy ở khách sạn này à?”

Trước câu hỏi này, Yoshioka không hẳn là khẳng định.

“Dưới tên này thì là lần đầu tiên. Bởi tên này không được lưu trong dữ liệu của khách sạn. Có điều, trước đó cô ấy cũng từng ở đây rồi. Tình cờ lần đó tôi lại là người làm thủ tục nhận phòng nên vẫn nhớ. Ngoài tôi còn có vài người từng nhìn thấy cô ấy.”

Có lẽ do tính chất nghề nghiệp nên họ giỏi nhớ mặt khách hàng chăng?

"Tức là Koshiba Akiho thường xuyên đến khách sạn này? Và mỗi lần lại dùng một tên khác nhau?"

"Cá nhân tôi nghĩ như vậy."

Kusanagi gật đầu. Anh đã hiểu được sự tình.

"Lúc nhận phòng, cô ấy có gì lạ không?"

"Chuyện đó," nét mặt Yoshioka tỏ vẻ u buồn. "Cô ấy có vẻ khó chịu ở đâu đó. sắc mặt cũng không được tốt, tôi nhớ mình đã hỏi cô ấy có ổn không. Tuy cô ấy nói mình không sao nhưng có lẽ lúc ấy đã không ổn rồi."

Kusanagi gật đầu rồi nhìn sang nhân viên phục vụ. Cậu ta có lẽ khoảng hơn 20 tuổi, giới thiệu tên mình là Matsushita.

"Cậu đến phòng đó vào khoảng mấy giờ?"

"Khoảng 1 giờ chiều ngày hôm sau. Giờ trả phòng là 12 giờ trưa nhưng không liên lạc được qua điện thoại nên tiếp tân bảo tôi đi xem tình hình thế nào..."

"Cậu đến thì cô ấy đã chết rồi à?"

Matsushita rụt cằm lại, vẻ mặt căng thẳng.

"Cô ấy nằm duỗi người trên giường. Ga giường bị máu nhuộm đỏ, thấy vậy tôi vội vàng gọi cho quầy tiếp tân."

Chắc cậu ta kinh ngạc lắm, Kusanagi thông cảm với nhân viên hành lý trẻ tuổi.

"Lúc ấy tôi lỡ nói qua điện thoại là khách hàng bị sát hại. Bởi tôi đinh ninh là cô ấy bị đâm bởi dao hay cái gì đó tương tự. Thế nên xe cảnh sát cũng đến, náo loạn lắm... Kết quả sau đó tôi bị cấp trên sạc cho một trận." Matsushita so vai vẻ như áy náy.

Cũng phải thôi, Kusanagi thầm nghĩ. Trong nhóm cảnh sát hình sự còn non kinh nghiệm, không ít người thấy máu chảy nhiều là mất bình

tĩnh.

Diễn biến sau đó thì anh đã hiểu đại khái nhờ xem tài liệu của Utsumi Kaoru. Nhân viên cấp cứu cho hay, do xác nhận được tình trạng tử vong nên thi thể được chuyển tới trụ sở cảnh sát khu vực thay vì đến bệnh viện. Tuy nhiên, vì xác định đó không phải là một vụ tự sát hay bị giết hại mà là đột tử do mất máu quá nhiều vì vỡ ống dẫn trứng nên cảnh sát nhận định vụ việc không có tính chất vụ án hình sự.

“Hình như thường thì ít khi phụ nữ lại trọ ở phòng kiểu đó một mình nhỉ?” Kusanagi vừa nói vừa nhìn cả Yoshioka và Matsushita.

“Đúng như anh nói,” Yoshioka đáp. “Tôi nghĩ, biết đâu có ai đó đã ở cùng cô ấy. Nhưng tôi chỉ có thể trả lời mình không biết gì về việc này cả. Không phải chúng tôi giấu giếm mà vì khách sạn là một nơi như vậy.”

“Tôi hiểu. Vậy, còn một điều cuối cùng,” Kusanagi giơ ngón tay trỏ lên và nhìn sang Utsumi Kaoru đang ngồi bên cạnh.

“Người này đã từng đến đây hay chưa?” Utsumi Kaoru đặt tấm ảnh xuống trước mặt hai người đó.

Matsushita nghiêng đầu nghĩ ngợi nhưng Yoshioka liền gật đầu. “A, người đàn ông này ấy à?”

“Cô biết anh ta?” Kusanagi hỏi.

“Anh ta đến vào cuối tháng trước. Người ấy nói, vì đang thu thập thông tin liên quan tới cái chết của người phụ nữ vào tháng Tư năm ngoái nên muốn hỏi thông tin chi tiết. Nghe cách nói thì có vẻ anh ta biết chuyện đó qua mạng Internet.”

“Vậy cô trả lời thê nào?”

“Tôi bảo do đó là chuyện liên quan tới vấn đề riêng tư nên tôi không thể nói rõ được, ngoại trừ với gia quyến của người đã mất. Tôi chỉ nói rõ rằng cô ấy không phải mất do tai nạn mà do bị bệnh.”

“Cũng phải.”

Đối với bên khách sạn mà nói, tử vong do tai nạn và do bệnh tật có sự khác biệt rất lớn. Có lẽ riêng điểm ấy thì cô ấy muốn làm rõ.

Dù sao đi nữa, Nagaoka Osamu và Koshiba Shingo rõ ràng có dính dáng đến nhau, và sự liên hệ này có liên quan tới cái chết của Koshiba Akiho.

“Cô có nhắc tới gia quyến của người đã khuất,” Utsumi Kaoru nói. “Cô có từng gặp họ không? Người thân của cô gái đã mất ấy.”

“Không, tôi chưa gặp, nhưng...” Yoshioka nhìn Matsushita.

“Tôi đã gặp cậu em trai.” Matsushita nói.

“Lúc nào thế?” Kusanagi hỏi.

Matsushita nghĩ ngợi một lát rồi đáp: “Tôi nhớ là vào khoảng tháng Năm năm ngoái, quầy lễ tân gọi điện cho tôi báo cậu ấy muốn biết tình hình lúc chị gái qua đời nên chúng tôi đã ngồi nói chuyện trong căn phòng này.”

“Hai người đã nói những gì?”

“Không có gì to tát cả. Chỉ là tình trạng bên trong căn phòng, rồi số phòng... Xin lỗi, vì chuyện cũng khá lâu rồi nên tôi đã quên nội dung chi tiết.”

“Có phải người này không?” Kusanagi cho anh ta xem tấm ảnh chân dung của Koshiba Shingo đã được dán trên sơ yếu lý lịch.

“Đúng vậy,” Matsushita đáp.

Nhóm Kusanagi cảm ơn hai người rồi rời khỏi căn phòng.

“Vấn đề là người đàn ông kia nhỉ,” Utsumi Kaoru vừa bước đi vừa nói. “Koshiba Akiho đã bí mật hẹn hò ai đây?”

Cô mặc định luôn đó là việc hẹn hò bí mật nhưng Kusanagi cũng không có ý kiến khác.

“Để người phụ nữ nhận phòng bằng tên giả, sau đó mới trực tiếp

lên phòng. Có vẻ là kiểu người khá thận trọng đấy. E là người đã có gia đình. Cũng có nghĩa là họ ngoại tình."

Utsumi Kaoru bất chợt dừng lại, cô chỉ tay về sảnh chờ thang máy.

"Sao thế?" Kusanagi hỏi.

"Tôi đã để ý trong lúc đợi anh Kusanagi, hình như sử dụng thang máy đó là có thể trực tiếp lên phòng từ bãi đỗ xe dưới tầng hầm."

"Ồ, ra vậy," Kusanagi gật đầu. Anh hiểu cô muốn nói gì.

"Tóm lại," Utsumi Kaoru tiếp tục. "Đây là một khách sạn vô cùng thuận tiện đối với những ai muốn hạn chế tối đa việc giáp mặt với những vị khách khác hoặc với nhân viên ở đây."

"Lý do khiến Koshiba Akiho và người kia chọn khách sạn này chắc cũng nằm ở điểm đó rồi." Kusanagi tiếp lời cô. "Đối phương là người của công chúng."

"Vâng. Và anh Nagaoka thì từ độ mùa thu năm ngoái lại bắt đầu điều tra những mối quan hệ trai gái và những bê bối của nghị sĩ Oga."

Kusanagi nhăn mặt, anh gõ gõ ngón tay trỏ lên đầu mũi.

"Hay ta quay về trụ sở đi? Dù chưa chắc các sếp đã lấy làm cảm kích câu chuyện làm quà này đâu."

"Trước đó, tôi muốn xuống bãi để xe dưới tầng hầm xem sao đã." Utsumi Kaoru lấy ra từ ba lô một chiếc máy ảnh kỹ thuật số và bước về phía thang máy.

Khoảng một giờ sau, Kusanagi có mặt ở phòng họp nhỏ tại trụ sở cảnh sát cùng Mamiya và Utsumi Kaoru. Ngồi đối diện bên kia bàn là Tatara, vị đội phó chịu trách nhiệm chính trong vụ án này. Họ sử dụng căn phòng này vì Mamiya không muốn các điều tra viên khác nghe được nội dung cuộc trao đổi.

Trên bàn có hai bức ảnh. Một trong hai bức được tìm thấy trong máy tính của Nagaoka Osamu. Đó là ảnh chụp một nơi trông giống bãi

gửi xe, được cho là do anh ta chụp khi bám theo ô tô của Oga Jinsaku. Tấm còn lại do Utsumi Kaoru chụp tại bãi để xe của khách sạn nơi Koshiba Akiho tử vong. Chỉ nhìn thoáng qua đã thấy cả hai đều là ảnh chụp cùng một nơi.

Ngày tháng in trên bức ảnh do Nagaoka chụp là tháng Mười một năm kia. Đó là khoảng thời gian Koshiba Akiho vẫn còn sống.

Với mái tóc bạc và cặp kính gọng vàng nhìn ra dáng một tri thức sang trọng lịch lãm, Tatara than vãn sau khi lắng nghe báo cáo của nhóm Kusanagi.

“Có nghĩa là, người hẹn hò với cô gái đã chết có thể là nghị sĩ Oga à? Bất ngờ thật đấy. Nếu đó mà là sự thật thì phiền phức đây.” Giọng ông nghe nặng nề.

“Mọi thủ tục nhận phòng đều để cô gái thực hiện, hơn nữa còn bằng tên giả, cả việc lần nào cũng sử dụng phòng suite, nếu đối phương là nghị sĩ Oga thì cũng dễ hiểu. Nghe nói nhà báo phụ trách đưa tin liên quan tới chính trị gia thì cũng có thể đồng hành trong các chuyến đi, chẳng hạn như đi thị sát ở nước ngoài, vì thế nếu có phát sinh quan hệ đặc biệt thì cũng chẳng phải chuyện gì kỳ lạ.”

Tatara nhăn nhó gật đầu nghe Mamiya phân tích.

“Vậy, giả sử đối phương là nghị sĩ Oga thì ông ta liên quan tới vụ án này như thế nào?”

Mamiya nhìn Kusanagi, vẻ muốn nói, *“Cậu trình bày đi”*.

“Có thể thấy, nạn nhân Nagaoka đã tiến hành thu thập thông tin về dự án Siêu trung tâm công nghệ cao, đồng thời điều tra về đời tư của nghị sĩ Oga. Bức ảnh được cho là chụp khi bám đuôi chính là chứng cứ cho việc đó. Phải chăng Nagaoka đã sớm nhận ra hành động bất thường của nghị sĩ Oga? Khi ông ta tự lái chiếc Mercedes vào bãi gửi xe dưới tầng hầm của khách sạn mà không dẫn ai đi cùng. Đúng là nếu thấy vậy chắc ai cũng sẽ nghi ngờ ông ta bí mật gặp gỡ phụ nữ. Vấn

đề nằm ở chỗ người kia là ai, nhưng tôi đoán anh ta đã không thể làm sáng tỏ điểm này trong một khoảng thời gian dài. Tuy nhiên, gần đây, Nagaoka biết được nơi nữ nhà báo phụ trách đưa tin về ông ta qua đời vào tháng Tư năm trước chính là khách sạn kia, nên mới suy luận rằng cô gái đó có thể là tình nhân của nghị sĩ Oga. Vì thế đã quyết định tiếp cận cậu em trai để biết thông tin chi tiết."

Tatara vừa gõ ngón tay lên bàn vừa nghe Kusanagi nói, liếc nhìn anh bằng ánh mắt sắc lẹm.

"Rồi sao? Cứ cho anh ta đã lấy được thông tin từ cậu em rồi khám phá ra nữ phóng viên chính là người ngoại tình với nghị sĩ Oga đi. Nhung tại sao anh ta lại bị giết?"

"Ừm... những chuyện sau đó thì chưa thể chắc chắn điều gì..." Kusanagi ấp úng.

"Xin lỗi, tôi có thể nói không ạ?" Utsumi Kaoru ngại ngần mở lời.

Tatara khẽ hất cằm như muốn bảo, "Cô *nói thử xem!"*

"Tôi đã nảy sinh nghi vấn trong lúc tìm hiểu sự việc tại khách sạn. Tại sao lúc đó Koshiba Akiho lại chỉ có một mình?"

"Thì vì đối phương, tức nghị sĩ Oga, đã về nhà chứ sao." Tatara nói như thể đã biết rõ.

"Vậy thì nghị sĩ Oga về nhà vào lúc nào? Bởi vì," Utsumi Kaoru mở cuốn sổ tay của mình, "theo tài liệu nhận được từ cảnh sát khu vực thì tại thời điểm thi thể của Koshiba Akiho được phát hiện, có thể xác định cô ta đã chết hơn mười tiếng trước đó. Phát hiện lúc 1 giờ chiều nên thời điểm tử vong muộn nhất là 3 giờ sáng. Nghĩa là lúc đó nghị sĩ đã về nhà rồi..."

"Có gì lạ đâu. Nghị sĩ là người đã có gia đình. Đặt phòng suite không có nghĩa là sẽ ở lại. Xong việc với tình nhân thì sẽ mau chóng về luôn, vậy mới bình thường."

"Điều đó có vẻ đúng, nhung..." Utsumi Kaoru liếm môi. "Cô ấy vẫn

mặc quần áo.”

“Cái gì?”

“Quần áo. Nghe nói Koshiba Akiho đã chết khi vẫn mặc quần áo. Các anh thử tưởng tượng mà xem. Người phụ nữ bí mật hẹn hò vì mục đích ngoại tình liệu có mặc quần áo vào giữa đêm khuya không?”

Tatara hết nhìn Mamiya lại quay sang Kusanagi. Ánh mắt như muốn hỏi họ nghĩ thế nào.

“Đúng là không bình thường.” Kusanagi nói. “Cô ta vẫn mặc quần áo, nghĩa là có khả năng họ chưa làm chuyện ấy. Như vậy, có thể nghị sĩ Oga đã có mặt khi Koshiba Akiho bị vỡ ống dẫn trứng.”

“Này này, cậu đang phát ngôn khinh suất đấy.” Tatara chỉ tay về phía cậu. “Nếu thế sẽ lại có chuyện, vì sao nghị sĩ Oga không gọi xe cấp cứu?”

“Điều tôi muốn nói chính là vậy.” Utsumi Kaoru tiếp tục. “Vì sợ chuyện ngoại tình bị phát hiện nên nghị sĩ đã bỏ chạy mà không liên lạc với ai cả. Kết quả là cô gái đó qua đời. Nếu đúng như vậy thì đây sẽ là một vụ bê bối lớn. Tôi không rành lắm chuyện chính trị nhưng có khi nó sẽ ảnh hưởng tới sinh mệnh của một chính trị gia đúng không?”

“Không phải là có khi đâu. Đó thực sự sẽ là vết thương chí mạng.” Mamiya nói.

“Thế thì...”

“Stop!” Tatara ngăn nữ cảnh sát trẻ lại. “Tôi hiểu cô muốn nói gì rồi. Nạn nhân Nagaoka Osamu cũng đã suy luận tới điều ấy. Và ai đó vì không muốn việc ấy bị đưa lên báo nên đã cướp đi sinh mạng của anh ta.”

“Đúng như sếp vừa nói.”

“Quả là nếu vậy thì mọi tình tiết đều ăn khớp. Nhưng cô đã quên một điều quan trọng. Đó là, bất cứ chuyện gì cũng nhất định phải có

chứng cứ. Chẳng phải nghị sĩ chỉ cần dứt khoát phủ nhận mình không có mối quan hệ kiểu ấy với cô gái đó là xong à? Thậm chí, giả sử có gì chứng minh được mối quan hệ thì ông ta cứ khăng khăng nói họ không ở cạnh nhau lúc đó là chẳng có vấn đề gì nữa. Việc cô gái vẫn còn mặc quần áo chỉ đơn giản là chứng cứ hiện trường thôi. Tôi nói có sai không?"

"Chuyện đó... quả đúng là như vậy." Utsumi Kaoru hạ giọng.

"Nhưng," Tatara nói, đoạn khoanh tay lại, nhìn một lượt các cảnh sát cấp dưới. "Nếu có gì đó liên quan tới chuyện này mà chúng ta chưa nắm được thì cục diện sẽ khác. Dù sao đi nữa, không thể coi như việc đó chẳng can hệ gì đến vụ án lần này. Tôi sẽ thử trao đổi với trưởng phòng và đội trưởng, thảo luận về cách thức tiến hành điều tra. Nhưng cho tới khi có phương hướng cụ thể, các cô cậu đừng có bất cẩn để lộ chuyện. Kể cả với những điều tra viên khác cũng vậy. Các cậu hiểu chứ?"

Có vẻ khi nghị sĩ Oga liên quan tới vụ án thì Tatara cũng thận trọng hon. Nhóm Kusanagi chỉ còn cách tuân theo.

17

Đứng trước cánh cổng, anh nhìn ngắm tên ngôi trường một lần nữa. Chỉ vì trường cấp ba Touwa là nơi người kia từng theo học mà đến cả dòng chữ khắc trên cổng cũng khiến anh cảm thấy khác biệt. Thực tế, đây cũng là ngôi trường có bề dày lịch sử và nổi tiếng là một trường điểm đầu vào cấp ba.

Đây là nơi người kia - tức Yukawa Manabu từng theo học và Koshiba Shingo cũng đã tốt nghiệp ngôi trường này. Anh tới đây với hy vọng mong manh về khả năng có được manh mối nào đó cho biết cậu ta đã đi đâu. Anh đã hẹn trước với Taniyama, giáo viên chủ nhiệm năm cậu ta học lớp 12.

Học sinh bắt đầu lục tục ra về. Có vẻ buổi học đã kết thúc.

Anh ngồi đối diện với Taniyama ở phòng khách của trường. Đó là một người đàn ông có vóc dáng nhỏ và nước da ngăm đen. Anh ta dạy môn ngữ văn. Taniyama ôm một tập tài liệu và thứ gì đó trông như album ảnh tốt nghiệp.

“Chuyện trò ấy bỏ học thì mãi hôm vừa rồi cảnh sát gọi đến tôi mới biết. Tôi ngạc nhiên lắm. Bởi vì tôi chưa từng nghe ai nói.”

“Tốt nghiệp xong Koshiba có liên lạc gì không?”

Taniyama lắc đầu.

“Chưa một lần nào. Nhưng học sinh đã tốt nghiệp thì đa phần đều thế cả.”

“Anh nghĩ sao về việc cậu ta bỏ học? Cậu bé đó có phải là kiểu người như thế không? Ý tôi là, cậu ấy có phải kiểu người không đắm đuối với việc học nếu phải cố quá...”

“Không đâu,” Taniyama nghiêng đầu thật sâu. “Tôi thấy khó mà nghĩ như vậy được. Bởi vì, lúc tư vấn chuyện học tiếp, trò ấy có nói dù vất vả đến đâu cũng muốn ít nhất phải tốt nghiệp đại học. Tuy được chị gái chăm lo nhưng bản thân vẫn sẽ làm việc hết khả năng của mình. Rất may là cậu bé nhận được học bổng nên nhờ thế cũng đỡ phải lo lắng.”

“Như tôi đã trao đổi qua điện thoại, hiện giờ cậu ấy đang mất tích. Anh có nghĩ ra cậu ấy có thể ở đâu không?”

“Không, tiếc là không.”

“Anh có biết nơi cậu ấy thường ghé đến thời cấp ba hoặc thông tin nào khác không? Trung tâm trò chơi điện tử hoặc cửa hàng thức ăn nhanh thì sao?”

“Chà,” thầy giáo ngữ văn có vóc người nhỏ bé nhăn mặt. “Tôi không nắm rõ hoạt động của học trò đến mức ấy.”

Kusanagi thầm nghĩ bụng chắc không hy vọng thu được thông tin hữu ích nào từ vị giáo viên này rồi.

“Koshiba có người bạn thân thiết nào không? Bạn cùng lớp chẳng hạn.”

“Ừm... nói sao nhỉ,” Taniyama mở tập tài liệu trên mặt bàn.

Tập danh sách đề *“Lớp 2 khối 12”*, trong đó có tên và địa chỉ của ba mươi người.

“Nếu là bạn bè hay choi cùng thì có lẽ là mấy em này,” anh ta chỉ vào vài cái tên.

Tuy cách nói không có vẻ chắc chắn nhưng Kusanagi vẫn cẩn thận ghi vào sổ tay.

“Koshiba có tham gia các câu lạc bộ không? Câu lạc bộ thể thao chẳng hạn?”

“Để tôi nhớ xem. Tôi không có ấn tượng đó là câu lạc bộ thể thao.”

Taniyama mở cuốn album ảnh tốt nghiệp. Nửa sau là ảnh đại hội thể thao, có cả loạt ảnh kỷ niệm của các đội nhóm và các câu lạc bộ.

“Đây rồi,” Taniyama chỉ vào một tấm ảnh. “Đúng rồi. Đúng là như vậy. Câu lạc bộ nghiên cứu vật lý. Khi tự giới thiệu bản thân, trò ấy nói thành viên chỉ có một người và câu lạc bộ đang đứng trước nguy cơ giải thể.”

“Thành viên có một người? Tức là học sinh lớp 12 chỉ có mình Koshiba à?”

“Vâng. Nhưng may sau đó cũng đã có thêm học sinh lớp 10 tham gia.” Taniyama nhìn bức ảnh và nói. *Dường như đến giờ anh ta vẫn chẳng biết gì. Có lẽ vì không quan tâm. Thành viên thuộc khối 12 chỉ có một người cũng có nghĩa là chẳng có người bạn nào thân thiết vì cùng câu lạc bộ cả.*

“Giáo viên cố vấn là ai thế?”

“Của câu lạc bộ nghiên cứu vật lý ấy à? Chà... ai nhỉ?! Để tôi hỏi thử xem.”

“Xin phép anh một chút,” Taniyama gọi đi đâu đó bằng điện thoại di động. Sau một hồi khẽ khàng trao đổi với ai đấy, anh ta tắt máy.

“Tôi biết rồi. Đó là Amano, giáo viên vật lý. Có lẽ anh ấy đang đến chỗ chúng ta.”

“Cảm ơn anh,” Kusanagi nói. Tuy không nhờ cậy được Taniyama nhưng anh ta có vẻ là người tốt bụng.

Lát sau, một giáo viên xuất hiện và tự giới thiệu mình là Amano. Không biết có phải để bù đắp cho nửa mái đầu phía trước đang dần hói hay không mà anh ta để phần tóc sau gáy dài đến tận vai. Trái ngược hẳn với Taniyama, người này có vóc dáng cao và mảnh khảnh.

“Gọi là giáo viên cố vấn nhung tôi không làm gì đặc biệt cả. Chỉ là người chịu trách nhiệm quản lý các công cụ đo đạc và máy móc nói chung thôi. Thành viên cũng ít, sau cùng thành viên đồng trang lứa chỉ

còn lại mình Shingo.” Amano nói như thể thấy mình có lỗi. “Nhưng khi Shingo lên lớp 12, trò ấy đã thực hiện một màn trình diễn xuất sắc trong buổi chào đón học sinh mới, nhờ thế đã có thêm hai trò nữa tham gia câu lạc bộ. Tôi cũng lấy làm kinh ngạc lắm. Tuy trò ấy có nhận được sự giúp đỡ của OB từng là thành viên câu lạc bộ nghiên cứu vật lý, nhưng tôi không thể ngờ trò ấy lại làm được một thứ như vậy. Tôi thật sự ngưỡng mộ, quả là người dạy ở đại học Teito có khác.”

Kusanagi dừng bàn tay đang ghi chép dở, nhìn khuôn mặt của vị thầy giáo.

“Đại học Teito?”

“Tôi nói về OB đã giúp trò ấy. Nghe đâu anh ta đang giảng dạy ở trường đại học Teito.”

“Tên người đó là?”

“Tên là... ừm, tên thế nào nhỉ. Tôi chỉ gặp có một lần thôi nên...” Amano vừa khẽ nói như đang xin lỗi vừa gãi gãi mái đầu hói. “A... đúng rồi. Anh Yukawa. Ừm, là Yukawa. Anh ta có tên giống với người đã nhận giải Nobel nên tôi vẫn nhớ.”

Kusanagi hít một hơi thật sâu và thở ra thật chậm. Anh không thể để lộ sự mất bình tĩnh của mình. Người đàn ông trước mặt không biết về mối quan hệ giữa Kusanagi và Yukawa.

“OB đó giúp đỡ Koshiba trong khoảng thời gian nào thế? Mốc thời gian chung chung cũng được.”

“Xem nào... ngay trước khi Koshiba lên lớp 12 nên sẽ là tháng Ba hai năm trước. Trò ấy kể họ đã làm việc cùng nhau trong khoảng hai, ba tuần. Nghe nói anh Yukawa đó gần như ngày nào cũng đến trường giúp trò ấy. Koshiba vô cùng cảm kích, vẫn nói rằng mình thật may mắn.” Amano vui vẻ nói mà không hề nhận ra sự kinh ngạc của Kusanagi rồi sau đó lại bất ngờ tỏ ra nghi ngại. “Chuyện đó có vấn đề

gì à?”

“Không. Không có gì đâu. Gần đây Koshiba có liên lạc với anh không?”

“Không. Tôi có nghe thầy Taniyama nói, trò ấy mất tích à? Liệu có gặp tai nạn gì không?”

“Tôi cũng không biết nữa,” anh đáp qua quýt. Anh chẳng có thời gian đâu mà trả lời câu hỏi vô nghĩa của đối phương.

Chắc cũng không còn gì có thể khai thác từ vị thầy giáo này nữa.

“Giờ câu lạc bộ còn bao nhiêu thành viên?”

“Uhm... ba trò. Hai học trò lớp 10 tôi kể khi nãy giờ đã lên lớp 11 và năm ngoái có thêm một học sinh lớp 10 gia nhập nữa.”

“Tôi có thể gặp những thành viên đó được không?”

“Tôi nghĩ là không vấn đề gì... Có điều không biết hôm nay các em ấy có đến không nữa.”

Vừa khẽ lẩm bẩm Amano vừa lấy điện thoại ra.

Hình như anh ta đang gọi điện cho học trò. Đang ở trong trường mà vẫn liên lạc bằng điện thoại di động, quả là thời đại đã khác, Kusanagi thầm nghĩ.

“Tôi hỏi được rồi. Hai em lớp 11 đang ở trường. Anh muốn gặp luôn bây giờ không?”

“Mong anh giúp cho,” Kusanagi đứng dậy.

Noi Amano dẫn anh tới là căn phòng có tấm biển đề “Phòng thí nghiệm khoa học số *1*”. Trong phòng xếp tám chiếc bàn thao tác cỡ lớn. Anh ta bảo đây là căn phòng chủ yếu dùng cho thí nghiệm vật lý, khi làm thí nghiệm hóa học thì sẽ sử dụng “Phòng thí nghiệm khoa học số 2”.

Đợi anh ở đó là hai học sinh nam tên Ishizuka và Morino. Cả hai đều gầy và trắng trẻo. Ishizuka đeo thêm cặp kính cận.

Trên mặt bàn thao tác của hai nam sinh có máy tính bảng và tạp chí manga. Khó mà nghĩ rằng hai cậu nhóc đang làm thí nghiệm vật lý.

Amano giới thiệu Kusanagi với các học trò. Thật may vì anh ta nói luôn là anh đang điều tra việc Koshiba Shingo mất tích. Có lẽ chính Amano cũng đinh ninh như vậy.

“Đến giờ các cháu và Koshiba vẫn liên lạc với nhau chứ?” Kusanagi bắt đầu hỏi.

“Tốt nghiệp xong là anh Koshiba hầu như không liên lạc nhỉ!” Morino tìm kiếm sự đồng tình của Ishizuka.

“Ừ,” Ishizuka gật đầu. “Đợt năm ngoái là lần cuối thì phải?” Cậu ta cao giọng ở cuối câu. Tuy có vẻ bề ngoài của típ học sinh giỏi nhưng cách ăn nói lại đúng kiểu thanh niên bây giờ.

“Đợt năm ngoái là sao?” Kusanagi hỏi.

“Năm ngoái... độ tháng Mười nhỉ?”

Morino gật đầu trước câu hỏi của Ishizuka.

“Tớ nghĩ thế.”

“Cậu ta gọi điện à?”

“Không phải, anh ấy đến đây.” Ishizuka đáp.

“Đến đây? Koshiba ấy à?”

“Vâng,” Ishizuka đáp. Cậu ta không để ý tới việc nhẽ ra phải dùng kính ngữ khi nhắc tới đàn anh. “Nghe đâu đến để lấy đồ cá nhân.”

Ishizuka vẫn tiếp tục không dùng kính ngữ nhưng giờ không phải lúc bận tâm đến chuyện đó.

“Đồ cá nhân?”

“Chính là thiết bị do anh ấy chế tạo. Anh ấy bảo, tuy đã tháo nó ra và cất vào phòng để đồ rồi nhưng sợ nó vẫn choán chỗ ở đây. Món đồ ấy khá to, bọn cháu cũng giúp chuyển ra xe.”

“Ô tô à? Có phải là một chiếc xe van màu trắng không?”

“Cháu nghĩ thế.” Ishizuka hơi nghĩ ngợi rồi đáp.

“Vậy là, từ đó đến giờ Koshiba chưa quay lại đây à?”

“Có lẽ thế,” Ishizuka nói. Morino ở bên cạnh nói vẻ ngập ngừng. “Hôm kia cháu cũng trả lời thế.”

“Hôm kia? Trả lời ai cơ?”

Morino và Ishizuka nhìn nhau. Cả hai đều tỏ ra bối rối.

“Chuyện gì vậy? Có thể nói cho chú biết không?”

“Mau nói ra đi,” Amano bảo hai cậu học trò, nãy giờ anh vẫn ở cạnh nghe chuyện.

Morino gãi đầu, đôi môi hơi cong lên.

“Một OB đã đến đây ạ.”

“OB à?”

“OB của câu lạc bộ. Người ấy cũng hỏi về Koshiba...”

“Đó là... người thế nào vậy?” Kusanagi hỏi. Nhưng trước khi nghe câu trả lời của hai cậu học trò, khuôn mặt của một nhân vật đã hiện lên trong đầu anh.

18

Trên tấm bảng cho biết vị trí hiện tại của người trong phòng, viên nam châm màu đỏ được gắn vào ô "Đang ở trong phòng". Xác nhận xong anh liền gõ cửa và mở ra luôn chứ không đợi phản hồi. Anh sải những bước dài vào trong căn phòng rồi nhìn khắp lượt. Yukawa đang ngồi khoanh chân trên ghế. Chiếc áo khoác trắng mọi khi đã được cởi ra.

Yukawa từ từ xoay ghế ngồi, hướng hoàn toàn về phía Kusanagi.

"Cách thức xuất hiện thô lỗ hơn hẳn mọi ngày nhỉ. Tôi nghĩ, có đến thì chí ít cũng gọi một cú điện thoại báo trước mới lịch sự chứ."

"Tôi không muốn bị từ chối với lý do vắng mặt."

"Vắng mặt? Sao tôi phải làm vậy?"

Kusanagi xồng xộc bước đến gần Yukawa.

"Tôi đã tới trường cậu. Trường cấp ba Touwa."

Yukawa hếch cằm lên.

"Ngôi trường rất tốt đúng không? Ít nữa thôi là hoa anh đào nở bung đấy. Chỉ phiền một nỗi, sang thu sẽ có sâu róm."

Phớt lờ giọng điệu bỡn cợt, Kusanagi đứng trước mặt Yukawa, anh nhìn xuống.

"Sao cậu lại giấu tôi? Cậu rõ ràng biết rất rõ về Koshiba Shingo."

Yukawa lắc đầu, vẻ mặt chán nản.

"Cậu nghe từ giáo viên cố vấn hữu danh vô thực của Hội nghiên cứu vật lý à? Từ cái ông Sa Ngộ Tĩnh vô dụng ấy hử?"

"Không phải là cậu đã giúp họ tiến hành buổi biểu diễn chiêu mộ

thành viên à? Những ba tuần liền.”

“Chính xác là mười tám ngày.”

“Bao nhiêu cũng được. Nhưng lúc tôi nhắc tới tên của Koshiba Shingo, sao cậu lại kêu không biết?”

“Tôi không nói mình không biết. Tôi chỉ bảo tôi không có ý kiến gì.”

Ký ức của Kusanagi hiện về. Anh nhớ ra đúng là bạn minh đã nói như vậy.

“Yukawa, giờ, chúng ta thẳng thắn với nhau một lần được chứ?” Kusanagi ngồi xuống chiếc bàn thao tác. “Lần trước tôi đã nói, vụ án lần này có duyên với cậu một cách kỳ lạ. Nhưng tôi cảm thấy không nên kết thúc bằng lối nói mập mờ như vậy. Đối với tôi, phải nói thế này mới đúng. Có quá nhiều sự ngẫu nhiên. Đúng, là thế đấy.”

Vẫn im lặng, Yukawa đứng dậy và đi về phía bồn rửa. Sau đó, anh bắt đầu đổ bột cà phê hòa tan vào cốc như mọi lần Kusanagi đến đây.

“Cậu vẫn chưa chịu nói thật.” Kusanagi vừa nói vừa nhìn vào lưng của người bạn thân. “Cậu đang che giấu điều gì? Thẳng thắn đi!”

Yukawa quay lại với hai cốc cà phê trên tay. Anh đặt một cốc xuống bên cạnh Kusanagi.

“Ở vị trí của mình, tôi đã muốn tránh diễn biến như thế này, nhưng hình như không thể rồi.” Yukawa ngồi xuống ghế với chiếc cốc trên tay. “Trả lời câu hỏi vừa rồi của cậu cũng có nghĩa là sẽ nói ra tất cả mọi chuyện liên quan đến Koshiba.”

“Tôi có nhắc tới cái tên Koshiba Shingo khi đến đây lần trước. Nhưng thực tế, cậu đã nhận ra Shingo có liên quan tới vụ án này từ trước đó à?”

Yukawa nhún vai.

“Ừ thì, thế đấy.”

“Từ bao giờ?”

“Từ đầu.”

“Từ đầu là sao?”

“Thì là từ lần đầu tiên cậu đến để điều tra về vụ này.”

“Chờ đã. Lần đầu tiên tôi đến đây là vì trong lịch sử cuộc gọi của nạn nhân có số điện thoại của trường đại học Teito và hộp đựng danh thiếp có danh thiếp của cậu. Cậu chỉ nói là Nagaoka đưa cậu xem đoạn phim quay cảnh bức tường bị thủng lỗ và hỏi ý kiến của cậu, nhưng xem ra không phải chỉ có thế nhỉ.”

Yukawa nhìn chằm chằm vào bên trong chiếc cốc.

“Không phải tất cả đều là nói dối, nhưng tôi thừa nhận có lược bớt kha khá từ ngữ.”

“Như vậy là sao? Rốt cuộc Nagaoka đến gặp cậu vì lý do gì? Nói thật cho tôi nghe đi.”

Yukawa nhăn mày khổ sở, một biểu cảm hiếm thấy, anh thở hắt ra như vừa dứt khoát điều gì.

“Đúng là Nagaoka đã cho tôi xem đoạn phim quay cảnh bức tường nhà kho bị thủng lỗ kia. Nhưng, trước đó anh ta nói thế này. *Đây là hiện tượng được tạo ra bởi một loại thiết bị và có vẻ chàng trai làm ra thiết bị đó từng được anh hướng dẫn, vì vậy tôi muốn anh xem nó.”*

“Vừa xem đoạn phim là cậu hiểu ngay. Loại thiết bị đó là thứ gì. Người làm ra nó là ai. Đúng không?”

Yukawa im lặng. Kusanagi coi đó là sự thừa nhận.

Anh lấy ra một chiếc đĩa DVD từ túi xách mang theo người và nhìn chiếc máy tính đặt trên bàn của Yukawa.

“Cái máy tính đó xem được DVD chứ? Tôi dùng nó được không?”

“Cậu định cho tôi xem cảnh tượng thú vị nào à?”

“Cứ xem đi đã.”

Yukawa mở khay đĩa của máy tính, lấy chiếc DVD từ tay Kusanagi

rồi đặt vào đó. Không bao lâu sau, những hình ảnh xuất hiện trên màn hình tinh thể.

Địa điểm là phòng thí nghiệm khoa học số 1 của ngôi trường kia. Trên bàn thao tác đặt một thiết bị có vẻ được lắp ráp từ những bản kim loại dài. Hơn nữa, nó còn được nối với một công cụ mà Kusanagi chẳng rõ tên gọi cũng như cách sử dụng.

Ngay sau đó, xuất hiện một thanh niên đứng bên cạnh chiếc bàn thao tác. Đó là Koshiba Shingo. Cậu ta mặc quần jean màu xanh navy, đeo găng tay cao su.

“Được rồi, giờ mình sẽ tiến hành thí nghiệm bắn. Mỗi ngày chỉ làm được một lần thôi nên mọi người đừng để lỡ nhé. Ngoài ra, mình nghĩ là không sao đâu nhưng để đề phòng, hãy đeo kính bảo hộ mình phát cho các bạn khi nãy.”

Có vẻ những người nghe Koshiba Shingo nói đang đứng cách đó một quãng. Họ không xuất hiện trong đoạn phim.

Cậu ta cũng tự đeo kính và rời xa thiết bị. “Được rồi, đếm ngược... bắt đầu!”, chỉ còn tiếng cậu vang lên.

3, 2, 1... ngay sau nhịp đếm, một lượng tia lửa lớn bắn ra từ đầu thiết bị kèm theo tiếng nổ đinh tai nhức óc. Âm thanh ấy lớn đến mức có lẽ sẽ gây hại cho tim nếu không chuẩn bị trước tinh thần. Có tiếng huyên náo, chắc là của những người chứng kiến.

Koshiba Shingo lại xuất hiện. Bước tới trước chỗ tia lửa rơi xuống, cậu ta cầm lấy cái chảo rán vốn được lắp ở đó.

“Xem này, thế là nó đã bị xuyên thủng một cách ngon lành.”

Cái chảo được giơ cao lên. Trung tâm lòng chảo xuất hiện một lỗ thủng có đường kính khoảng ba xăng ti mét.

Đó là tất cả những hình ảnh được ghi lại. Nó được lưu trong máy tính của Hội nghiên cứu vật lý và anh đã xin được sao chép.

“Cậu nghĩ sao?” Kusanagi hỏi Yukawa.

Nhà vật lý học đưa tay đẩy mắt kính lên.

“Lần đầu tiên tôi nhìn thấy đấy. Chỉ có thể nói là tuyệt vời. Thí nghiệm đã thành công một cách hoàn hảo. Buổi biểu diễn để chiêu mộ thành viên chắc hẳn đã rất thuận lợi.” Anh đáp và mở khay đĩa của máy tính, đưa trả chiếc DVD cho Kusanagi.

“Nó được gọi là *railgun* hả?” Kusanagi vừa nhận lại chiếc DVD vừa hỏi.

“Đúng vậy. Mấy cậu bé trong Hội nghiên cứu vật lý đã chỉ cho cậu nguyên lý của nó rồi hả?”

“Đại khái thôi,” Kusanagi bặm môi. “Quy tắc bàn tay trái của Fleming hả?” Anh chỉ biết tên gọi nên ướm thử xem sao.

“Đúng thế. Lực Lorentz. Nếu đặt chất dẫn điện vào khe giữa hai thanh kim loại rồi cho một dòng điện lớn chạy qua trong khoảnh khắc, dưới tác dụng tương tác với từ trường phát sinh, có một lực rất mạnh sẽ hình thành ở chất dẫn điện. Nguyên lý thì vô cùng đơn giản.” “Koshiba Shingo đã mang món railgun ấy đi khỏi kho chứa đồ của phòng nghiên cứu. Từ mùa thu năm ngoái. Cậu nghĩ sao về chuyện đó?”

Yukawa không trả lời câu hỏi của Kusanagi.

“Nagaoka đã nói gì sau khi cho cậu xem đoạn phim?”

Yukawa nhìn chằm chằm vào khoảng không.

“Anh ta hỏi, có thể dùng cái này để giết người không?”

Kusanagi nuốt nước bọt trước khi hỏi tiếp.

“Cậu trả lời thế nào?”

“Tôi bảo, railgun không phải là công cụ giết người.”

“Và Nagaoka nói gì?”

“Anh ta lại hỏi tiếp, nếu nhắm bắn vào người thì sao? Chẳng phải là

sẽ giống như bức tường đã vỡ vụn này hay sao?”

“Cậu trả lời thế nào?”

“Không làm thử thì không biết nhưng tôi không hiểu ý nghĩa của hành động đó.”

“Nói vậy là sao?”

Yukawa chỉ vào chiếc DVD trên tay Kusanagi.

“Cậu xem đoạn phim này thì thấy rồi đấy, railgun là một thiết bị cỡ lớn. Đó không phải thứ có thể mang theo người dễ dàng như súng lục hay súng trường. Để nhắm bắn ai đó, chí ít phải trói đối phương vào một chỗ, nếu không sẽ chẳng thể bắn trúng. Phiền phức như vậy thì giết bằng dao hay thứ gì tương tự cho rồi. Đâu cần mất công mang railgun theo làm gì. Tôi nói thế xong, Nagaoka lại hỏi vậy có cách nào khác không, nếu là tôi thì tôi sẽ làm gì.”

“Vậy, cậu trả lời sao?”

“Dùng railgun để bắn một người đang chuyển động là một việc không thể. Trước hết, nếu là tôi thì tôi còn chẳng nghĩ tới việc đó. Và...” Yukawa đẩy gọng kính lên bằng đầu ngón tay, anh nhìn xoáy vào khuôn mặt Kusanagi. “Tôi nói thêm là, nếu người làm ra railgun ấy là thanh niên mà tôi quen biết thì cậu ta hẳn sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy.”

“Thế rồi Nagaoka nói sao?”

“Tôi hiểu rồi.”

“Nagaoka không nhắc tới cái tên Koshiba Shingo à?”

“Không. Nhưng anh ta có nói thế này. *Những hình ảnh này được bí mật ghi lại, người chế tạo raiỉgun không biết mình bị ghi hình. Vì vậy, mong anh đừng xác nhận sự việc với nhân vật chính. Cũng đừng nói về việc tôi đến đây. Thay vào đó tôi sẽ chịu trách nhiệm ngăn cản cậu ta có hành động dại dột.* Thế đó.”

“Nagaoka biết cậu qua Koshiba à?”

“Tuy không xác nhận được nhưng tôi không nghĩ vậy.” Yukawa uống cà phê và nhìn sang bên cạnh Kusanagi. “Cậu cũng uống đi chứ. Nguội mất đấy.”

“Tại sao cậu không nói ra chuyện đó khi tôi đến đây lần đầu tiên vì vụ án này? Nếu biết chuyện chúng tôi đã lần ra Koshiba Shingo sớm hơn rồi.”

“Koshiba không liên quan gì tới vụ giết người. Vì tin chắc như vậy nên tôi nghĩ mình không nên nói những điều thừa thãi.”

“Thế sao cậu còn gọi điện đến công ty Cơ khí Kurasaka?”

Lông mày Yukawa khẽ giật giật trước những lời này. Thấy vậy, Kusanagi biết mình đã đoán đúng.

“Vài ngày sau khi xảy ra vụ án, có ai đó đã gọi điện đến công ty Cơ khí Kurasaka. Cuộc gọi từ máy điện thoại công cộng. Nghe nói là muốn xác nhận xem Koshiba có ở đó hay không. Người đó chính là cậu.”

Vẻ chấp nhận hiện ra trên khuôn mặt Yukawa, anh gật đầu và đặt chiếc cốc xuống.

“Dù không nghĩ Koshiba có dính líu tới vụ giết người, nhưng không hiểu sao tôi vẫn thấy lo lắng nên đã gọi đến số di động của cậu bé xem sao. Nhưng không liên lạc được nên tôi mới gọi đến công ty Cơ khí Kurasaka.”

“Cậu biết cả chuyện Koshiba làm việc cho Cơ khí Kurasaka?”

“Ngay sau khi nhập học vào trường này, cậu bé có đến chào hỏi tôi. Sau đó lại bẵng đi không thấy tin tức gì, tôi gọi điện hỏi thăm mới hay chuyện cậu ta bỏ dở việc học và đi làm vì chị gái qua đời. Lúc ấy, tôi có hỏi Koshiba làm ở đâu.”

“Ra vậy. Thế là, sau khi gọi điện đến Cơ khí Kurasaka và biết là Koshiba Shingo đang nghỉ làm, cậu bắt đầu lo lắng hơn về railgun. Ý

tôi là railgun mà hai người tạo ra từ hai năm trước. Vì thế cậu quyết định về trường cũ để xác nhận xem railgun còn được giữ ở đó hay không. Chắc là thế rồi."

"Đại khái là như cậu vừa nói." Yukawa khẽ thở dài.

"Lỗ thủng đột ngột xuất hiện trên tường, xe máy bốc cháy, rồi vụ kính cửa sổ của du thuyền bị vỡ, nếu nghĩ rằng đó đều là kết quả của việc sử dụng railgun thì có thể giải thích được rồi."

"Tôi sẽ chỉ nói là cũng có khả năng do railgun gây ra. Còn nữa..." Yukawa tiếp tục. "Tôi vẫn không thay đổi ý kiến, rằng khả năng Shingo dính líu tới vụ án giết người là bằng KHÔNG. Có đuổi theo cậu ta cũng phí công vô ích."

"Vậy tại sao Shingo lại mang railgun ra khỏi trường cấp ba? Và nhiều lần sử dụng nó giữa đêm khuya?"

"Cũng không thể khẳng định là do cậu ấy thao thác mà? Giả sử có đúng như vậy thì cũng phải hỏi thử mới biết được mục đích của cậu ấy."

Kusanagi chằm chằm nhìn Yukawa. *Tuy hơi phân vãn, nhưng mình sẽ cho tên này biết vậy.*

"Cần phải tìm ra Koshiba Shingo càng sớm càng tốt. Tôi cho rằng cậu ta ẩn mình là để trả thù."

"Sao cơ?" Yukawa cau mày.

Kusanagi liền kể về cái chết của Koshiba Akiho và cả khả năng cô đã bị kẻ ngoại tình với mình là Oga Jinsaku bỏ mặc đến chết.

"Vẫn chưa rõ quá trình Nagaoka tiếp xúc với Koshiba Shingo. Tuy nhiên, từ việc dò hỏi thông tin ở khách sạn cho thấy, rõ ràng anh ta đã nảy sinh nghi ngờ về cái chết của Koshiba Akiho. Tại sao Nagaoka lại ghi hình cảnh tượng railgun phát huy uy lực của nó? Theo suy luận của tôi thì Nagaoka đã đoán ra mục đích của Koshiba. Chỉ một cuộc điện thoại thôi là chị gái được cứu sống nhưng Oga Jinsaku lại thấy

chết không cứu, cậu ấy muốn dùng railgun để bắn chết ông ta.”

Yukawa gỡ cặp kính rồi đặt nó xuống mặt bàn. Anh gay gắt nhìn Kusanagi:

“Không thể có chuyện đó.”

“Sao cậu có thể khẳng định như vậy? Vì Koshiba Shingo là một thanh niên tốt à? Vậy thì lý do cậu ta mang railgun đi là gì? Để bắn thủng tường nhà kho chắc? Chẳng phải là để thử nghiệm uy lực của nó sao?” Kusanagi đứng bật dậy, anh chỉ tay vào ngực người bạn thân. “Với tư cách tổ phó của Tổ điều tra số Một, Cục cảnh sát, tôi xin nhờ phó giáo sư Yukawa của trường đại học Teito ngay lập tức hãy theo tôi đến trụ sở điều tra và giúp tôi giải thích về railgun. Cũng xin nhờ cậu nói luôn về thứ vũ khí mà cậu đã giúp Koshiba Shingo chế tạo ra nữa.”

“Tôi từ chối. Hơn nữa, railgun không phải là vũ khí. Đó là thiết bị thí nghiệm.”

“Nếu được sử dụng cho mục đích giết người thì đó chính là vũ khí.”

“Tôi đã bảo là cậu ấy chắc chắn sẽ không làm việc đó.”

Cả hai gườm gườm nhìn nhau. Họ thách thức lẫn nhau bằng ánh mắt trong im lặng.

Người dừng lại trước là Kusanagi.

“Cậu không chịu hợp tác thì cũng đành vậy. Tôi sẽ nhờ người thuộc phòng thí nghiệm tội phạm giải thích về railgun. Có cả đoạn phim nên chắc cũng xử lý được thôi. Ngoài ra... “Anh hít một hơi thật sâu trước khi tiếp tục. “Cho tới khi vụ án này được giải quyết, tôi sẽ không làm bạn của cậu nữa. Nếu có lúc nào tôi lại đến đây thì sẽ là với tư cách cảnh sát điều tra.”

“Tôi nhớ rồi.” Yukawa từ tốn gật đầu.

Kusanagi quay lưng, bước thẳng về phía cửa ra vào. Yukawa cũng không giữ anh lại.

19

Theo dõi đoạn phim quay lại buổi thí nghiệm railgun của Koshiba Shingo trên máy tính xách tay, Mamiya nhăn mặt.

“Người trẻ mới phiền toái làm sao. Kẻ điên làm ta mệt mỏi nhưng thông minh quá cũng khiến ta đau đầu. Có thể làm ra thứ như thế này... Tuy không muốn trách móc tiên sinh Yukawa, nhưng anh ta đã đào tạo cho chúng ta một đệ tử ngoài sức tưởng tượng đấy. Hơn nữa lại còn che giấu chuyện về cậu ta.”

“Tôi đã nhờ người ở phòng thí nghiệm tội phạm xem giúp, tại thời điểm trong cuộn băng này thôi thì nó cũng hoàn toàn có khả năng sát thương rồi. Đã vậy, hiện giờ rất có thể nó đã được cải tiến và gia tăng uy lực.” Kusanagi xếp trước mặt Mamiya ba bức ảnh chụp những hiện tượng kỳ lạ. “Koshiba vào làm ở Cơ khí Kurasaka và đã rèn luyện đến thuần thục những kỹ thuật bậc cao trong gia công kim loại. Rất có khả năng, ngay từ đầu cậu ta đã đi làm với mục đích cải tiến railgun.”

“Cả chuyện bỏ đại học cũng vậy sao?”

“Có lẽ thế.”

Mamiya chống cằm lên bàn, buột ra một tiếng thở dài.

“Nghĩa là cậu ta quyết tâm phục thù từ gần một năm trước cơ à? Lòng thù hận đáng sợ thật đấy.”

“Kể từ khi cha mẹ qua đời, cô chị Akiho thay thế cha mẹ và là người thân duy nhất của Koshiba Shingo. Xét từ tình trạng tử vong của Akiho ở khách sạn, dù cậu ta có căm ghét đến mức muốn giết nghị sĩ Oga thì cũng không lấy gì làm ngạc nhiên.”

“Về nghị sĩ Oga đó...” Mamiya đảo mắt nhìn xung quanh rồi khẽ vẫy

tay bảo anh lại gần. Có vẻ ông không muốn bị người khác nghe thấy. Việc Oga Jinsaku có khả năng liên quan đến vụ án vẫn hạn chế cho rất ít người biết, bao gồm cả thuộc cấp của Mamiya.

“Đã biết được thông tin gì rồi ạ?” Kusanagi ghé mặt lại gần ông.

“Dường như từng có lời đồn trong một nhóm người về chuyện ông ta có mối quan hệ đặc biệt với Koshiba Akiho. Gần đây thì không ai nhắc tới nữa. Hẳn là lời đồn đại đã tự biến mất do cái chết của cô ta.”

“Có khả năng tin đồn ấy đã đến tai Nagaoka nhỉ.”

“Rất có thể.” Mamiya gật đầu.

“Tức là, trong lúc điều tra khắp nơi, anh ta biết chuyện Koshiba Akiho đột tử ở khách sạn nọ nên mới đến gặp Koshiba Shingo để hỏi han chi tiết à?”

“Chắc là thế thôi? Thực tế, trong quá trình tìm kiếm thông tin, đội lấy lời khai ở chung cư mà Koshiba sống trước đây đã hỏi ra được một chuyện khá quan trọng.”

“Chung cư trước đây, tức là nơi cậu ta sống cùng Akiho?”

Từ tháng Năm năm ngoái, Koshiba Shingo đã chuyển tới sống ở căn hộ bên cạnh công ty Cơ khí Kurasaka. Cho tới trước đó cậu ta vẫn sống cùng chị gái, có lẽ vì căn phòng quá rộng, nên cậu ta thấy một người ở thì lãng phí.

“Nghe nói, khoảng hai tháng trước đã có người quanh quẩn ở khu chung cư hỏi han địa chỉ mới của Koshiba Shingo. Xét từ tuổi tác và dáng vóc, rất có khả năng đó là Nagaoka.”

“Thảo nào. Vậy là có người đã chỉ cho anh ta à?”

Mamiya lắc đầu.

“Theo tôi được biết thì không có ai cả. Có vẻ người từng thân thiết với Koshiba nhất là chủ nhân căn phòng bên cạnh nhưng cậu ta cũng không cho người đó biết địa chỉ mới. Hình như cậu ta chỉ nói mình

làm việc cho một xưởng linh kiện ở quận Adachi. Vì thế, có thể khi Nagaoka đến hỏi địa chỉ mới thì người đó cũng đã trả lời như vậy."

Kusanagi búng tay.

"Có được thông tin đó, Nagaoka bèn gọi điện tới từng công ty kiểu ấy ở quận Adachi. Cuối cùng biết được Koshiba Shingo đang ở công ty Kurasaka."

"Tôi đoán là như vậy."

"Các tình tiết liên kết lại rồi đây. Nếu nghị sĩ Oga chịu thừa nhận quan hệ với Akiho nữa là hầu như hoàn hảo."

"Cậu nói to quá đấy." Mamiya nhăn mặt. "Hình như trưởng phòng cảnh sát hình sự đã hỏi về chuyện ấy rồi, một cách không công khai. Câu trả lời của văn phòng bên ấy là, đích thân nghị sĩ nói mình vẫn nhớ nhà báo tên là Koshiba Akiho nhưng không có mối quan hệ mang tính cá nhân với cô ta. Không có chứng cứ nào nên ông ta phủ nhận như vậy cũng đành chịu. Nghe nói là từ trưởng phòng cho đến đội trưởng đều đã có chỉ thị tiếp tục điều tra và hạn chế tối đa việc nhắc tới tên ông nghị sĩ kia."

"Gì chứ? Thế ý muốn bảo chúng ta phải làm sao?"

"Nhiệm vụ của chúng ta là điều tra vụ sát hại Nagaoka Osamu chứ không phải là về những gì sắp xảy ra."

"Nói thế thì cũng đúng, nhưng liên quan tới tính mạng nghị sĩ đấy."

Mamiya ngồi thẳng dậy, nhìn xoáy vào Kusanagi.

"Giả sử Koshiba Shingo đang lên kế hoạch báo thù, cậu cho rằng chuyện đó liên quan thế nào tới vụ án này?"

Kusanagi nhìn những tấm ảnh nằm trên bàn.

"Utsumi cho biết, ngay trước khi quay cảnh bức tường nhà kho bị phá hỏng, Nagaoka có nói chuyện với cô người yêu Watanabe Kiyomi. Anh ta bảo, *tuổi trẻ đáng sợ thật đấy*. Hơn nữa, Nagaoka còn xác nhận

với Yukawa về khả năng giết người bằng railgun. Tóm lại, Nagaoka đã nhận ra kế hoạch của Koshiba Shingo. Không những thế còn khẳng định với Yukawa là mình nhất định sẽ ngăn chặn kế hoạch đó."

"Ừm, muốn ngăn cản thì đâu khó gì. Chỉ cần báo cho cảnh sát hoặc cho ai đó có quan hệ với nghị sĩ Oga biết là được mà." Mamiya bắt đầu gật gù. "Nhưng đối với Koshiba Shingo mà nói, nếu chuyện đó xảy ra thì lại vô cùng gay go. Coi như bao công sức tới giờ hóa bong bóng hết. Và khi biết kế hoạch phục thù của mình đã bị bại lộ, cậu ta sẽ nảy sinh động cơ sát hại Nagaoka."

"Hoàn toàn logic. Tuy là vẫn còn nhiều điểm chưa rõ ràng."

"Chẳng hạn như?"

"Lý do nào khiến Nagaoka nhận ra kế hoạch của Koshiba? Chắc chắn Koshiba không tự nói ra rồi."

"Đúng là như vậy."

"Còn nữa, vẫn chưa rõ cậu ta sẽ sử dụng nó lúc nào, ở đâu và bằng cách nào. Nhận định của Yukawa rất thuyết phục và nếu như vậy thì railgun không thể bắn vào một người đang di chuyển được."

Mamiya bặm môi, gật gù vài lần rồi đứng dậy:

"Được rồi. Căn cứ vào đó, tôi sẽ thử đề xuất với đội phó để cân nhắc lại hướng điều tra với trọng tâm là những gì ta vừa trao đổi."

Mamiya thu gom tài liệu rồi mau chóng rời khỏi phòng. Vừa nhìn theo ông, Kusanagi vừa cảm thấy vị đắng loang ra trong miệng.

Để giải quyết các vụ án, cảnh sát điều tra phải nghi ngờ tất cả mọi chuyện. Vì vậy, anh không ân hận vì đã báo cáo với cấp trên về khả năng Koshiba Shingo là thủ phạm. Trong thực tế, tại thời điểm này thì anh vẫn thấy đó là người đáng ngờ nhất. Dù vậy, quả thực điều khó chịu cuối cùng đọng lại trong anh, không gì khác, chính là suy nghĩ về Yukawa.

Tôi vẫn không thay đổi ý kiến, rằng khả năng Shingo dính líu tới vụ án giết người là bằng KHÔNG, lời nói của Yukawa vang vọng trong tâm trí anh.

Koshiba Shingo là người như thế nào? Kusanagi không rõ vì chưa từng gặp mặt. Tuy thế, người bạn Yukawa của arth lại khẳng định tới mức ấy. Phải chăng đó thực sự là một người thật thà? Liệu một người như thế có để tay nhúng chàm mà phạm tội ác kinh khủng như giết người hay chăng?

Kusanagi có thể trả lời câu hỏi này ngay lập tức. Đáp án là: vẫn có khả năng đó. Anh đã gặp nhiều người như vậy trong thực tế. Có cả trường hợp họ tự cho tay vào còng.

Tuy nhiên... Anh nghĩ. *Yukawa thì khác. Mình cũng có thể tin tưởng vào con mắt nhìn người của cậu ta mà, đúng không?*

Kusanagi lắc đầu. Anh tự nhắc nhở mình không được nghĩ chuyện thừa thãi. Không được hành động cảm tính. Tìm ra những gì thuộc về sự thật là điều cơ bản của công tác điều tra.

Nhưng quả thực anh vẫn canh cánh về Yukawa. Nhà vật lý học đó sẽ làm gì đây?

Bóng Utsumi Kaoru lọt vào mắt anh. Cô ngồi quay mặt vào chiếc máy tính cá nhân.

“Đang tìm kiếm gì thế?” Anh lại gần và lên tiếng hỏi.

“Tin tức trên mạng. Nhân viên khách sạn đã nói rồi đấy. Dường như Nagaoka biết việc Koshiba Akiho mất ở khách sạn nhờ tin tức trên mạng. Nhưng tôi tìm mãi vẫn chẳng thấy tin nào như vậy. Tôi cũng tìm kiếm cả tin đăng trên báo nữa nhưng kết quả vẫn tương tự. Nghĩ kỹ thì cũng đúng thôi, cô ấy chết do bị bệnh chứ không phải tai nạn hay án mạng. Có cả vấn đề thuộc về quyền riêng tư nữa nên thông tin kiểu ấy không thể có trên mạng được. Tôi cứ thấy vướng mắc suốt từ lúc nghe chuyện đó.”

Kusanagi hoàn toàn bị thuyết phục trước điều Utsumi Kaoru vừa nói. Đồng thời, anh thầm cảm thấy xấu hổ vì sự cẩu thả của mình khi không hề đặt chút nghi vấn nào về chi tiết đó.

“Nếu không nhờ mạng Internet thì làm thế nào anh ta biết nhỉ?”

“Anh đã nghe chuyện đó chưa ạ?” Utsumi Kaoru hạ thấp giọng. “Từng có tin đồn về mối quan hệ đặc biệt giữa nghị sĩ Oga và Koshiba Akiho.”

“Khi nãy tôi vừa nghe tổ trưởng nói.”

“Tôi đoán, rất có khả năng Nagaoka đã tìm hiểu về Koshiba Akiho sau khi nghe được tin đồn đó. Và chắc anh ta sẽ biết ngay chuyện cô ta mất từ tháng Tư năm ngoái. Nhưng tôi cho là, thường thì người ta sẽ không nghĩ nguyên nhân cái chết ấy có liên quan tới nghị sĩ.”

“Đúng là như vậy.”

“Phải chàng anh ta đến khách sạn thăm dò tin tức là vì được ai đó cho biết chuyện nghị sĩ có dính líu tới cái chết của Akiho nên mới đi xác nhận?”

“Người nào đó là ai mới được chứ?”

“Theo tôi, chỉ có thể nghĩ đến một người thôi.”

“Koshiba Shingo?”

“Vâng,” nữ cảnh sát trẻ gật đầu. “Anh không nghĩ vậy à?”

Kusanagi khẽ ậm ừ.

“Tôi không nghĩ một người có âm mưu báo thù lại dễ dàng cho người khác biết động cơ ấy. Đoạn phim quay cảnh tường nhà kho bị thủng kia cũng là quay lén.” “Quay lén?” Utsumi Kaoru mở to mắt ngạc nhiên. “Thật à? Sao anh biết?”

“Một nhân vật mà cô cũng quen đã giấu chúng ta một chuyện vô cùng hệ trọng.”

Kusanagi hắng giọng rồi nhìn xuống nữ cảnh sát đàn em.

“Trưởng đội tuần tra Utsumi, tôi có nhiệm vụ quan trọng muốn giao cho cô.”

20

Một trận bóng đá đang diễn ra trên sân. Hình như đó không phải là trận đấu chính thức. Không những vậy, nó cũng chẳng giống một trận đấu tập. Bằng chứng là cầu thủ bị cắt bóng vẫn vừa chạy vừa nhăn mặt cười trừ. Có lẽ nói cho chính xác thì đây đơn giản chỉ là trận bóng đá phủi của những người yêu bóng đá. Tất nhiên là cũng không có cổ động viên.

Nhưng vẫn có một vị khách. Người đó khoác áo màu trắng, ngồi trên băng ghế, thẫn thờ nhìn phía trước và không có vẻ gì là đang nghiêm túc theo dõi. Trông người đó như chỉ đang vu vơ nhìn theo trái bóng.

Kaoru lại gần người ấy, cất tiếng:

“Kinh nghiệm của anh với môn bóng đá thế nào ạ?” Yukawa khẽ liếc nhìn cô. Biểu cảm trên khuôn mặt anh không thay đổi.

“Chắc lần cuối là giờ thể dục thời cấp ba. Tôi quên luôn cảm giác đá một trái bóng thế nào rồi.”

“Trường cấp ba Touwa có mạnh về bóng đá không?”

Nhà vật lý học bật cười.

“Nói ngắn gọn thì hoàn toàn không. Nhưng câu lạc bộ cầu lông thì cũng khá lắm.”

“Vì có tiên sinh Yukawa à?”

“Biết nói thế nào nhỉ?”

“Tôi ngồi cạnh được chứ?”

“Cô cứ tự nhiên. Có phải ghế của tôi đâu.”

“Tôi xin phép,” Kaoru nói rồi ngồi xuống. Chiếc ghế bằng gỗ tạo

cảm giác mát lạnh.

“Kusanagi bảo cô đến đây à?”

“Vâng. Anh ấy bảo tôi đến xem tiên sinh Yukawa thế nào.”

Yukawa nghiêng đầu và nhún vai.

“Tên đó ăn nói buồn cười thật. Cảnh sát tìm hiểu động thái của nhà vật lý, rồi sao?”

“Vậy, tiên sinh Yukawa không định làm gì cả à? Đệ tử của mình bị tình nghi phạm tội giết người kia mà.”

Nét mặt Yukawa đanh lại. Anh vẫn tiếp tục dõi mắt về phía sân.

“Cậu ta không giết người. Không thể có chuyện đó.”

“Vì thế nên anh không cần làm gì hết? “

Yukawa không đáp. Nhưng, từ bên cạnh nhìn sang khuôn mặt nghiêng của anh thì có vẻ Yukawa cũng không thừa nhận điều Kaoru vừa nói.

“Có vẻ Koshiba làm việc ở công ty Cơ khí Kurasaka là để nâng cao uy lực của railgun mà cậu ta tạo ra từ thời cấp ba. Thực tế, cậu ấy đã lấy lý do luyện tập về kỹ thuật để ở lại nhà xưởng một mình và vận hành nhiều loại máy công cụ. Thi thoảng còn làm đến tối muộn. Công ty Cơ khí Kurasaka có một xưởng cũ, nơi đặt những máy móc không còn sử dụng, ở đó có dấu vết cho thấy cậu ta đã thử nghiệm railgun.”

Yukawa vẫn tiếp tục im lặng. Chắc chắn anh không bỏ ngoài tai mà đang ngẫm nghĩ về chuyện Kaoru vừa nói.

“Tôi có tìm hiểu đôi chút về railgun. Hình như nó không vi phạm luật kiểm soát súng đạn nhỉ.”

“Loại súng mà pháp luật định nghĩa,” cuối cùng Yukawa cũng chịu mở miệng, “là những vũ khí lợi dụng sự giãn nở của thể khí. Railgun chỉ sử dụng năng lượng điện từ nên không phạm pháp.”

“Hình như thế. Vậy, những hiện tượng kỳ lạ xảy ra gần đây có giải

thích bằng railgun được không?"

"Có thể," Yukawa đáp sau một thoáng do dự. "Hình như họ không tìm được đạn đúng không, nhưng hẳn là vì họ đã cố gắng tìm một viên đạn của vũ khí thông thường. Chứ nếu tìm thứ khác có khi đã thấy rồi."

"Thứ khác là sao cơ?"

"Vật chất được bắn ra từ railgun gọi là *projectile.* Thường thì người ta sẽ dùng vài gram chất không dẫn điện. Bộ phận trực tiếp nhận năng lượng điện từ là chất dẫn điện được lắp đặt ở phía sau nhưng vì năng lượng quá lớn nên chất dẫn điện sẽ plasma hóa. Ở trạng thái bị plasma nén lại đó, projectile sẽ được bắn ra với tốc độ vài ki lô mét trong một giây. Vào khoảnh khắc bắn trúng mục tiêu, năng lượng chuyển động khuếch đại sẽ chuyển thành nhiệt và projectile tiêu biến. Có thể vẫn còn sót lại dấu vết nhưng nếu họ cứ tìm đạn thì còn lâu mới phát hiện được gì." Yukawa tuôn một tràng, với ngữ điệu của một nhà khoa học mà Kaoru vẫn thường thấy. Có lẽ chính anh đang xác nhận những hiện tượng kỳ lạ là sản phẩm của railgun.

Kaoru mở ba lô, lấy ra một tờ giấy đã được gấp lại.

"Cái gì thế?" Yukawa ngờ vực nhìn nó.

"Sáng sớm hôm nay, chúng tôi đã lục soát căn phòng của Koshiba Shingo. Và đây là thứ được tìm thấy ở đó."

Yukawa cầm lấy và mở tờ giấy ra. Đó là một bản vẽ khổ giấy A4. Hình vẽ trên giấy có vẻ giống một linh kiện hình cầu.

"Vỏ quýt," anh lẩm bẩm.

"Quýt ạ?"

"Không có gì. Đây là projectile mà tôi vừa nói." Yukawa vừa nói vừa chăm chú nhìn bản vẽ, gật đầu lên xuống mấy lần. "Kết hợp thủy tinh với nhựa à? Giỏi thật. Tính toán rất kỹ lưỡng. Rất công phu."

“Còn nhiều bản vẽ lắm. Tôi không hiểu mấy nhưng kích cỡ và thông số kỹ thuật hình như hơi khác nhau. Koshiba đang đặt hàng một công ty ở quận Ootaku làm những thứ này. Tổng cộng bảy lần tính từ mùa hè năm ngoái. Nghe nói công ty nhận đơn đặt hàng ấy cũng không ngờ rằng người đặt lại là một cá nhân.”

“Chất liệu và hình dạng của projectile là yếu tố rất quan trọng đối với railgun. Thử nghiệm thất bại cỡ bảy lần thì cũng dễ hiểu.” Yukawa gấp tờ giấy, trả nó lại cho Kaoru.

“Nếu làm tốt sẽ phát huy uy lực kinh khủng đấy nhỉ, railgun ấy. Nhung tôi nghe nói là khó có thể biến nó thành vũ khí.” Kaoru nói dựa vào những kiến thức có được từ mạng Internet.

“Không phải khó thôi đâu. Đó gần như là chuyện trong mơ.” Yukawa nói ngay lập tức. “Tôi nghĩ cô sẽ hiểu nếu xem đoạn phim của Shingo, để lắp đặt thiết bị thì chiều rộng phải tương đương một chiếu tatami, tổng trọng lượng lên đến gần một trăm ki lô gam. Có thể nói là tính cơ động bằng không. Chưa kể đến lượng điện rất lớn cần có để nạp cho tụ điện khổng lồ. Làm một việc tốn nhiều công sức đến vậy mà bắn ra chỉ được một lần.”

“Một lần... Phải rồi, trong đoạn phim cậu ấy cũng nói thế nhỉ.”

“Một lần bắn thôi là bề mặt rãnh kim loại nát vụn rồi. Để bắn lần tiếp theo, bắt buộc phải làm mịn nó ở đơn vị micro mét rồi lắp ráp lại. Nghĩ kiểu gì tôi cũng thấy nó không thể thành vũ khí được.”

“Nhưng, nếu chỉ giết một người thì chỉ một lần thôi là đủ rồi đúng không ạ?”

Yukawa ném sang phía Kaoru một cái nhìn sắc lẹm.

“Nghe như cô rất mong cậu ta là thủ phạm thì phải?”

“Không mong nên tôi mới nói như vậy. Đừng nói là thủ phạm giết người, tôi còn không muốn nghĩ cậu ấy là thủ phạm của một vụ giết người chưa hoàn tất. Hãy ngăn cậu ấy lại. Có lẽ chỉ tiên sinh mới làm

được việc đo.”

“Tôi chẳng làm được gì đâu.”

“Thế thì cảnh sát cũng không thể làm được gì. Chỉ có thể bắt giữ cậu ta thôi. Nhưng nếu vậy thì sẽ không cứu được Koshiba. Như thế cũng được ư?”

Kaoru nhìn thấy đôi mắt Yukawa rung lên buồn bã. Anh tháo kính ra, dùng ngón tay day day vùng nhân trung.

“Mùa hè năm ngoái, tôi đã tới công ty Cơ khí Kurasaka gặp Koshiba. Tuy có gọi điện trước nhưng đúng là tôi vẫn khá lo lắng.”

“Có gặp được không ạ?”

Yukawa khẽ gật đầu.

“Trông cậu bé hơi gầy đi nhưng tình hình sức khỏe có vẻ không tệ nên tôi tạm thời yên tâm. Cậu ấy kể cho tôi nghe rất nhiều về công việc gia công cơ khí, tôi cũng thấy vui. Tuy có nhắc tới chuyện bỏ học nhưng cậu ấy không có vẻ ân hận. Dường như cũng chẳng bi quan.”

“Nghĩa là không có gì đặc biệt làm anh lo ngại à?”

Yukawa không trả lời câu hỏi của Kaoru ngay lập tức. Sau một hồi im lặng, anh đáp:

“Nếu bảo là không thì là nói dối.”

“Có vấn đề gì à?”

“Không hẳn là có. Nhưng mấy lời của thằng bé lúc nhắc tới chị gái làm tôi băn khoăn.”

“Cậu ấy nói gì?”

Yukawa lộ vẻ chần chừ rồi nặng nề đáp.

“Cậu ấy nói thế này. *Chị ấy mất, em rất buồn, nhưng mất mát ấy lại cũng chuyển hóa thành sức mạnh to lớn. Phải chăng nguồn động lực để người ta phát triển khoa học chính là cái chết của con người, hay nói cách khác, chính là chiến tranh?”*

“Rồi tiên sinh Yukawa nói sao ạ?”

“Tất nhiên là khoa học kỹ thuật vẫn luôn có mặt đó. Không phải chỉ được sử dụng cho mục đích tốt. Điều cốt yếu phụ thuộc vào lương tâm của người sử dụng. Rơi vào tay người xấu sẽ trở thành thứ ma thuật bị cấm. Một nhà khoa học không bao giờ được quên điều này... tôi nói đại ý như vậy.”

“Cậu ấy có đồng tình không?”

“Nói sao nhỉ. Trông thằng bé như chìm đắm vào suy nghĩ nào đó. Vì thế tôi mới để ý. Nhưng tôi không truy hỏi. Vì ở thời điểm ấy tôi chưa biết sự tình đằng sau cái chết của người chị nên chẳng mảy may nghĩ rằng nó đang toan tính chuyện báo thù.”

Kaoru chăm chú nhìn sang khuôn mặt nghiêng đầy lý trí của nhà vật lý học.

“Tiên sinh cũng chấp nhận là Koshiba đang lên kế hoạch phục thù rồi nhỉ?”

Yukawa cắn môi như thể hối hận trước khi nói tiếp.

“Tôi mới gặp chị gái của Koshiba một lần duy nhất. Tôi được mời đến nhà họ vào ngày hoàn tất railgun. Chỉ cần nói chuyện một chút cũng thấy đó là một cô gái tuyệt vời. Đối với Koshiba, chị gái vừa là ân nhân vừa là máu mủ duy nhất. Nếu người quan trọng đến mức ấy bị bỏ mặc trước cái chết thì nỗi tức giận chắc hẳn không thể ở mức bình thường. Tuy cậu ấy là người thật thà, chăm chỉ nhưng chính vì vậy mà mặt khác, sẽ không quay đầu lại một khi đã quyết tâm. Nếu cậu ấy đang lập kế hoạch sát hại nghị sĩ Oga thì có lẽ việc ấy không xuất phát từ mong muốn báo thù mà vì cậu ấy thấy mình có nghĩa vụ bắt buộc phải trả thù cho chị gái. Trong trường hợp đó, việc ngăn cản cậu bé là vô cùng khó. Bởi vì cậu ấy chắc hẳn không còn coi trọng chính mình nữa.”

“Hãy ngăn cậu ấy lại. Bằng mọi cách.” Kaoru nhấn giọng. “Như vậy

mới cứu được Koshiba-kun.”

Yukawa ngước lên trời, thở dài một hoi. Rồi anh chầm chậm nhìn sang Kaoru. “Cô gọi tên cậu ấy kèm cả *‘kun’* nhỉ?”

“Dạ?” Kaoru hỏi.

“Cô nói là Koshiba-kun. Không gọi trống không là Koshiba.”

“Đó là, bởi vì...” Kaoru liếm môi trước khi nói tiếp. “Cậu ấy chưa phải kẻ tình nghi hay gì cả.”

“Chuyện lên kế hoạch phục thù không cấu thành tội à?”

“Có. Đó là tội lập kế hoạch giết người. Nhưng không có chứng cứ. Trong vụ sát hại anh Nagaoka Osamu cũng vậy.”

“Kusanagi nói giọng như thể Koshiba đã giết Nagaoka vì kế hoạch phục thù bị lộ.”

“Sự thật là việc điều tra đang được tiến hành theo hướng đó.”

“Hừm, thật điên rồ.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Thấy Yukawa nhìn mình với vẻ ngạc nhiên, Kaoru liền nói thêm. “Thủ phạm đã lấy đi hết, nào sổ tay, điện thoại thông minh, máy tính bảng. Vậy mà chiếc thẻ nhớ nằm cạnh máy tính lại vẫn ở yên đấy. Đoạn phim quay bức tường nhà kho bị phá hoại nằm trong đó. Nếu Koshiba là thủ phạm thì không thể bỏ sót nó được.”

“Đúng như cô nói. Hơn nữa, nếu phạm tội giết người để che đậy kế hoạch báo thù thì cậu bé sẽ không đột ngột biến mất. Bởi vì như vậy sẽ bị cảnh sát chú ý.”

“Tôi nghĩ anh Kusanagi cũng hiểu điều này. Tuy nhiên, công việc điều tra đòi hỏi phải nghi ngờ tất cả.”

“Tôi hiểu chứ. Cậu ta cũng không phải kẻ ngốc.” Yukawa vén ngược tóc mái lên. “Phương châm của cảnh sát thì sao? Ban nãy cô nói là có thể bắt Koshiba nhỉ. Các cô định thế nào?”

“Sẽ ra sao nếu tôi cho người bình thường biết tình hình cuộc điều

tra?" Kaoru bặm môi.

Đôi mắt nhà vật lý học mở to hơn một chút và hai lỗ mũi hơi phồng lên.

"Tôi không nghĩ là đến lúc này còn phải nghe câu đó từ cô đấy."

"Tôi chỉ đùa thôi. Hiện tại, các điều tra viên đang nhắm tới những chỗ Koshiba có thể ẩn náu, chẳng hạn như các khu nhà trọ ở nội thành và vùng lân cận. Nếu không thể tìm thấy cậu ấy bằng cách này thì phương thức sau cùng là phải phối hợp để lên kế hoạch mai phục."

"Kế hoạch mai phục à?"

"Dự án Siêu trung tâm công nghệ cao sẽ lại khởi công một công trình mới từ tuần sau. Vì vậy lễ động thổ sẽ diễn ra vào cuối tuần này. Đặc biệt, theo lịch nghị sĩ Oga cũng sẽ có mặt."

Yukawa nhìn cô, đôi mắt lóe lên ánh nhìn sắc bén.

"Thế thì sao?"

"Tiên sinh nói railgun không có tính cơ động nhỉ? Chỉ có thể chuyển nó đi bằng ô tô và bắn một phát. Nhưng tầm bắn của nó lại xa hơn súng nhiều. Xung quanh nơi tổ chức lễ động thổ rất thoáng. Rất phù hợp để ngắm bắn từ xa. Và lễ động thổ cũng diễn trong thời gian khá lâu nên có thể thong thả xác định điểm ngắm nhỉ?"

"Tóm lại, cô muốn nói là Koshiba định bắn nghị sĩ Oga ngay giữa lễ động thổ à?"

"Anh có nghĩ đó là một giả thuyết ngớ ngẩn không? Không thể thực hiện về mặt vật lý?"

"Không," Yukawa đăm đăm nhìn Kaoru rồi lắc đầu. "Về mặt vật lý thì có thể thực hiện."

"Tổ điều tra kết luận rằng, nếu Koshiba định sử dụng railgun để sát hại nghị sĩ Oga thì chỉ có thời điểm ấy là thuận lợi nhất. Nói theo hướng ngược lại thì đó cũng là cơ hội tuyệt hảo để tóm được cậu ấy."

Đôi mắt nhà vật lý học lộ vẻ không vui. Có lẽ anh vừa hình dung cảnh đệ tử ruột của mình bị bắt giữ.

“Cậu ấy,” Yukawa nói khẽ. “Tại sao lại ẩn mình nhỉ?”

“Sao cơ?”

“Khi nãy ta cũng nói rồi, nếu không lặn mất tăm tích thì cảnh sát đã chẳng chú ý đến Koshiba. Tại sao cậu ta lại làm vậy nhỉ?”

“Phải chăng cậu ấy nghĩ là sớm muộn cảnh sát cũng tìm đến mình nếu điều tra về Nagaoka?”

“Có lẽ vậy. Nhưng thực tế thì sao? Do Koshiba biến mất nên cậu ấy mới bị điều tra và cảnh sát mới biết được chuyện người chị từng là người phụ trách đưa tin của nghị sĩ Oga. Nếu Koshiba không hành động sơ suất thì đến giờ cảnh sát vẫn chưa phát hiện ra mối liên hệ đó, đúng không?”

“Việc đó... Vâng, quả đúng là như vậy.”

“Tôi không tin Koshiba lại mắc một lỗi như vậy. Tóm lại, cậu ấy lẩn trốn sau khi đã cân nhắc rất nhiều về nguy cơ sẽ bị cảnh sát lần ra sau khi điều tra về Nagaoka. Cậu ấy không nghĩ rằng khả năng đó là bằng KHÔNG. Tại sao lại như vậy?”

“Không phải vì bị anh Nagaoka biết được kế hoạch phục thù à?”

“Đó là điều hết sức kỳ quặc. Không thể có chuyện cậu ta tự nói ra việc quan trọng như vậy. Hơn nữa đối phương còn là một nhà báo tự do. Nếu suy luận như vậy thì...” Yukawa đập tay lên trán. “Cả chuyện Nagaoka đến tìm tôi cũng không bình thường. Tôi vẫn đinh ninh anh ta nghe được từ Koshiba nhưng có lẽ không phải vậy.”

“Nói mới nhớ,” Kaoru nói. “Anh Kusanagi cũng nói một điều tương tự.”

“Cậu ta nói gì?”

“Lý do khiến Nagaoka để mắt tới cái chết của Akiho.”

Kaoru nói về việc không hề có tin tức về cái chết của Koshiba Akiho trên mạng Internet và chưa rõ lý do khiến Nagaoka tìm đến khách sạn để xác nhận sự việc.

“Vì thế, tôi đã nghĩ, hay Nagaoka biết thông tin qua Koshiba? Nhưng anh Kusanagi lại nói, người đang lên kế hoạch phục thù liệu có cho người khác biết động cơ của mình một cách dễ dàng như vậy không?”

“Tôi hoàn toàn đồng ý. Không thể có chuyện Koshiba tự nói ra. Vậy có nghĩa là...” Yukawa chợt bật thẳng lưng dậy như vừa nhận ra điều gì. “Còn một người nữa.”

“Một người nữa?”

“Kế hoạch trả thù bằng railgun của Koshiba và bí ẩn cái chết của Koshiba Akiho, người biết được hai điều này, ngoài Koshiba vẫn còn một người nữa. Và nhân vật đó đã tiết lộ thông tin cho Nagaoka. Chỉ có thể suy luận như vậy thôi.”

“Người đó...”

“Cô nói Koshiba vẫn bí mật thử nghiệm railgun ở công ty Cơ khí Kurasaka đúng không. Đôi khi đến tận nửa đêm.”

“Vâng. Chuyện đó có vấn đề gì sao?”

“Để có thể duy trì việc đó mà không bị người khác chú ý thì nhất định phải có người phối hợp.” Yukawa nhìn xuống đồng hồ đeo tay rồi bật dậy khỏi ghế. “Có lẽ vừa đúng lúc cũng nên. Cô đi với tôi nhé.”

21

Nghe thấy tiếng chuông báo cuộc gọi đến, Yurina vội vàng lấy chiếc điện thoại thông minh ra khỏi túi. Nhưng cái tên hiển thị trên màn hình lại là của người bạn thân ở trường. Nhưng dù sao cũng phải nghe máy đã. Cô bé trả lời mấy câu hỏi và tiện buôn thêm chút chuyện phiếm. Vừa nói cô vừa cố gắng không để bạn nghĩ mình có gì bất ổn, sau đó kết thúc bằng giọng vui vẻ và hẹn gặp lại bạn vào ngày mai.

Yurina thở dài nhìn điện thoại.

Đã bảo là *sẽ gọi cho mình, thế mà...*

Koshiba liên lạc với cô bé lần cuối cùng sau khi biến mất được khoảng mười ngày, bằng điện thoại công cộng. Cậu hỏi xem có chuyện gì bất thường hay không.

“Cảnh sát đã đến công ty. Em cũng bị mời ra nhà hàng gia đình để hỏi han về anh Koshiba.”

“Rồi sao nữa?”

“Em nói mình không biết gì cả. Chỉ thế thôi.”

“Vậy à. Cảm ơn em.”

Giọng điệu nặng nề của Shingo khiến cô có cảm giác cậu sắp dập máy đến nơi. Yurina vội vàng hỏi:

“Này, anh sẽ làm thật à?”

“Thật.” Cậu đáp sau một thoáng im lặng. “Anh sống chỉ vì vậy thôi.”

Cô bé giật mình.

“Chỉ vì vậy... tức là anh định chết sau khi xong việc? Không có chuyện ấy đâu đúng không? Trước anh vẫn nói sẽ tự thú mà?”

“Anh... không biết nữa.”

“Em không đồng ý việc đó đâu. Anh đừng nói như vậy.”

“Anh gọi lại sau nhé.” Cậu nói và ngắt máy.

Mỗi lần nhớ lại cuộc đối thoại đó, Yurina lại thấy ngực mình nhói lên. Không hiểu lúc này cậu đang ra sao.

Yurina cất từng bước nặng nề về nhà. Lúc đi ngang qua cổng công ty Cơ khí Kurasaka, cô bé thấy có bóng người phía trước. Có hai người. Một nam và một nữ. Cô bé biết khuôn mặt của người đàn ông đeo kính nhưng không thể nhớ từng gặp ở đâu. Nhưng người phụ nữ trẻ mặc bộ vest thì có lẽ cô bé chưa gặp bao giờ.

Dường như họ đang chờ Yurina nên khẽ gật đầu chào. Yurina đứng lại.

Hai người đó lại gần. Người phụ nữ vừa mỉm cười vừa lấy thứ gì đó trong túi xách.

“Em là Kurasaka Yurina đúng không?”

Khoảnh khắc nhận ra đó là huy hiệu của cảnh sát, cảm giác căng thẳng liền ập tới. Toàn thân cô bé cứng đờ, để nói “vâng” cũng phải hết sức nỗ lực.

“Có thể phiền em một chút được không? Chị có chuyện cần hỏi.”

“Chuyện... gì thế ạ?”

“Rất nhiều, nhưng nói ngắn gọn thì là về Koshiba.”

Yurina cúi gằm xuống, lắc đầu. “Em chẳng biết gì cả.”

“Có thật thế không?” Người đàn ông lên tiếng. “Tôi không nghĩ vậy đâu.”

Yurina ngẩng mặt lên. Anh mắt họ giao nhau.

“Lâu rồi không gặp,” người đó cười và nói.

Nhớ rồi. Đây là người đã đến gặp Koshiba vào mùa hè năm ngoái.

Là thầy Yukawa...

Cô bé cũng thấy ngạc nhiên, không hiểu sao khi nãy mình không nhớ ra ngay. Không biết bao nhiêu lần Yurina đã nghe Shingo kể về thầy Yukawa mà cậu rất kính trọng.

“Chắc chắn chỉ có em mới biết chuyện về Koshiba.” Thầy Yukawa nói. “Tôi mong em sẽ nói ra những điều mình biết, nếu em không muốn cậu ấy phạm tội. Người có thể cứu Koshiba chỉ có thể là em thôi. Tôi nói đúng chứ?”

Yurina nín thở. *Những người này đã nhìn thấu tất cả ư?*

“Em biết Nagaoka Osamu phải không? Và chính em đã cho người ấy biết kế hoạch của Koshiba.”

Thôi đúng rồi. Vậy là tất cả đã bại lộ.

“Yurina à,” nữ cảnh sát nói một cách dịu dàng. “Cảnh sát đang truy đuổi Koshiba rồi. Chúng tôi cũng đại khái đoán được cậu ấy dự định thực hiện hành vi phạm tội ở đâu. Vì thế, chắc chắn kế hoạch của cậu ấy sẽ thất bại. Nhưng cứ thế này thì cậu ấy sẽ trở thành tội phạm. Để ngăn cản điều đó, phải khiến cho chính cậu ấy từ bỏ kế hoạch. Xin hãy nói ra mọi điều em biết. Biết đâu nhờ thế chúng ta có thể giúp Shingo từ bỏ ý định. Hay em muốn để cậu ấy trở thành tội phạm? Muốn cậu ấy vào tù?”

Yurina lắc đầu. *Chính vì không muốn điều đó xảy ra nên mình mới kể cho Nagaoka.*

Có gì đó vỡ òa. Yurina không sao ngăn được nước mắt tuôn rơi.

“Được rồi,” Yukawa gật đầu. “Chúng ta đến chỗ nào đó ấm áp hơn nhé.”

Họ bảo cô bé ngồi vào chiếc ô tô đỗ ở bên cạnh. Vừa ngồi xuống ghế sau, Yurina liền lấy khăn tay ra.

Mọi chuyện bắt đầu từ đêm hôm đó.

Biết Shingo vẫn luyện gia công cơ khí đến tối muộn, Yurina bèn

mang đồ ăn đến "tiếp tế". Cô bé không thấy bóng dáng cậu ở xưởng mọi khi, song bên trong xưởng nhỏ hiếm khi dùng đến lại thấp thoáng ánh đèn.

Nhìn vào bên trong, Yurina thấy Shingo ở đó. Cậu đang làm thao tác gì đấy trước một thiết bị cô bé chưa từng nhìn thấy.

Yurina chỉ vừa kịp tự hỏi "cái gì thế nhỉ" thì chuyện đó xảy ra.

Một tiếng nổ dữ dội và ánh sáng lóe lên. Quá đỗi kinh ngạc, cô bé đánh rơi cả túi ni lông đang cầm trên tay.

Nghe thấy tiếng động, Koshiba quay đầu lại. Yurina muốn bỏ chạy. Nhưng đôi chân cứng đơ không thể cử động. Mãi một lúc cô bé mới nhặt được chiếc túi của cửa hàng tiện lợi lên, và lúc đó cánh cửa đã mở ra.

Shingo cũng kinh ngạc trước sự có mặt của cô bé. Cả hai mất mấy giây nhìn nhau chằm chằm.

"À... à, em..." Yurina chìa ra túi đồ mua ở cửa hàng tiện lợi. "Đây là... đồ ăn chống đói..."

Bàn tay đó liền bị Shingo nắm lấy. Cậu kéo cô bé vào bên trong, nhìn khắp xung quanh rồi đóng cửa lại. Ngay sau đó lại đăm đăm nhìn xuống chân.

"Anh Shingo..." Yurina lên tiếng. Cô bé gọi tên thay vì họ của cậu.

"Anh muốn nhờ em một việc," Shingo nhìn vào mắt Yurina. "Xin em đừng nói với ai những gì vừa nhìn thấy ở đây. Dù là với giám đốc, các nhân viên, gia đình hay bạn bè của em."

Yurina cố gắng điều chỉnh hơi thở.

"Anh làm gì ở đây thế?"

"Việc này... anh không thể nói được." Ánh mắt cậu lảng sang hướng khác.

"Tại sao chứ?"

“Em không cần biết việc đó.”

“Em biết cũng được mà. Anh nói đi.” Yurina đứng trước mặt Shingo. “Cái máy này là gì? Sao anh lại chế tạo ra thú này?”

“Đây... là một thí nghiệm.”

“Thí nghiệm? Thí nghiệm gì cơ? Tại sao lại không thể cho người khác biết?”

Shingo lộ vẻ khổ sở trước câu hỏi của Yurina. Vào khoảnh khắc đó, cô bé đã hiểu. Cậu có một bí mật khủng khiếp. Người giỏi giang như cậu lại đến công xưởng nhỏ bé này chính là vì bí mật đó.

“Anh nói đi,” Yurina nói. “Kể với riêng em thôi.”

“Em không nên biết thì hơn.”

“Vì sao?”

“Sao cũng được. Nếu em kể lại cho người khác thì anh chỉ còn cách rời khỏi đây.”

Yurina hoang mang. Cô bé không muốn cậu bỏ đi.

“Em hiểu rồi,” cô bé đáp. “Em sẽ không nói với ai. Nhưng mà, lúc nào đó anh sẽ cho em biết đúng không?”

“Ừ,” Shingo cau mày nghĩ ngợi hồi lâu rồi khẽ gật đầu.

“Thi thoảng em đến được chứ?”

“Nếu bị người nhà bắt gặp thì phiền lắm.”

“Không sao đâu. Trốn ra từ cửa sổ thì sẽ không bị phát hiện đâu. Hôm nay em cũng làm thế để tới đây mà.” Yurina nói rồi lại chìa túi đồ mua ở cửa hàng tiện lợi ra.

Shingo hơi mỉm cười và nhận lấy túi đồ.

Sau hôm đó, Yurina được chứng kiến “thử nghiệm” của cậu vài lần. Cô bé nhận ra đó là một việc cực kỳ tốn thời gian và công sức. Cậu tháo rời thiết bị phức tạp đó thành nhiều mảnh, giấu trong xe ô tô của mình rồi mỗi lần lắp ráp chúng lại mất ít nhất một tiếng đồng hồ. Hơn

nữa, một vài bộ phận cần chỉnh sửa tỉ mỉ, có lúc mất đến vài tiếng cho việc đánh bóng bộ phận kim loại. Chưa kể tới việc "thử nghiệm" chỉ có thể làm một lần mỗi đêm. Nếu thất bại là công sức ngày đó đổ bể.

Cậu cho cô bé biết tên gọi của thiết bị ấy vào đầu tháng Mười hai. Nó được gọi là railgun. Yurina rất ấn tượng. Cảnh tượng một vật giống như viên đạn được bắn ra từ rãnh kim loại dài thật tương xứng với cái tên ấy.

"Lần đầu tiên anh tạo ra nó là thời cấp ba. Có người đã dạy anh làm. Người này Yurina cũng từng gặp đấy." Đứng trước railgun, Shingo vừa nói vừa ăn cơm nắm mua ở cửa hàng tiện lợi.

"Có phải người đã tới đây vào mùa hè không?"

"Đúng, đúng!"

Cậu cho cô bé biết tên người ấy là Yukawa. Hình như đó là phó giáo sư ở trường đại học Teito. Shingo say sưa kể thầy Yukawa là nhà nghiên cứu xuất sắc như thế nào. Chỉ lúc ấy Yurina mới thấy cậu toát ra vẻ vui tươi.

Hơn thế, Shingo còn tâm sự rằng mình thực ra đã thi đỗ vào trường đại học Teito mùa xuân vừa rồi. Nhưng, vì chị gái qua đời nên cậu nghỉ học giữa chừng.

"Anh nhất định phải nghỉ học à? Không còn cách nào khác sao?"

Yurina vừa hỏi dứt lời, khuôn mặt Shingo liền tối sầm lại. Nhưng cậu chỉ khẽ đáp rằng mình không thể cứ thế mà tiếp tục đi học.

Yurina không sao ngăn được câu hỏi về điều mà mình vẫn thắc mắc lâu nay. Cô bé nhìn railgun không rời mắt và hỏi.

"Anh dùng nó làm gì thế?"

Shingo cúi đầu im lặng.

"Có khi nào... anh định bắn ai đó?"

Shingo không đáp. Nhưng phản ứng đó chẳng khác nào câu trả lời.

Shingo chợt buông thõng toàn thân. Cô bé hiểu là cậu đã chịu chia sẻ.

“Đúng thế phải không?” Yurina hỏi thêm lần nữa.

“Ừ,” cậu đáp. “Anh sẽ bắn kẻ thù.”

“Kẻ thù ư?”

“Kẻ thù của chị gái anh.”

“Chị gái... không phải chị ấy mất vì bệnh tật sao?”

“Chị ấy bị giết. Không khác nào bị giết.” Shingo lắc đầu.

Cậu kể cho cô nghe chi tiết về tình trạng của Akiho lúc qua đời.

“Phải nhìn chị ấy nằm trong nhà xác của cảnh sát là việc mà có lẽ cả đời anh cũng không quên được. Nước da không trắng mà gần như là xám tro. Đôi mắt lõm sâu xuống, má thì gầy hóp lại. Dáng vẻ tươi tắn khi còn chạy khắp nơi đã hoàn toàn biến mất. Anh đã nghĩ, khuôn mặt con người chỉ sau một đêm mà thay đổi đến mức này ư?”

Nghe Shingo kể, dường như khi bị cảnh sát gọi đến, cậu đã đinh ninh rằng Akiho mất do bị cuốn vào một vụ án nào đấy. Nhưng rồi câu chuyện được nghe từ cảnh sát lại nằm ngoài sự tưởng tượng của cậu.

“Vỡ ống dẫn trứng do mang thai ngoài tử cung, dẫn tới xuất huyết quá nhiều và đột tử... Anh tự hỏi, thế là thế nào? Họ đang nói về ai vậy? Mang thai? Chị gái mình ư? Không thể hiểu được. Bởi anh thậm chí còn không biết là chị ấy đang hẹn hò. Chưa kể, nơi chị ấy được tìm thấy cũng thật kỳ lạ. Đó là một khách sạn. Khách sạn ở Roppongi. Thậm chí còn là phòng suite. Tại sao chị ấy lại qua đêm một mình ở nơi như vậy? Không thể có chuyện đó được.” Giọng nói của cậu chất chứa giận dữ.

“Chị ấy qua đời khi chỉ có một mình à?”

Nếu vậy thì lạ thật, Yurina thầm nghĩ.

“Không thể như vậy được. Nhất định là đã có người đi cùng. Chắc

chắn chị ấy đã ở cùng một người đàn ông. Gã đó là ai? Khi chị ấy nằm ra đó thì hắn đang làm gì? Và đã biến đi đâu?"

"Em tưởng cảnh sát sẽ điều tra những việc như thế chứ?"

"Họ cũng bảo sẽ điều tra đấy. Rằng họ sẽ tìm kiếm người đàn ông đã ở cùng chị ấy. Họ giải thích, nếu mặc kệ người sắp chết và bỏ chạy thì cũng tương đương tội *Không cứu giúp người đang ở trong tình trạng nguy hiểm đến tính mạng.* Anh đã hy vọng khi nghe họ nói vậy. Anh nghĩ, nếu là cảnh sát thì sẽ tìm được gã đó giúp mình. Nhưng, không lâu sau đó, người cảnh sát phụ trách vụ việc mang đồ tùy thân của chị ấy đến trả cho anh. Họ bảo rằng, do không có tính chất vụ án nên không thể tiến hành điều tra."

"Sao có thể..."

"Bởi vì, dù có tìm được người đàn ông, nếu hắn khăng khăng là mình đã rời khỏi phòng trước khi chị ấy ngất đi thì coi như xong, rốt cuộc việc điều tra là vô nghĩa. Có vẻ anh cảnh sát rất áy náy. Nhưng đâu thể chỉ vì thế mà anh chấp nhận được? Anh tự nhủ, đã vậy thì mình sẽ tìm ra gã đàn ông kia bằng khả năng của mình. Vì vậy, việc đầu tiên anh làm là thử tìm đến khách sạn nơi chị ấy qua đời. Nhân viên ở đó rất lịch sự, họ đã cho anh gặp người đầu tiên phát hiện sự việc. Đó là một nhân viên hành lý, người chịu trách nhiệm chuyển hành lý của khách và hướng dẫn họ về phòng. Nhờ thế mà anh nắm được vài điều." Shingo dựng ngón trỏ lên. "Thứ nhất, trên bàn có chai bia và hai cốc thủy tinh. Cả hai chiếc cốc đều còn bia uống dở."

"Có hai cốc, vậy đúng là còn một người nữa nhỉ."

Shingo gật đầu, lần này cậu giơ hai ngón tay.

"Điều thứ hai anh biết là khi đó chị ấy vẫn đang mặc quần áo. Còn mặc cả quần tất. Điều thứ ba cũng liên quan tới việc đó, ấy là căn phòng hầu như chưa được sử dụng. Toàn bộ khăn tắm đều chưa dùng tới. Tấm phủ giường vẫn ở nguyên vị trí."

“Như vậy... ừm...”

“Tức là họ vẫn chưa quan hệ tình dục.” Shingo nói thẳng không vòng vo. “Không thể như vậy được, phải không? Đàn ông và đàn bà gặp nhau ở khách sạn thì chỉ vì mục đích đó thôi mà. Không thể nào chỉ uống bia là xong chuyện được. Gã đó thấy tình hình chị gái anh không ổn mới bỏ chạy khỏi phòng. Chỉ có thể suy luận như vậy. Anh nghe nhân viên hành lý kể lại. Trên giường có rất nhiều máu. Gã kia thấy vậy mà bỏ chạy không gọi cấp cứu. Là người chẳng ai lại làm vậy cả.”

Sau khi tuôn một tràng như xả ra những dồn nén bấy lâu, cậu thở dài hòa vào tiếng vọng của chính mình trong căn phòng, rồi giơ bốn ngón tay lên.

“Và còn điều thứ tư, đây là điểm quan trọng nhất. Số của căn phòng đó là 1820.”

“Vì sao số phòng lại quan trọng?”

Shingo liền lấy ra một chiếc điện thoại thông minh từ chiếc túi đặt bên cạnh. Nhưng đó không phải là điện thoại mà cậu thường sử dụng.

“Cái này là của chị anh.” Cậu nói và đưa Yurina xem màn hình tinh thể sau vài thao tác thuần thục. Trên màn hình là một tin nhắn đã gửi. Ngày gửi đi là tháng Tư năm ngoái, thời gian gửi là hơn 11 giờ đêm. Tựa đề của tin nhắn là “1820”, nội dung thư bỏ trống.

“Đây là...”

“Chị gái anh nhận phòng trước rồi báo cho người đàn ông số phòng. Gã đó đến sau. Tóm lại, nhân vật sở hữu địa chỉ tin nhắn này chính là người anh phải tìm.”

“Anh biết tên rồi à?”

Shingo lắc đầu.

“Trong máy này, tên hắn chỉ được lưu là chữ J trong bảng chữ cái

Alphabet. Không rõ tên thật là gì. Nhưng, vì vẫn còn sót lại vài tin nhắn trao đổi nên anh có được chút đầu mối. Trước tiên, chị ấy gọi người đàn ông kia là *tiên sinh.* Hình như họ thường xuyên đi du lịch cùng nhau nhưng có vẻ không phải đi riêng hai người. Và, đó là một nhân vật có liên hệ mật thiết với thị trấn Mitsuhara."

"Thị trấn Mitsuhara?"

"Địa danh đó thường xuyên xuất hiện trong các tin nhắn. *Bao giờ đi Mitsuhara* ạ*? Tình hình th*ị *trấn Mitsnhara có ổn không* ạ*?* Đại khái là những nội dung như thế. Anh không rõ chi tiết công việc của chị gái nhưng khớp từng này thông tin lại, anh có thể đoán ra thân phận của J."

Shingo nói đó là Oga Jinsaku, một thành viên của Hạ nghị viện. Yurina nghiêng đầu suy nghĩ, cô rất mù mờ về chính trị, vì thế Shingo kể nhiều thông tin hơn. Từ việc ông ta là nguyên bộ trưởng bộ Giáo dục đến việc ông ta đang chỉ đạo dự án Siêu trung tâm công nghệ cao. Có lẽ chị gái cậu là nhà báo phụ trách đưa tin về Oga.

"Không thể tin được. Đúng hơn là anh không muốn tin. Sao chị ấy lại có thể có mối quan hệ như thế với lão già xấu xa đó. Hơn nữa, còn là ngoại tình. Thế là thế nào? Lần đầu tiên trong đời anh nghĩ chị ấy là đồ ngốc." Shingo tuôn một tràng rồi lấy từ ba lô ra một chiếc máy tính bảng. "Anh rất muốn tin là có gì đó không đúng, sau nhiều trăn trở, anh quyết định xác nhận mọi chuyện."

"Bằng cách nào cơ?"

"Trong điện thoại di động của chị ấy còn lưu cả số điện thoại của J. Anh muốn gọi thử tới số đó xem sao."

"Anh gọi thật à?" Yurina nín thở, đó là một ý tưởng táo bạo.

"Ừ," Shingo gật đầu và thao tác trên máy tính bảng. Ngay lập tức có âm thanh vang lên. Đầu tiên là tín hiệu của cuộc gọi đi.

"Anh cũng nghĩ tới khả năng số máy đó đã hủy dịch vụ nhưng may

mắn là vẫn kết nối được. Trong lúc chờ đợi, anh hồi hộp ghê lắm.” Vẻ mặt của Shingo dịu lại trong một thoáng rồi cậu lại mím chặt môi.

Chuông gọi đi đã dừng lại. Ngay sau đó là giọng nói nghe dày và gây cảm giác áp đảo người khác, “A lô, ai đấy?”

Câu đáp lại sau đó của Shingo nằm ngoài dự đoán của Yurina.

“Tôi là người của sở cảnh sát.”

Yurina ngạc nhiên, cô bé muốn nói gì đó. Nhưng Shingo liền đưa ngón trỏ lên môi như muốn ra hiệu im lặng.

“Sở cảnh sát à? Có việc gì cần tìm tôi nhỉ?” Người đàn ông nói. Ngữ điệu của người đó vẫn hoàn toàn bình tĩnh, nghe tới cảnh sát nhưng không hề lúng túng.

“Thực ra tôi có việc muốn hỏi. Ông biết cô Koshiba Akiho đúng không ạ? Số điện thoại của ông được lưu trong máy cá nhân của người đó...” Ngược lại, giọng nói của Shingo mới có vẻ bị kích động.

“Này,” người đàn ông nói. “Anh là ai vậy?”

“Tôi đã nói tôi là cảnh sát.”

“Tôi đang bảo anh xưng tên! Đồn cảnh sát nào?”

“Đồn cảnh sát Azabu...”

“Azabu? Bộ phận nào? Tên gì?”

“Tôi xin lỗi,” phần ghi âm kết thúc sau câu nói này của Shingo. Có lẽ cậu đã ngắt máy.

Shingo cắn môi, vẻ mặt đầy tiếc hận.

“Xấu hổ thật đấy. Cứ tưởng mình xưng là cảnh sát thì có thể khiến đối phương khiếp vía một chút. Nhưng không hề. Ngược lại, chính anh mới co rúm lại. Mỗi lần nghe lại anh đều thấy bực mình.”

“Cuộc gọi vừa rồi là anh gọi từ máy của chị gái à?”

“Máy của anh. Anh tính, nếu dùng máy của chị ấy thì đối phương sẽ cảnh giác. Anh nghĩ, dù có bị truy ngược ra người gọi thì cũng không

sao cả. Nhưng phía đó không hành động gì hết. Có lẽ hắn cho rằng đấy chỉ đơn giản là một trò đùa. Dù sao đi nữa...” Shingo quay sang nhìn Yurina. “Em nghe thấy giọng người đàn ông vừa rồi bao giờ chưa? Mà em không hứng thú với chính trị nên hỏi vậy cũng khó nhỉ?”

“Em có cảm giác mình từng nghe rồi...” Yurina nói dối. Cô bé hoàn toàn không biết đó là ai.

“Oga Jinsaku đấy, chắc chắn không sai. Ai biết ông ta cũng sẽ nhận ra ngay. Cái giọng hơi khàn và nhấn trọng âm không chuẩn này đích thị là của lão đó. Thế là đủ để kết luận. Người hẹn hò với chị gái anh chính là chính trị gia hư thân mất nết ấy.” Shingo bắt đầu vò đầu bứt tóc bằng cả hai tay. “Anh không phàn nàn gì về lối sống của chị ấy đâu. Lỡ thích người đã có vợ con cũng không sao. Anh không biết lão ta có gì hay nhưng chắc hẳn Oga phải có điểm tốt nào đó mà chỉ chị gái anh mới thấy. Nhưng chuyện như vậy có tha thứ được không? Đối với tên chính trị gia đó, chắc chị ấy đơn giản chỉ là đối tượng ngoại tình. Và chuyện ngoại tình mà lộ ra trước bàn dân thiên hạ, hình ảnh sẽ bị sụp đổ. Nếu vậy thì ngay từ đầu đừng ngoại tình có phải hơn không? Chị gái anh thì nhất định đã rất nghiêm túc. Chị ấy không phải kiểu người làm chuyện đó chỉ vì mục đích chơi bời. Và, anh nghĩ là chị ấy tin đối phương cũng thật lòng với mình. Có lẽ trong mơ chị ấy cũng không ngờ hắn lại bỏ chạy khi tính mạng chị ấy bị đe dọa như vậy.”

Những giọt lệ đã trào ra từ đôi mắt của Shingo và lũ lượt rơi xuống. Yurina cũng khóc theo khi nhìn thấy cậu như vậy. Cô bé cảm nhận được nỗi buồn đau xé ruột của cậu, đến mức bản thân cô cũng thấy đau lòng.

Shingo hỉ mũi vào khăn tay rồi nói tiếp:

“Anh còn nghĩ ra một điều nữa,” ngữ điệu của cậu lúc này đã bình tĩnh trở lại.

“Chuyện gì thế?” Yurina hỏi.

“Là chuyện học bổng. Có vẻ như nhờ chị ấy mà anh đã giành được suất học bổng vốn có điều kiện vô cùng khắt khe. Anh nhớ ra, lúc ấy chị có nói một điều. Chị ấy bảo thế này. Có tác động từ tầm cỡ bộ trưởng nên nhất định sẽ được thôi.”

“Bộ trưởng...”

“Chắc chị ấy nói về Oga rồi.” Shingo lắc đầu, điệu bộ tỏ vẻ bất lực. “Lúc ấy anh xây xẩm mặt mày luôn. Chuyện gì đây chứ. Anh có thể học đại học là nhờ vào kẻ đã bỏ mặc chị gái mình chết. Anh phải biết ơn người đàn ông đó sao?”

“Vì thế anh mới bỏ học à?”

“Ừ,” Shingo gật đầu.

“Anh đã suy nghĩ xem mình nên làm gì. Không thể chọn cách không làm gì cả. Chị ấy là người có ơn với anh. Là người quan trọng nhất trên thế giới này. Người chị như thế lại bị bỏ mặc cho đến chết, nếu không làm gì thì anh không thể tha thứ cho chính mình.”

Cậu nói rằng câu trả lời cuối cùng là *báo thù* và đưa mắt nhìn railgun.

“Anh thực sự không muốn làm chuyện tốn nhiều công sức thế này. Nếu là đối tượng có thể dễ dàng tiếp cận thì anh sẽ cầm dao đâm cho xong. Nhưng không thể làm được như thế nên chỉ còn cách dùng thứ này.”

“Thế nên anh mới làm việc cho công ty nhà em à?”

Shingo im lặng như khó xử trước câu hỏi của Yurina.

“Ừ,” một lúc sau cậu mới đáp. “Để trả thù, anh cần nâng cấp railgun tinh vi hon.”

“Ra là thế à...”

“Anh xin lỗi.”

“Sao anh lại xin lỗi?” Yurina mỉm cười nhìn Shingo.

Shingo im lặng, nghiêng đầu nghĩ ngại. *Vì sao lại xin lỗi nhỉ? Có lẽ chính mình cũng không hiểu nổi.*

"Ở đây có ổn không?" Yurina hỏi.

"Hả?"

"Ở Cơ khí Kurasaka có ổn không? Chẳng phải anh có thể nâng cấp cho railgun tốt hơn nếu ở một công xưởng khác à?"

Từ nãy đến giờ mới thấy khuôn mặt cậu dịu đi một chút.

"Không có xưởng nào tốt được thế này đâu."

"Thật không? Nghe anh nói vậy em cũng vui lắm đấy."

"Anh đã cải tiến ra một railgun rất tốt. Thật may vì có thể làm việc ở đây," dứt lời, cậu nhìn railgun rồi lại quay sang phía cô bé. "Em sẽ báo cảnh sát chứ?"

"Em không thể làm thế được." Yurina lắc đầu.

"Vì sao?"

"Vì sao à... vì em không muốn anh Shingo bị bắt."

"Hoàn thành mục đích rồi anh sẽ ra đầu thú." Cậu cười buồn.

"Kể cả thế, em cũng sẽ không báo. Như thế tốt hơn mà."

Shingo cụp mắt, cậu khẽ nói: "Xin lỗi em."

Cô bé bất giác ôm chặt lấy cậu.

"Em bảo rồi mà, sao anh lại xin lổi? Anh không cần xin lỗi."

Đôi tay cậu ôm choàng lấy Yurina.

Bước sang năm mới, Shingo bắt đầu tập trung cho việc bắn thử một cách bài bản. Cậu bắn thử ngoài trời, xác nhận lại uy lực và năng suất của ống ngắm. Tất nhiên đó là việc không hề đơn giản. Cậu cần tiến hành trong khoảng thời gian không bị người khác nhìn thấy, tức là vào nửa đêm.

Sau khi vợ chồng Tatsuo ngủ say, Yurina lẻn khỏi nhà với chìa khóa xưởng trong tay. Shingo đợi cô bé trong ô tô. Cậu lấy chìa khóa, lắp

ráp railgun trong xưởng rồi chuyển nó lên thùng xe van bằng máy nâng. Sau đó, cả hai lái xe đi trong đêm. Địa điểm làm thí nghiệm đã được Shingo chọn trước. Nơi đó phải đáp ứng một số điều kiện. Trong đó, khoảng cách đến mục tiêu phải đủ xa và không lọt vào mắt người khác.

Đêm đầu tiên, họ đến tận Ibaraki. Bầu trời sao thật đẹp khi đứng ở khu đất trống xung quanh toàn ruộng đồng.

Toàn bộ thao tác chuẩn bị cho cuộc thử nghiệm đều do Shingo thực hiện một mình. Yurina tuyệt đối không được động tay đến vì lý do nguy hiểm. Dẫu sao, việc cài đặt về cơ bản đã được hoàn tất tại nhà xưởng. Thao tác chủ yếu là sử dụng máy phát điện để nạp điện cho tụ điện. Đó là máy phát điện loại nhỏ nên cần đợi vài chục phút nhưng đấy lại là khoảng thời gian vui vẻ đối với Yurina. Cô bé có thể thong thả trò chuyện với Shingo. Cậu không có tài hùng biện nhưng rất hiểu biết nên đã dạy cho Yurina rất nhiều điều. Giọng Shingo đặc biệt rộn ràng khi nói chuyện về khoa học. Dường như chỉ những lúc ấy cậu mới tạm quên đi việc trả thù.

Điện được nạp xong là nét mặt cậu liền trở lại vẻ nghiêm trọng.

Mục tiêu lần đó là một biển hiệu ở phía trước, cách họ vài trăm mét. Trên bảng có viết tên thuốc bằng chữ Katakana. Cậu nói rằng mình chỉ nhằm vào một ký tự trong số đó.

Sau khi xác nhận xung quanh không có ai khác, cậu nhẹ nhàng nhấn công tắc. Giống như khi thử nghiệm trong xưởng, railgun lại phóng ra tia lửa và âm thanh ầm vang mãnh liệt. Tia sáng bắn đi quá nhanh để kịp nhìn theo bằng mắt, hoàn toàn không biết nó đã bắn trúng chỗ nào.

Shingo dọn dẹp sau khi bắn xong và lái xe đi luôn. Cô bé hỏi vì sao cậu không xác nhận xem đã bắn trúng vào đâu, Shingo nói, “Trưa mai anh sẽ đi xem”. Hôm sau xưởng nhà cô nghỉ làm.

Tuần tiếp theo, họ vừa nhìn thấy nhau thì Shingo đã nở nụ cười khổ

sở.

“Thất bại rồi. Chệch những năm mét sang trái.”

“Uy lực thì sao?”

“Tuyệt vời.” Cậu giơ ngón tay cái.

Sau đó, họ tiếp tục bắn thử thêm vài lần. Độ chính xác của railgun tăng dần lên sau mỗi đợt Shingo điều chỉnh. Làm đi làm lại ở cùng một nơi thì khá rủi ro nên họ thay đổi địa điểm mỗi lần thử nghiệm.

“Khi làm thật anh cũng nhắm bắn từ nơi xa như thế này à?”

“Ừ. Dù sao đó cũng là nhân vật không thể dễ dàng tiếp cận.”

“Nhưng nếu người kia ở chỗ nào đó khó bắn, trong một tòa nhà chẳng hạn, thì không thể ngắm bắn đúng không?”

“Đúng là như vậy. Vì thế anh sẽ nhắm vào lúc đối phương ở ngoài trời.”

“Có lúc như thế à?”

“Có. Khi ấy hắn sẽ đứng một mình ở một nơi rộng thênh thang. Theo thông tin trên trang chủ thì là như vậy.”

“Trang chủ à?”

“Ừ,” Shingo gật đầu rồi cười, “Yurina không cần nghĩ đến chuyện đó đâu.”

Nhưng đôi khi cũng xảy ra sự cố. Hôm đó, họ bắt đầu việc chuẩn bị sớm hơn bình thường. Cả hai có mặt tại một khu đất trống nhìn ra sông Sumida. Shingo vốn định bắn thử vào giữa đêm khuya nhưng do nhầm lẫn mà cậu đã bắn railgun vào thời điểm hoàn toàn không dự tính trước. Lúc ấy còn chưa đến 11 giờ đêm.

Đen đủi làm sao, một du thuyền đi ngang ngay phía trước mục tiêu của họ. Xét từ tính năng của railgun thì chắc chắn projectile vừa bắn ra đã trúng vào du thuyền.

Lúc ấy, ngay cả Shingo tài giỏi cũng lộ vẻ hoảng hốt. Ngồi trên xe

bỏ chạy khỏi hiện trường, cậu vô cùng lo sợ có người bị thương.

Yurina cũng lo lắng không kém. Nhưng cô bé không e ngại về việc có người bị thương hay không mà lo lắng vì một lần nữa nhận thức được railgun là công cụ giết người. Shingo, người sử dụng nó, sẽ trở thành kẻ sát nhân.

Một lần nữa cô bé thầm mong cậu từ bỏ. Yurina mong cậu dừng việc này lại. Ước gì cậu quên chuyện phục thù đi và sống một cuộc đời bình thường.

Nhưng Yurina không thể nói điều đó thành lời. Nếu làm vậy, cô bé sẽ không thể ở bên cạnh cậu nữa. Dù vậy, càng lúc Yurina càng không muốn để Shingo trở thành kẻ giết người.

Nagaoka Osamu đứng bên vệ đường cất tiếng bắt chuyện đúng lúc Yurina đang trăn trở về chuyện đó. Vốn định phớt lờ vì chưa từng gặp người này nhưng câu nói tiếp theo của anh ta đã khiến cô bé dừng chân.

“Đêm hôm đó, cháu đã làm gì cùng Koshiba vậy?” Nagaoka tươi cười đưa tấm danh thiếp cho Yurina - lúc này đang câm nín không nói nên lời. Sau đó anh lại nói: “Xin lỗi.” Vì lý do riêng, tôi phải dõi theo hành động của cậu Shingo. Tôi cứ nghĩ xong việc nên cậu bé đã rời khỏi xưởng, chẳng ngờ ăn tối xong không bao lâu thì cậu ta quay lại đó. Lần này thì có thêm cháu xuất hiện rồi cả hai cùng đi đâu đó. Tôi có cảm thấy kỳ lạ thì cũng dễ hiểu phải không?”

Yurina ngước mắt lên nhìn đối phương.

“Lý do của chú là gì thế?”

Nagaoka nghiêm nét mặt:

“Chú đang theo dấu bê bối của một chính trị gia tầm cỡ,” anh nói. “Có dấu hiệu cho thấy chị gái của cậu Koshiba có liên quan tới vụ đó.”

Nghe nói đến chính trị gia, Yurina liền phản ứng.

“Có phải người tên là Oga Jinsaku không?”

“Cháu biết điều gì à?” Nagaoka nheo mắt.

“À, không...” *ngốc quá,* Yurina thầm nghĩ. *Mình lại buột miệng nói năng linh tinh mất rồi.*

“Nếu cháu biết thì kể cho chú nghe với. Đừng lo, chú không có mục đích xấu đâu.” Nagaoka nói thêm. “Cả việc các cháu đang làm giữa đêm khuya, chú cũng sẽ không cho người khác biết.”

Cô bé giật mình. Dù thế nào cũng phải giữ bí mật về việc thử nghiệm của Shingo.

Thấy Yurina im lặng, Nagaoka bèn nói tiếp:

“Chúng ta đi chỗ nào có thể thong thả trò chuyện nhé.”

Họ ngồi đối diện trong quán giải khát, Nagaoka bắt đầu kể về mình. Từ chuyện anh hoài nghi về công trình công mà Oga Jinsaku có liên quan đến chuyện anh muốn tố giác nhiều việc bất chính của ông ta và bước đầu tiên là phơi bày bê bối tình ái của Oga.

“Có vẻ cháu cũng biết người ngoại tình với Oga Jinsaku là chị gái đã mất của cậu Koshiba nhỉ? Cháu nghe Koshiba nói à?”

Trước câu hỏi này của Nagaoka, Yurina gật đầu thừa nhận.

“Cậu ấy nói thế nào?”

“Cũng không có gì chi tiết... Vì cháu không biết gì về chuyện chính trị.” Yurina nói lí nhí, đầu vẫn cúi xuống.

“Thế à. Thực ra thì khoảng một tháng trước, chú đã trực tiếp đến gặp Koshiba. Chú hỏi xem cậu ấy có biết gì đó về chuyện của chị gái với nghị sĩ Oga hay không. Cậu ấy nói mình chẳng biết gì. Còn bảo chú, làm ơn đừng tìm hiểu về vụ đó *bằng nghiệp vụ kém cỏi.* Thực ra là cậu ấy đã gườm gườm nhìn chú bằng ánh mắt rất gay gắt. Khoảnh khắc nhìn vào ánh mắt ấy, chú tin chắc cậu ấy đang che giấu điều gì đó. Nhưng chú nghĩ có hỏi cũng vô ích. Vì thế mới thử tìm hiểu nhiều

việc khác, nhưng rốt cuộc cũng không nắm được gì, chú đành quay lại đây. Có điều, chú không biết nên tiếp cận Koshiba thế nào nên trước hết cứ ở bên ngoài xưởng quan sát tình hình, đợi đến khi cậu ta xong việc, vì thế mới chứng kiến hành động khó hiểu của hai cháu. Tuy không phải là hằng ngày nhưng rất hay ra ngoài cùng nhau." Nagaoka rướn người về phía trước. "Cả hai làm gì giữa đêm hôm khuya khoắt thế?"

"Việc đó... Dạ... không liên quan gì đâu ạ."

"Không liên quan đến chuyện gì cơ?"

"Thì đó, chuyện chị gái anh Koshiba qua đời ấy."

"Hả? Sao cơ? Chuyện đó á?" Nagaoka nhíu mày. "Việc cô gái ấy qua đời? Chú... đâu có nói về chuyện đó. Sao cháu lại nhắc đến cái chết của cô ấy?"

Hỏng nữa rồi, Yurina thầm nghĩ. *Cứ ở đây tiếp thì mình sẽ chỉ toàn ăn nói lung tung mất.*

"Cháu xin phép," cô định đứng dậy.

"Nếu cháu không chịu kể thì chú chỉ còn cách đi hỏi Koshiba." Nagaoka nói. "Hay là nói với giám đốc công ty Cơ khí Kurasaka xem sao nhỉ. *Cậu Koshiba và tiểu thư nhà anh đang làm gì đó hằng đêm đấy."*

Yurina vừa nhổm dậy đã lại buông mình xuống ghế. "Chú thật... giảo quyệt."

"Cháu chịu nói là xong mà."

"Nhưng... cháu đâu thể kể cho người chỉ muốn biết cho vui."

"Chỉ biết cho vui? Câu này không thể nghe rồi bỏ đấy được đây." Ánh mắt Nagaoka trở nên nghiêm túc. "Chú không đơn thuần tìm kiếm những chuyện ngồi lê đôi mách đâu. Chú hành động vì muốn điều tra rõ góc khuất của chính trị gia có tên Oga Jinsaku. Chú muốn lột mặt nạ của ông ta. Xin hãy giúp chú một tay."

Người này không có vẻ đang dối trá hoặc nói bừa cho xong. Biết Nagaoka dường như có ý đối địch với Oga Jinsaku, kẻ mà Shingo căm hận, tâm lý cảnh giác trong Yurina vơi đi đôi phần.

“Lột được mặt nạ thì cái người tên là Oga đó sẽ thế nào ạ?”

“Còn tùy vào câu chuyện của cháu. Nếu không phải chuyện gì to tát thì có lẽ ông ta cũng chẳng hề hấn gì. Nhưng chú có linh cảm đó không phải chuyện nhỏ. Cháu biết được điều gì đó rất đặc biệt. Đúng không? Việc liên quan tới cái chết của chị gái cậu Koshiba... Có khi cháu đang biết một chuyện có thể hủy hoại Oga đấy. Vậy mà cháu lại muốn che giấu việc đó? Hay cháu là đồng minh của Oga?”

“Không phải vậy,” cô bé đáp theo phản xạ. “Cháu không phải là đồng minh của gã đó.”

“Vậy thì hãy cho chú biết. Có câu *‘ngòi bút mạnh hơn gươm giáo’* đúng không? Phải có ai đó công khai những việc tồi tệ của ông ta.”

Nghĩ lại thì có lẽ Nagaoka rất giỏi thuật nói chuyện. Trong lúc trò chuyện, tâm trạng của Yurina bắt đầu dịu dần.

Cô bé thầm nghĩ, biết đâu đây lại là cơ hội. Biết đâu có thể khiến Shingo đổi ý. Nếu chuyện xấu của Oga Jinsaku được công bố, có khi nỗi tức giận trong lòng Shingo cũng phần nào nguôi đi? Hơn nữa, Oga mà bị bắt thì chắc chắn Shingo không còn cơ hội để giết ông ta.

“Bao giờ chú đăng bài?”

Nét mặt của Nagaoka bỗng dịu xuống. Có lẽ do anh cảm thấy đã thuyết phục được cô bé.

“Điều đó phụ thuộc vào nội dung câu chuyện.”

“Nếu chú không đăng ngay thì gay lắm. Vì không còn nhiều thời gian nữa.”

“Nghĩa là sao? Sao lại có thời hạn ở đây?”

Yurina mím môi lại. Có *thể cho người đàn ông này biết tới đâu?*

“Với chú thì đây cũng là công việc, không thể viết bài bằng thông tin bịa đặt được. Phải có chứng cứ rõ ràng mới viết được.”

“Chứng cứ thì có. Shingo đang giữ nó trong tay.”

Nagaoka đăm đăm nhìn Yurina không rời mắt. Cô bé cắn môi, đón nhận cái nhìn mạnh mẽ ấy.

“Hãy tin chú. Chú hứa. Nếu có chứng cứ thì chú sẽ viết bài nhanh nhất có thể. Cháu sẽ kể cho chú nghe chứ?”

Yurina gật đầu, Nagaoka liền lấy ra từ ba lô một thiết bị có hình dạng thon dài.

“Để chắc chắn, chú xin phép ghi âm nhé?”

Có vẻ đó là máy ghi âm. Cô bé thấy hơi căng thẳng khi nghĩ tới việc giọng nói của mình bị lưu lại, nhưng muốn người này viết bài thì không thể từ chối.

“Được ạ,” cô bé đáp.

Nagaoka bật máy ghi âm rồi lấy ra từ túi áo khoác một chiếc bút bi cỡ lớn và một cuốn sổ tay.

“Được rồi đấy,’ Nagaoka nói như giục giã.

Yurina hít một hơi thật sâu và bắt đầu nói.

“Nếu nói rằng chị gái của Shingo đã bị người tên là Oga giết hại thì cũng không sai.”

Yurina kể lại những gì nghe được từ Shingo trước đôi mắt mở to vì kinh ngạc của Nagaoka. Tuy không giỏi sắp xếp tuần tự sự việc để kể lại như Shingo nhưng dựa vào trí nhớ của mình, cô bé đã kể được cả những việc rất chi tiết. Nagaoka vừa nghe vừa thi thoảng hỏi xen vào vài câu và ghi chép. Đôi mắt anh thấp thoáng niềm phấn khích của một kẻ đi săn vừa khéo léo tóm được con mồi.

“Thông tin kinh khủng thật.” Nagaoka vừa nhìn lại những gì vừa ghi được vừa nói. “Oga quả nhiên là đồ rác rưởi. Chuyện này cần phải

công bố ngay mới được. Vấn đề là chứng cứ, tin nhắn ấy của cô chị và giọng nói trên điện thoại của Oga chắc cũng dùng được nhỉ.”

“Cháu nghĩ là được. Khi nào thì có bài? Cháu mong chú sẽ làm thật nhanh.”

“Khi nãy cháu cũng nói thế nhỉ. Sao lại không còn thời gian?”

Yurina hít thật sâu. Cô bé tiết lộ kế hoạch trả thù của Shingo, trong lòng thầm hạ quyết tâm là mình chỉ còn cách tin tưởng nhân vật có tên Nagaoka này mà thôi.

Nagaoka dường như khá sốc trước thông tin này.

“Cậu ấy sẽ làm chuyện như thế sao... Cũng phải, chú hiểu được tâm lý ấy. Cháu không thể cho chú xem món railgun đó đâu nhỉ. Tất nhiên là giữ bí mật với Koshiba.”

Yurina cho anh biết về lần bắn thử nghiệm tiếp theo được thực hiện sau đó hai ngày. Mục tiêu đã được xác định. Đó là bức tường của một nhà kho nằm ở đảo nhân tạo thuộc vịnh Tokyo.

Ngày tiếp theo sau cuộc thử nghiệm, họ gặp lại nhau ở đúng quán giải khát lần trước. Yurina đặt chiếc USB lên mặt bàn. Trong đó có ảnh chụp màn hình tin nhắn của Koshiba Akiho và phần ghi âm cuộc điện thoại trao đổi với Oga mà cô đã lén sao chép từ máy tính bảng của Shingo.

“Quả là may cho chú.” Nagaoka nói và cất thẻ nhớ đi. “Chú cũng đã xem được cuộc thử nghiệm hôm qua.”

“Chú thấy sao ạ?”

“Ừm... giỏi thật đấy.” Nagaoka thể hiện cảm xúc một cách ngắn gọn. Nghe như thể không còn từ ngữ nào khác để diễn đạt.

Lần bắn thử đêm qua đã thành công một cách xuất sắc. Họ ngắm bắn từ bờ bên kia, cách mục tiêu là bức tường của nhà kho hơn một ki lô mét. Nagaoka cho biết mình đã đứng gần nhà kho và ghi lại cảnh

bức tường bị bắn thủng.

“Bị bắn bằng thứ đó thì không thể chống đỡ được đâu.”

“Cháu muốn ngăn anh ấy lại. Bằng mọi cách.”

Ánh mắt của Nagaoka thật sự chân thành khi lắng nghe những lời này của Yurina.

“Chú muốn hiểu rõ hơn về railgun. Cháu nói là có người đã dạy Shingo đúng không? Cháu có biết người đó là ai và ở đâu không?”

“Biết ạ. Một người tên là Yukawa ở trường đại học Teito. Có điều, cháu muốn giữa bí mật chuyện này với người ấy.”

“Chú hiểu chứ. Cứ giao hết cho chú.”

“Chú giúp cháu với ạ,” Yurina cúi đầu. Chỉ có thể trông cậy vào người này.

Nhưng sau đấy đã xảy ra một chuyện không thể ngờ tới. Người đàn ông tên Nagaoka đó đã bị sát hại. Yurina hoảng sợ. Cô bé không ngừng nghĩ rằng việc này có liên quan tới những chứng cứ mình đã giao cho người này.

Chỉ có một người duy nhất cô bé có thể bàn bạc về việc này. Yurina nói hết với Shingo, chấp nhận là mình sẽ bị trách mắng. “Em không muốn anh Shingo là kẻ giết người,” cô bé nói thêm lý do của mình.

Cậu không hề tức giận. Trái lại, cậu còn xin lỗi, *anh thật tệ vì đã để em khổ tâm, anh không hề nhận ra là em đã suy nghĩ nhiều đến thế.*

“Ban đầu, chú Nagaoka ấy đã muốn hỏi anh những chuyện về chị gái. Nhưng anh không chịu nói gì nên chú ta mới chuyển mục tiêu sang Yurina. Anh không hề biết mình đã bị bám đuôi. Anh thật bất cẩn.”

Cậu nói thêm:

“Cứ để thế này thì không được. Có lẽ cảnh sát sớm muộn sẽ để mắt đến anh. Nếu bị giám sát, kế hoạch của anh sẽ tan thành bong bóng. Phải làm gì đó mới được.”

Suy nghĩ một hồi, cậu nói rằng mình chỉ còn cách biến mất.

“Đêm nay anh sẽ bắn thử lần cuối cùng. Đến sáng mai phải chỉnh sửa lại railgun rồi ẩn mình đâu đó. Trước hết, anh sẽ xin nghỉ ốm ở công ty.”

“Anh có nơi nào để đến à?”

“Sẽ xoay xở được thôi. Anh cũng có kha khá tiền. Chị anh đã mua bảo hiểm sinh mạng.”

Yurina hỏi điều mà mình băn khoăn nhiều nhất.

“Ta không thể gặp nhau nữa à?”

“Ừm,” Shingo nghĩ ngợi. “Anh không biết nữa.”

Lần bắn thử nghiệm cuối cùng đêm hôm đó đã thất bại. Chính xác hon, cậu đã thành công trong việc xác nhận hiệu suất của vũ khí nhưng không đảm bảo được điều kiện tiên quyết là tuyệt đối không để người khác nhìn thấy. Cậu định nhắm bắn chiếc thùng các tông đặt trên bờ đê cách họ một dòng sông, ánh sáng quanh đó rất tối và thực tế thì hầu như không thể nhìn thấy gì vào lúc tiến hành bắn. Tuy vậy, cứ tưởng đó là khu vực hạn chế ra vào và không có ai ở đó nhưng vừa bắn xong thì một ngọn lửa đột ngột bùng lên. Khoảng cách quá xa nên không thể biết chuyện gì đã xảy ra. Hóa ra có một chiếc xe máy dựng ở đó và cậu bắn trúng vào nó, họ biết chuyện này qua tờ báo phát hành buổi chiều hôm sau.

Yurina thấy nhẹ cả người vì không ai bị thương. Nhưng cô bé không thể chia sẻ cảm xúc ấy với Shingo. Bởi cậu đã nghỉ làm từ buổi sáng hôm ấy.

Sau khi kết thúc cuộc thử nghiệm cuối cùng và trở về xưởng, Shingo đã hôn Yurina lần đầu tiên.

“Cảm ơn em rất nhiều,” cậu nhìn vào đôi mắt của cô bé và nói.

“Chắc chắn mình sẽ gặp lại đúng không?”

“Ừ, anh mong là vậy.”

“Anh hứa là mình sẽ gặp lại đi.”

Shingo không hứa. Cậu chỉ nở nụ cười thật buồn.

22

Nhìn chai rượu khoai shochu Kusanagi lấy ra khỏi túi giấy, Yukawa hơi mỉm cười.

“Rượu moriizou thì bất ngờ thật đấy. Làm thế nào mà cậu có được nó vậy? Chắc chắn là không trúng số thì không thể mua được. Không lẽ cậu dùng đặc quyền của cảnh sát?”

“Không phải thế nhưng đúng là phải dựa vào quan hệ. Tôi không phạm pháp để có được nó đâu nên cứ thoải mái nhận đi.”

“Tất nhiên là tôi không ngại rồi.” Yukawa đặt chai rượu xuống gầm bàn của mình. “Nhưng mà, tỏ lòng biết ơn vào lúc này có hơi sớm không? Vụ án vẫn chưa được giải quyết mà? Chắc chắn cảnh sát cũng chưa biết ai là thủ phạm sát hại Nagaoka.”

“Đúng vậy, nhưng nghĩ đến những việc tới đây, tôi thấy mình cần lấy lòng cậu trước. Hơn nữa, cậu thực sự có công khai thác lời khai của Kurasaka Yurina. Tôi cũng đã gặp nhưng không ngờ cô bé đó lại liên quan sâu đến vụ án này như vậy. Tôi đã quá chủ quan. Thật lòng cảm ơn cậu. Chúng tôi được cứu rồi.”

Thấy Kusanagi cúi đầu cảm ơn, Yukawa gãi mũi vẻ ngượng ngập, có lẽ vì bối rối trước hình ảnh khác mọi khi của người bạn.

“Xét trong phạm vi lời kể của Kurasaka Yurina, có lẽ tôi đã sai khi nghi ngờ Koshiba Shingo trong vụ sát hại Nagaoka. Nói cách khác là mọi việc đúng như lời khẳng định của cậu. Vì vậy hôm nay ta không nói về Koshiba. Chuyện đó để lúc khác bàn lại.”

Bóng tối chợt lướt qua khuôn mặt Yukawa. Có lẽ anh đang hướng suy nghĩ của mình tới nỗi đau khổ và quyết định của Koshiba Shingo.

Rồi anh lại mỉm cười như vừa gạt đi điều gì đó.

“Lời kể của Yurina có ích gì cho việc phá vụ án sát hại Nagaoka không?”

“Tất nhiên là có.” Kusanagi tì khuỷu tay lên bàn thao tác. “Quan trọng là hai chứng cứ mà Yurina giao cho Nagaoka. Một trong hai là dữ liệu ghi âm nội dung trao đổi qua điện thoại giữa Koshiba Shingo và Oga Jinsaku, cái còn lại là ảnh chụp tin nhắn do Koshiba Akiho gửi cho Oga. Không nghi ngờ gì nữa, chắc chắn hai thứ này có liên quan đến vụ án.”

“Nagaoka thậm chí còn không nhắc đến tên của Koshiba, nhung lại khẳng định là mình sẽ chịu trách nhiệm ngăn cản người chế tạo railgun khỏi những hành động ngu ngốc. Anh ta định sử dụng những chứng cứ này thế nào nhỉ?”

“Vấn đề chính là ở chỗ đó. Nghĩ một cách đơn giản, chắc anh ta chỉ có thể đăng phóng sự lên tạp chí phát hành hằng tuần nào đó, nhưng lại không có dấu vết của việc này. Hoặc, cũng có thể đó là dự định của anh ta. Dù sao đi nữa, tôi cho rằng kẻ hạ sát Nagaoka là nhân vật sẽ gặp rắc rối nếu những chứng cứ đó lộ ra.”

“Nếu vậy thì kẻ đáng ngờ nhất chỉ có một người.”

“Cậu muốn nói Oga Jinsaku chứ gì. Đáng tiếc là không thể có chuyện đó.” Kusanagi vẩy bàn tay ra chiều phản bác. “Vào ngày mà Nagaoka được cho là bị sát hại, Oga không có mặt ở Tokyo.”

“Nghĩa là ông ta có chứng cứ ngoại phạm? Kể cả không trực tiếp ra tay thì cũng đâu có thiếu tay chân thân tín?”

“Tất nhiên chúng tôi cũng đang tìm hiểu khả năng đó. Phải hành động sao cho không bị văn phòng của Oga để ý là việc cũng mệt phết đấy. Nhưng điều tôi băn khoăn là, dù ai là thủ phạm đi nữa, tại sao nhân vật đó lại biết việc Nagaoka đã nắm trong tay những vật chứng ấy? Nhất định Nagaoka cũng đã cực kỳ thận trọng trong việc xử lý hai

vật chứng đó.”

Yukawa chậm rãi gật gù, có vẻ đồng tình với thắc mắc này. Rồi anh lại nhìn Kusanagi như vừa bất chợt nghĩ ra điều gì.

“Lời thú nhận của Yurina thì sao?”

“Sao cơ?”

“Theo lời cô bé, hình như Nagaoka đã ghi âm bằng thiết bị của mình. Dữ liệu đó thì sao?”

“À à,” Kusanagi gật đầu nhăn nhó. “Tiếc là không tìm thấy. Chắc dữ liệu được lưu vào máy tính bảng hoặc điện thoại thông minh nhưng cả hai thứ đó đều bị thủ phạm cầm đi mất rồi. Tiện thể nói luôn, máy ghi âm cũng đã biến mất.”

“Hừm, thế à.” Yukawa đưa tay lên miệng, nghĩ ngợi gì đó.

“Chỉ cần tìm được nó thôi là đỡ hơn bao nhiêu rồi.”

“Ý cậu là sao?”

“Ý tôi là bằng chứng cho câu chuyện của Kurasaka Yurina.”

“Ơ, cậu nghĩ cô bé nói dối?” Yukawa hướng đôi mắt kinh ngạc về phía anh.

“Nghi ngờ là công việc của chúng tôi mà. Bất cứ việc gì cũng phải có bằng chứng, đó là nguyên tắc. Hơn nữa, dù cô bé không định nói dối thì vẫn có khả năng quên hoặc ký ức sai lệch. Nếu có dữ liệu ghi âm đó thì ta sẽ biết chính xác cô bé đã nói như thế nào với Nagaoka.”

“Ừm, cũng có lý. Cậu đã nói thế thì để tôi cho cậu biết một tin tốt.” Yukawa hơi nhổm người dậy một cách ẩn ý. “Vẫn còn một máy ghi âm nữa ghi lại giọng nói của Yurina.”

“Hả?”

“Hơn nữa, nó còn là dạng bút.”

“Dạng bút à?”

“Có rất nhiều loại máy ghi âm khác nhau. Nhìn qua thì giống bút bi

bình thường, thực tế cũng dùng làm bút viết được nhưng thực chất lại là máy ghi âm. Cậu không biết là có sản phẩm như thế à? Nó rất tiện cho những lúc cần ghi âm mà không muốn đối phương nhận ra."

"Nagaoka có thứ như thế à?"

"Đúng vậy."

"Sao cậu biết?"

Yukawa nhấc hông lên rồi lại ngồi xuống, hơi ưỡn ngực lên.

"Tôi đã nhìn thấy."

"Nhìn thấy? Ở đâu?"

"Tất nhiên là ở đây." Yukawa chỉ xuống sàn nhà. "Lúc đầu, Nagaoka đưa ra một chiếc máy ghi âm bình thường. Anh ta xin phép tôi ghi âm. Tôi bảo thế thì phiền quá. Tôi không nhớ là mình có hẹn trả lời phỏng vấn."

"Nagaoka nói sao?"

"Anh ta chấp nhận và cất máy ghi âm đi. Nhưng không có nghĩa là chịu từ bỏ việc ghi âm. Lúc Nagaoka định chạm tay vào chiếc bút bi gài ở túi áo trước ngực, tôi nói luôn. *Mong anh không dùng cả chiếc máy ghi âm đó nữa.* Anh ta vội vàng đánh trống lảng nhưng cũng chấp nhận từ bỏ ý định ấy ngay. Anh ta cũng hỏi tôi tại sao lại biết về cái bút, tôi chỉ nói là từng thấy trên mạng."

"Ồ... Có chuyện như vậy à..."

Chắc chắn Nagaoka Osamu đã thấy Yukawa là một học giả khó nhằn.

"Việc các cây viết sử dụng nhiều máy ghi âm không phải là chuyện hiếm. Trong hầu hết các trường hợp, đó là thiết bị dự phòng nếu có hỏng hóc. Tuy nhiên, trong tình huống không biết trước đối phương có cho phép ghi âm hay không, có thể họ sẽ cố tình giấu sẵn một chiếc để sử dụng nếu bị từ chối. Chiêu Nagaoka định làm với tôi có lẽ là mánh

khóe ấy.”

“Ra là thế. Nhưng Kurasaka Yurina cho phép ghi âm đấy. Liệu anh ta có dùng cả loại có hình dạng chiếc bút không nhỉ.”

“Dùng chứ. Cần có bản dự phòng mà.”

“Giờ cậu nói tôi mới nghĩ đến.” Kusanagi không thể phản bác được gì.

“Tôi khuyên cậu nên khám xét căn phòng của Nagaoka thêm lần nữa.” Yukawa nói. “Có thể sẽ tìm thấy máy ghi âm có hình dạng chiếc bút. Thủ phạm đã mang đi nhiều thứ nhưng đó không phải món đồ dễ phân biệt với những loại bút thông thường. Có khả năng hắn đã không nhận ra. Và cũng có thể các thành viên đội điều tra đã bỏ sót.”

“Hiểu rồi. Tôi sẽ cho người kiểm tra ngay.” Kusanagi đứng dậy khỏi ghế. “Thu hoạch không ngờ đấy.”

“Nếu tìm được máy ghi âm thì lần tới là *opus one* cũng được đấy.” Yukawa nhắc đến một loại rượu tây cao cấp.

“Tôi sẽ suy nghĩ.” Kusanagi đang bước ra cửa thì dừng chân và quay đầu lại. “Đã có lệnh bắt giữ Koshiba Shingo. Tội danh hủy hoại tài sản và âm mưu giết người. Cậu ta ở tuổi vị thành niên nên lệnh truy nã được hoãn lại.”

“Rồi sao nữa?” Ánh mắt Yukawa trở nên gay gắt.

“Chỉ vậy thôi. Tôi nghĩ là nên báo cho cậu một tiếng.”

“Thế à. Tôi hiểu rồi.”

“Tôi sẽ sớm liên lạc. Đừng quên là đã nhận chai moriizou đấy. Thế nhé, gặp cậu sau,” Kusanagi nói rồi bước khỏi phòng nghiên cứu số 13.

Khoảng hai tiếng sau, có tin từ Kishitani cho biết đã tìm được thiết bị ghi âm có hình dạng giống bút bi sau khi khám xét lại căn phòng của Nagaoka Osamu. Nó được bỏ lẫn cùng vài loại bút viết trong ngăn

kéo bàn. Nghe nói cậu ta không nhận ra ngay vì không phân biệt được nó với những chiếc bút bi bình thường.

“Cậu nghe thử nội dung chưa?” Kusanagi hỏi qua điện thoại.

“Chưa, nó hết pin mất rồi nên tôi không nghe được. Phải sạc pin đã.”

“Được rồi, cứ mang nó về đây đi.”

Không bao lâu sau, Kishitani quay về. Kusanagi cười khổ khi nhìn thấy món đồ cậu ta đưa ra.

“Thế này có không nhận ra cũng chẳng trách được.”

Nhìn kiểu gì thì nó cũng giống hệt một chiếc bút bi bấm màu đen. Trông có vẻ hơi đắt tiền nhưng không đến mức bất thường. Cũng không rõ cách dùng thế nào.

Kusanagi quyết định chuyển dữ liệu vào máy tính rồi nghe thử luôn. Anh gọi cả Mamiya và Utsumi Kaoru ra nghe cùng. Âm thanh phát ra từ loa trong sự tập trung của mọi người là một giọng nói rất nhỏ. Rõ ràng không phải giọng của Kurasaka Yurina. Hơn nữa, đoạn hội thoại đó còn rất khó nghe. Tăng âm lượng lên cũng chẳng khá hon.

“Gì thế này. Sao chẳng nghe được gì nhỉ,” vành môi của Mamiya cong lên, vẻ không hài lòng.

“Hay là những người này đang nói chuyện cách xa cái máy?” Kusanagi nói. “Dù sao đi nữa, có vẻ đây không phải là phần ghi âm những gì Kurasaka kể cho Nagaoka rồi. Chắc đây là nội dung của lần thu thập thông tin khác.”

“Kể cả thế thì cũng khó nghe quá đi mất.”

“Dạ thưa,” Kishitani khẽ giơ tay lên. “Liệu có phải vì nó được bỏ vào trong ngăn kéo không?”

Kusanagi quay lại nhìn gương mặt của viên cảnh sát đàn em vì chưa hiểu ý cậu ta, Kishitani bèn chỉ tay vào chiếc máy ghi âm.

“Khi tôi tìm thấy nó thì công tắc vẫn đang bật. Tôi nghĩ, có lẽ vì thế mà nó hết pin.”

“Tức là anh ta bỏ nó vào ngăn kéo và quên tắt công tắc?” Mamiya nói. “Nghĩa là âm thanh này tình cờ được ghi lại chứ không phải do anh ta chủ động à?”

“Không, không phải vậy,” Kusanagi lắc đầu. “Có khi nào Nagaoka cố tình để nó vào ngăn kéo không? Để ghi âm lại nội dung trò chuyện với ai đó sắp đến căn phòng. Và công tắc của chiếc máy ghi âm này cứ thế không được tắt đi là vì...”

“Kẻ đến thăm đã ra tay với Nagaoka. Tóm lại, đây là cuộc đối thoại giữa thủ phạm và Nagaoka à?” Mamiya trợn mắt.

“Không phải như vậy sao?”

Mamiya ghé mặt sát vào máy tính. Có vẻ ông đang cố gắng nghe cuộc đối thoại. Kusanagi cũng đứng bên cạnh lắng nghe nhưng không hiểu được gì ngoài việc có giọng đàn ông đang nói chuyện.

“Chết tiệt. Không thể nghe được.”

Mamiya tặc lưỡi. Ngay lúc ấy, trong máy vang lên âm thanh như có thứ gì đó đổ sầm xuống. Và sau đó tuyệt nhiên không nghe thấy tiếng trò chuyện nữa.

Kusanagi nuốt nước bọt, anh và Mamiya nhìn nhau. Tiếng va đập vừa rồi là gì? Nagaoka Osamu bị siết cổ và ngã xuống sàn nhà. Liệu có phải là âm thanh của lúc đó?

Anh đang suy nghĩ thì đột nhiên từ loa phát ra âm thanh chói tai. Kusanagi vô thức bước lùi lại. Âm thanh đó liền ngưng bặt.

“Cái gì thế? Vừa rồi là tiếng gì?” Có vẻ Mamiya cũng ngạc nhiên.

“Chà,” Kusanagi nghĩ ngợi. Ngay lúc đó, Utsumi Kaoru lên tiếng, “Nghe lại lần nữa đi ạ. Tôi muốn nghe lại đoạn vừa rồi.”

Kusanagi đưa mắt ra hiệu cho Kishitani. Kishitani thao tác trên máy

để phát lại đoạn âm thanh. Nghe lần thứ hai mà Kusanagi vẫn không nhận ra thứ âm thanh chói tai đó là gì.

Nhưng Utsumi Kaoru có vẻ đã xác nhận được gì đó. Cô gật mạnh đầu, nhìn Mamiya và Kusanagi một lượt rồi nói.

“Đó là bài *‘Tsugaru Jongara Bushi’*. Có một nhân vật sử dụng nó làm nhạc chuông điện thoại.”

23

Việc hỏi cung Katsuta Mikio được tiến hành ở phòng thẩm vấn của Sở cảnh sát thành phố.

Tuy vẻ mặt Katsuta tái nhợt kể từ lúc bị yêu cầu tự nguyện trình diện để phục vụ điều tra nhưng hắn vẫn không chịu thừa nhận đã đến phòng Nagaoka Osamu.

“Vậy anh làm ơn kể chi tiết những việc mình đã làm vào ngày mùng 5 tháng Ba có được không?” Kusanagi nói.

“Tôi nói rồi mà? Hôm đó là ngày nghỉ của cửa hàng nên tôi đã ở rịt trong nhà.”

“Chuyện đó thì tôi biết rồi nên tôi mới đề nghị anh hãy chứng minh bằng hình thức nào đó. Tôi nghĩ kể cả anh sống một mình thì cũng không tới mức không chứng minh được. Ví dụ như hôm ấy nhà hàng xóm xảy ra chuyện gì đấy, hay ai đó đã tới nhà anh chẳng hạn, anh kể thế thôi cũng được. Có chuyện nào đó không? Chỉ cần thế thôi là anh có thể ra về.”

Katsuta im bặt, vẻ mặt khổ sở. Nhìn mồ hôi lấm tấm nơi thái dương, Kusanagi ngầm xác nhận mọi chuyện thế là đã rõ.

Không lâu sau đấy, anh nhận được tin báo từ điều tra viên được phái đến khám xét nhà riêng của hắn ta. Đã tìm thấy máy tính bảng của Nagaoka Osamu. Trong máy tính bảng có dữ liệu ghi âm cuộc trao đổi giữa Koshiba Shingo và Oga Jinsaku, ảnh chụp màn hình tin nhắn của Koshiba Akiho cùng dữ liệu ghi âm cuộc đối thoại với Kurasaka Yurina.

Kusanagi cho Katsuta biết tin đó.

“Vậy là sao? Gần đây anh chỉ nói chuyện với Nagaoka qua điện thoại thôi mà nhỉ? Thế thì tại sao máy tính bảng của Nagaoka lại có trong phòng anh? Anh có thể giải thích rõ ràng cho chúng tôi hiểu được không?”

Katsuta vẫn cúi gằm, không chịu mở miệng. *Chưa thể dứt khoát à,* Kusanagi nhìn thấu.

“Anh Katsuta,” Kusanagi cất giọng mềm mỏng. “Sớm tỏ thái độ ăn năn thì về sau sẽ có lợi hơn đấy.”

Katsuta từ từ ngẩng mặt lên. Họ nhìn nhau, Kusanagi liền gật đầu.

“Tôi đã bị ma nhập.” Katsuta nói.

“Vâng, tôi cũng nghĩ như vậy.” Kusanagi đáp lại. “Anh có thể kể chi tiết được không?”

Katsuta khẽ gật đầu rồi hỏi:

“Tôi có thể xin chút trà được không?”

“Tất nhiên là được.” Kusanagi nói với Utsumi Kaoru, lúc đó đang ngồi ghi chép ở phía sau, “Lấy trà mới cho anh Katsuta.”

Theo lời khai của Katsuta, mọi việc bắt đầu từ lúc hắn tham gia phong trào phản đối dự án Siêu trung tâm công nghệ cao. Do một lần hắn tình cờ bắt gặp đám người đang làm khảo sát để xây dựng công trình trên ngọn núi mà mình thường đến để hái nấm. Thấy nơi mình hái nấm bị người ta tùy tiện thiết lập thành khu vực hạn chế ra vào, hắn rất tức giận.

Hắn thử tham gia một buổi họp được tổ chức nhằm phản đối kế hoạch và biết được một việc đáng kinh ngạc. Đó là người ta dự định sẽ mang chất thải phóng xạ cấp cao vào công trình xây dựng. Nếu việc đó xảy ra, dù chất phóng xạ không rò rỉ thì cũng không còn ai muốn ăn loại nấm được thu hoạch ở gần đó nữa. Hắn thấy mình phải ngăn kế hoạch đó bằng mọi giá.

Katsuta là người ưa vận động ngoài trời nên có nhiều mối liên hệ với các tổ chức bảo tồn thiên nhiên. Hắn quyết định vừa liên lạc với họ vừa mở rộng phong trào phản đối. Không biết từ lúc nào, hắn đã trở thành nhân vật gánh vác vai trò trung tâm của nhóm phản đối.

“Từ khi có anh Katsuta, sự đoàn kết đã tăng lên thấy rõ”, hắn được nghe nhiều hơn những lời khen như vậy. Gánh nặng không hề nhỏ nhưng bù lại hắn được yêu mến, không một ai khó chịu với hắn. Katsuta càng lúc càng nhiệt tình với phong trào.

Thế rồi, một bước ngoặt đột ngột tìm đến hắn.

Chuyện xảy ra vào mùa xuân năm ngoái. Một người đàn ông tìm đến nhà hàng của Katsuta. Sau khi dùng xong suất ăn, người đó nói có điều đặc biệt muốn trao đổi và gọi Katsuta ra ghế ngồi.

“Đồ ăn rất ngon. Tay nghề rất cao,” người đàn ông nói và lau miệng bằng khăn giấy, vẻ mặt hòa nhã nhưng sâu trong đôi mắt lại ánh lên vẻ gian trá của kẻ đã từng kinh qua chiến trận. Cái tai bầm giập như bông súp lơ cũng làm người ta rờn rợn.

“Anh quá khen rồi,” Katsuta đáp lễ.

“Những món ăn tuyệt vời này,” gã đàn ông nhìn hắn đầy ẩn ý. “Liệu anh còn có thể phục vụ đến bao giờ nhỉ.”

“Sao cơ?” Katsuta nhìn đối phương, trong lòng quá sức bất ngờ trước câu nói này. “Ý anh là sao?”

Gã nhếch mép cười.

“Là như thế đấy. Tôi chỉ đơn thuần lo lắng thôi. Nhà hàng có thể nấu những món ngon như thế này mà buộc phải đóng cửa thì thật đáng tiếc.”

Katsuta thấy má mình giật giật. Vốn dĩ hắn có thể hét lên trước những lời sỉ nhục của đối phương. Nhưng hắn không làm được như vậy. Katsuta cố gắng nặn ra nụ cười:

“Tôi nghĩ mình sẽ nỗ lực hết sức để không xảy ra chuyện đó.”

“Vâng, dù thế nào cũng mong anh hết sức cố gắng. Có điều, nỗ lực bình thường thì quả thật luôn có giới hạn. Tôi cho là, đôi khi, việc dựa vào những thế lực to lớn cũng là lựa chọn khôn ngoan để có thể sinh tồn.” Gã nói và chìa ra một tấm danh thiếp. Tên gã là Yaba, chức danh tư vấn xây dựng.

“Tôi thực sự không hiểu anh đang nói gì.”

Katsuta vừa dứt lời, Yaba liền ghé sát mặt hắn, nở một nụ cười mỉa mai.

“Tôi biết rõ tình hình kinh doanh của tiệm này. Nhưng rất tiếc thời điểm hiện tại chưa phải lúc chúng ta có thể trao đổi chi tiết. Anh có thể từ bỏ cửa tiệm. Tuy nhiên, nếu muốn làm gì đó thì tôi có thể giúp anh... Cứ thế đã nhé, hôm nay tôi đến đây chỉ để nói vậy thôi.”

Katsuta nhìn chằm chằm khuôn mặt của đối phương. “Anh... rốt cuộc là ai?”

“Những điều chi tiết thì tôi xin được giải thích ở nơi khác, được chứ? Anh chỉ cần biết tôi không hại gì đến anh là được.” Yaba đứng dậy. “Tôi sẽ sớm liên lạc. Cảm ơn vì bữa ăn.”

Những ngày sau đó, Katsuta không sao dứt được suy nghĩ về điều Yaba đã nói.

Gã đàn ông đó nhìn thấu thực trạng cửa tiệm của hắn.

Có một khoảng thời gian, nhà hàng nổi lên nhờ việc chế biến những loại nấm do chính tay đầu bếp tuyển lựa, có lúc khách ngồi kín chỗ. Nếu đừng quá mơ mộng mà tiếp tục như vậy thì ổn rồi, nhưng hắn quá tham lam. Hắn xây thêm tầng và tăng số ghế ngồi. Đó là một quyết định sai lầm. Trào lưu vốn là thứ sớm muộn sẽ biến mất. Bầu không khí của cửa tiệm với nhiều ghế trống đã làm khách quen ít dần. Số tiền vay nợ để xây thêm tầng khiến Katsuta khó lòng duy trì ý tưởng bán đồ ăn ngon với giá rẻ. Lúc nhận ra thì tiền vay nợ đã tăng lên, hắn bị dồn

vào chân tường, nếu không thu xếp được thì chỉ còn cách dẹp tiệm.

Không bao lâu sau thì Yaba liên lạc với hắn. Hai người gặp nhau ở một căn phòng thuộc nhà hàng cao cấp xây theo lối truyền thống và Yaba nhanh chóng nói rõ thân thế của mình. Gã đang phụ trách mảng quan hệ công chúng nhằm xúc tiến dự án Siêu trung tâm công nghệ cao.

Yaba cười khùng khục nghe rờn rợn trước vẻ hoang mang của Katsuta.

“Chắc anh thấy lạ lắm nhỉ. Nhưng, hãy nghĩ rằng, chính vì tôi đánh giá anh là nhân vật lãnh đạo của phe phản đối nên mới có thể mang đến câu chuyện tốt lành sau đây. Một chuyện tốt lành đối với cá nhân anh.”

“Tốt như thế nào cơ?” Katsuta cảnh giác hỏi.

“Còn chuyện nào khác nữa. Hãy để chúng tôi giúp anh xây dựng lại nhà hàng. Tất nhiên không phải là không có điều kiện.”

“Điều kiện... lẽ nào... anh muốn tôi chuyển sang phe xúc tiến?”

Yaba cười nham hiểm. Biết rằng mình đã đoán đúng, Katsuta liền đứng dậy.

“Tôi về đây. Thật tiếc là anh đã nhìn nhầm người. Anh nghĩ tôi hành động vì tiền sao?”

“Vậy anh hành động vì cái gì? Anh vận động người ta phản đối vì điều gì? Không phải vì lo sợ nhà hàng bán nấm của mình sẽ không còn được ưa chuộng sao? Thế không phải là vì buôn bán, vì tiền à? Bởi vậy phía chúng tôi mới tính đến việc đàm phán với anh bằng tiền bồi thường tương ứng.”

“Tiền bồi thường?”

“Đúng vậy, tiền bồi thường. Không phải là tiền bất chính nhé. Nào, anh ngồi xuống đi. Anh không muốn từ từ trao đổi à?”

Katsuta lại thả mình xuống chiếc đệm ngồi. Có lẽ việc thắng bại đã được quyết định vào khoảnh khắc ấy.

Điều kiện Yaba đưa ra không đơn giản chỉ là ngả theo phe ủng hộ. Thậm chí, hắn cứ tiếp tục với phong trào phản đối như từ trước đến nay cũng được.

"Tuy nhiên," Yaba rót bia vào cốc của Katsuta. "Tôi muốn anh cung cấp các thông tin."

"Thông tin?"

"Những thông tin liên quan đến phe phản đối. Chỉ cần lén cho tôi biết nội dung những hoạt động các anh dự định làm, những thành viên tham gia bên đó là được. Ngoài ra anh không cần làm gì hết. Cứ tiếp tục giữ quan hệ với những người thuộc phe phản đối như từ trước đến giờ. Như vậy sẽ không lo bị họ chửi là kẻ phản bội đúng không?"

Thay vào đó, Yaba nói và khoản tiền gã đề nghị thực sự rất hấp dẫn. Chỉ cần có số tiền đó là trước mắt sẽ vượt qua con nguy khốn. Trong lòng Katsuta đã lung lay.

Yaba dồn đuổi.

"Phong trào phản đối khá lắm. Tôi có cảm giác là nhờ những hoạt động ấy mà việc tranh luận mới đạt được kết quả tốt nhất. Vấn đề chỉ là thời điểm kết thúc. Thực ra anh Katsuta cũng biết đúng không? Đằng nào thì đây cũng là một cuộc chiến không có cửa thắng. Một lúc nào đó phe phản đối sẽ buộc phải thu kiếm về bao. Quan trọng chỉ là thời điểm thôi. Phán đoán sai sẽ chẳng nhận được gì cả. Tức là một đồng cũng chẳng có. Thế cũng được sao?"

Từng câu từng chữ của hắn đều khiến Katsuta dao động.

Yaba đã nhìn thấu bản chất của Katsuta. Phần đông thành viên thuộc phe phản đối tham gia hoạt động với mong muốn bảo tồn thiên nhiên một cách thuần túy. Nhưng Katsuta thì khác. Đúng như Yaba đã nói, động cơ của hắn chỉ là cứu cho được việc kinh doanh đang dần đi

xuống. Vì thế, sâu thẳm trong lòng hắn không thể phủ nhận là mình luôn nghĩ sẽ chấp nhận thương thảo nếu chuyện bồi thường được đề cập tới.

“Chắc tôi không thể tiết lộ những thông tin quan trọng đâu.”

Nghe được câu này của Katsuta, Yaba liền toét miệng cười.

“Thế là đủ. Dù sao phong trào phản đối cũng yếu rồi. Được, coi như chúng ta thỏa thuận xong nhỉ. Chà, tốt, tốt lắm! Anh đúng là người biết nhìn xa trông rộng. Tôi vẫn tin chắc là anh sẽ chấp nhận đề nghị này mà. Nào nào, uống đi. Nhà hàng này rất nhiều rượu ngon. Xin đừng ngại, mời anh!”

Cuối ngày hôm đó, vai trò thực sự của Katsuta đã hoàn toàn thay đổi. Hắn bắt đầu hoạt động như một gián điệp của phe ủng hộ. Nhưng, để nắm được chi tiết của phong trào phản đối thì hắn cần có mặt ở vị trí trung tâm. Vì vậy, Katsuta thậm chí còn tham gia phong trào một cách nhiệt tình hơn trước.

Một lần, họ nhận được thông tin cho biết tại địa điểm bắt đầu thi công có xe tải đi qua khu vực mà xét trên góc độ bảo vệ môi trường thì phải cấm xe cộ đi lại. Hắn cùng bạn bè trong nhóm phản đối đi tới hiện trường để chụp ảnh làm bằng chứng nhưng đúng lúc ấy lại chẳng có chiếc xe nào đi qua. Không những vậy, dấu xe cũng bị xóa sạch. Tất nhiên là vì Katsuta đã báo tin cho Yaba. Lúc nhận được thông tin về việc phía bên đó sử dụng loại thuốc trái phép để diệt cỏ cũng vậy, hắn gọi điện báo cho Yaba ngay lập tức.

Không riêng gì thông tin liên quan tới các hoạt động, những việc liên quan đến các thành viên thuộc phe phản đối cũng được gửi cho Yaba. Họ như một chiếc lược bị mất răng khi các thành viên cứng rắn và tích cực lần lượt rút lui. Chắc chắn là từng cá nhân đã bị thuyết phục.

Sang tới năm nay, ai nấy đều có cảm giác phong trào phản đối đã

hoàn toàn thoái trào. Dạo gần đây chẳng còn hoạt động nào đáng kể và tâm lý muốn bỏ cuộc đã ngày một rõ hon.

Mặt khác, Katsuta cũng bị tâm trạng nóng ruột thôi thúc. Tình hình kinh doanh của cửa hàng vẫn không được như mong đọi.

Khoản thù lao nhận được từ Yaba đã dùng hết để xoay xở tạm thời. Sau nhiều trăn trở, hắn nghĩ tới việc xin xỏ Yaba.

Nhưng thái độ của Yaba rất thờ ơ sau một thời gian không gặp.

“Chẳng có thông tin gì mà lại bảo tôi xì tiền ra, anh Katsuta, như vậy có hơi không biết điều không nhỉ?” Môi gã cong lên.

“Nhưng, nhờ tôi anh mới khiến nhóm phản đối suy yếu như bây giờ mà? Thế nên chỉ một chút...”

“Anh Katsuta,” Yaba vẫn chằm chằm nhìn hắn một cách lạnh lùng vô cảm. “Nếu anh cứ đòi hỏi vô lý thì tôi sẽ công khai việc anh là gián điệp đấy. Phía chúng tôi chẳng tổn hại gì đâu.”

Katsuta lập tức im bặt. Yaba liền đặt tay lên vai hắn.

“Nếu phát hiện thông tin gì thì mang đến đây. Lúc nào cũng được, tôi sẽ mua chúng.”

Gã thấp giọng nói, Katsuta hiểu rằng mình đã bị vứt bỏ sau khi dùng xong. Hắn chỉ bị Yaba lợi dụng mà thôi.

Katsuta nhận được liên lạc từ Nagaoka Osamu đúng thời điểm ấy.

Đối với Katsuta, Nagaoka là nhân vật rất khó thao túng. Tuy cùng thuộc phe phản đối nhưng anh ta chủ yếu hành động đon độc. Tuy thế, Nagaoka hiểu rõ những thiếu sót của dự án Siêu trung tâm công nghệ cao hơn bất cứ ai. Anh ta nắm được thứ quyền lợi nào dính dáng với nhau ra sao và nghi ngờ dự án này là món xúp béo bở dành cho riêng một nhóm người. Đặc biệt là dạo gần đây, dường như Nagaoka đang nhắm vào cá nhân Oga Jinsaku. Có điều hắn không rõ anh ta đang nắm giữ quân bài nào.

Nagaoka đã nói qua điện thoại.

“Tôi đang có một tin vô cùng đáng giá về Oga Jinsaku. Tùy thuộc vào cách vận dụng nó, rất có thể ta sẽ loại trừ được nhân vật hàng đầu này.”

Giọng anh ta nghe rất phấn khích. Nagaoka muốn nói chi tiết hơn nên hỏi xem sắp tới cả hai có thể gặp nhau hay không.

Katsuta không có lý do gì để từ chối. Ngược lại, hắn còn muốn nghe câu chuyện càng sớm càng tốt. Tin đáng giá đó là gì? Một cây viết tự do liệu có thể lật đổ nhân vật tai to mặt lớn như Oga được không?

Nagaoka muốn hắn đến nhà mình để tránh việc không may bị người khác nghe thấy. Ngày nghỉ của cửa hàng là mùng 5 tháng Ba, Katsuta bèn nhân dịp đó lên thủ đô để gặp Nagaoka.

Vừa nhìn thấy nhau, Nagaoka chào hỏi qua loa rồi đưa ra trước mặt hắn một chiếc máy tính bảng. Sau đó, anh ta đột nhiên mở tệp âm thanh mà không giải thích gì.

Nội dung họ nghe thấy là cuộc trao đổi giữa hai người đàn ông. Dường như họ nói chuyện qua điện thoại. Một người có vẻ trẻ hơn và hắn chưa từng nghe thấy giọng nói đó. Cơ thể Katsuta cứng đờ khi nghe thấy giọng nói của người còn lại. Đó chắc chắn là Oga Jinsaku.

Vì quá kinh ngạc nên toàn bộ nội dung cuộc đối thoại không lọt vào đầu hắn. Có lẽ Nagaoka nhận ra điều đó nên anh ta lại mở cho hắn nghe một lần nữa.

Lần này hắn nghe rất rõ. Người đàn ông trẻ tự xưng là cảnh sát đặt câu hỏi về người phụ nữ có tên Koshiba Akiho. Ngược lại, người đàn ông lớn tuổi hơn - nhân vật có lẽ là Oga Jinsaku - lại đang quở mắng.

Đây là cái gì thế? Katsuta hỏi Nagaoka. Nagaoka cười đầy ẩn ý. Sau đó, anh ta bắt đầu kể một chuyện đáng kinh ngạc.

Người phụ nữ có tên Koshiba Akiho không những là phóng viên phụ trách đưa tin về Oga mà còn là tình nhân của ông ta. Cô ta đột tử tại

một khách sạn nội đô vào tháng Tư năm ngoái, nhưng rất có khả năng cô ta mất mạng vì người ở cùng khi ấy là Oga đã bỏ chạy mặc kệ cô gái, bất chấp việc vẫn có hy vọng cứu sống tình nhân.

Em trai của Koshiba Akiho nhận ra chân tướng sự việc, dữ liệu âm thanh là do cậu ta gọi điện cho Oga và ghi âm lại. Số điện thoại của Oga có lẽ được cậu ta tìm thấy trong điện thoại di động của chị gái.

Katsuta hỏi anh ta làm cách nào mà có được những thứ này. Đáp lại, Nagaoka chỉ nói là mình có cách tiếp cận đặc biệt.

“Không phải thông tin bịa đặt đâu. Đây là thứ tôi có được từ nhân vật vô cùng gần gũi với em trai của Koshiba Akiho. Thật ra, nếu có thể trực tiếp hỏi cậu em ấy thì tốt, nhưng hiện đang có vấn đề nên tôi khó mà làm được việc đó. Nhưng cũng không sao. Vẫn còn chứng cứ khác. Ví dụ như món này.”

Anh ta nói rồi đưa Nagaoka xem một dữ liệu dạng hình ảnh. Hình ảnh được chụp lại dường như là màn hình tin nhắn trên điện thoại thông minh, hắn đọc được tiêu đề của nó là “1820”. Theo lời Nagaoka, đó là tin do Koshiba Akiho gửi cho Oga, và rằng căn phòng ở khách sạn nơi cô ta qua đời cũng là phòng 1820.

“Tôi cũng thu âm lại cuộc trao đổi giữa mình và người tiết lộ thông tin. Tôi được người đó đồng ý cho đưa nội dung ấy vào phóng sự. Nói đúng hơn là họ rất muốn tôi viết bài.”

Tâm lý Katsuta bắt đầu hỗn loạn trong khi nghe Nagaoka kể chuyện. Thông tin đáng giá lại là một bê bối tình ái sao? Hoàn toàn nằm ngoài dự đoán. Hắn cứ đoan chắc đó là chuyện dính đến tiền bạc.

Hắn hỏi xem bao giờ Nagaoka định công khai sự việc. Câu trả lời của anh ta là ngay khi chuẩn bị xong xuôi.

“Mục tiêu như thế đòi hỏi ta phải bắt đầu một cách thận trọng. Hiện giờ tôi vẫn đang cân nhắc xem nên mang chuyện này đến gặp ban biên tập nào. Không thể giao phó cho những nơi có nguy cơ sợ hãi rồi

từ bỏ giữa chừng được.”

Nagaoka nói thêm rằng anh vẫn chưa kể cho ai khác về vụ này.

Katsuta suy nghĩ quẩn quanh. Quả đúng là một chuyện làm người ta sửng sốt. Rồi hắn nghĩ, *nếu là thứ này thì Yaba sẽ mua chứ? Chắc chắn là việc Oga mất chức sẽ ảnh hưởng lớn đến ảự án Siêu trung tâm công nghệ cao.*

Nhưng nói với gã sau khi bài báo xuất hiện thì cũng bằng thừa. Lúc ấy thông tin đâu còn giá trị nữa.

“Anh có thể thư thư rồi hãy viết bài được không?” Katsuta hỏi. “Tôi muốn trao đổi thêm với mọi người ở nhà.”

Nagaoka chớp mắt như thể vừa nghe thấy một điều bất ngờ.

“Cần phải trao đổi gì chứ? Chuyện bê bối của Oga mà lộ ra với thiên hạ thì nhất định sẽ trở thành ngọn gió xuôi chiều vô cùng mạnh mẽ đối với các anh. Hơn nữa, đây đâu phải là chuyện có liên quan trực tiếp đến dự án Siêu trung tâm công nghệ cao? Cùng lắm cũng chỉ là vấn đề của cá nhân Oga. Vốn dĩ cũng chẳng liên quan gì đến anh, tôi có ý tốt nên mới kể anh nghe thôi.”

“Nhưng mà,” Katsuta lên tiếng phản bác. “Tôi cũng có hoàn cảnh riêng. Phong trào phản đối có nguyên tắc là phải phối hợp để tiến hành. Xin anh đừng tùy tiện hành động.”

“Hoàn cảnh nào cơ? Tôi tùy tiện chỗ nào? Anh nói năng kỳ lạ thật đấy!” Nagaoka nói và nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Katsuta. “Sao thế? Tại sao anh lại tỏ vẻ sợ hãi như vậy? Anh có chuyện gì bất lợi à? Nhìn bộ dạng này của anh, tôi tự nhiên lại băn khoăn về tin đồn kia đấy. Một tin đồn kỳ lạ.”

“Tin đồn kỳ lạ?”

“Tôi nghe nhiều người ở Mitsuhara nói. Họ bảo, phải chăng Katsuta Mikio định ngả về phe xúc tiến? Không, đúng hơn đã có hẳn giả thuyết nghi ngờ anh là gián điệp nằm vùng của phe xúc tiến. Phải chăng anh

đang tuồn thông tin cho kẻ địch?”

Katsuta cố gắng hết sức để không tỏ ra hoảng hốt.

“Điên rồ... chuyện như vậy... làm sao xảy ra được chứ!”

Hắn ra sức biện minh nhưng không thể qua được mắt Nagaoka.

“Anh Katsuta,” Nagaoka nói bằng giọng hết sức bình tĩnh. “Anh nói thật với tôi được không? Nếu anh chịu nói, tôi có một đề nghị này cho anh.”

“Đề nghị?”

“Vậy anh thừa nhận mình là gián điệp đúng không?”

“Chuyện đó là sao? Tôi hoàn toàn...”

“Hừ,” Nagaoka thở hắt ra đằng mũi. “Thôi, sao cũng được. Trước hết hãy nghe tôi nói đã. Ngay cả ở thời điểm này, tôi vẫn dư sức viết bài về bê bối của Oga. Nhưng tôi muốn củng cố thêm một chút. Tôi cần thứ tài liệu sẽ khiến Oga bị dồn vào chân tường. Vì thế tôi có một đề nghị. Đầu tiên, anh hãy cho phía bên kia biết thông tin này. Với tư cách một gián điệp nhé.”

“Tôi đã bảo mình không phải gián...”

“Thôi, anh cứ nghe đi. Vấn đề nằm ở chỗ nếu anh chỉ gặp được nhân vật thấp cổ bé họng nào đó như từ trước đến giờ thì không được. Chắc anh cũng đang giữ liên lạc với ai đó cỡ người phụ trách mảng quan hệ công chúng do các doanh nghiệp thuê về, phải không? Nhưng mấy người đó thì không được. Nếu có thể, tôi muốn anh tiếp xúc với chính Oga hoặc ít nhất phải tầm cỡ thư ký của ông ta. Bên kia chắc sẽ cuống lên. Nhất định họ sẽ tìm cách bưng bít thông tin. Vai trò thực sự của anh bắt đầu từ đó. Hãy cho tôi biết đám người ấy sẽ ra tay theo cách nào. Nếu có thể thì kèm theo chứng cứ. Có được chứng cứ ấy thì phóng sự sẽ hoàn hảo. Tóm lại, anh không phải gián điệp mà là gián điệp nhị trùng, vì kết quả cuối cùng anh không phản bội phe phản đối. Ngược lại anh còn là anh hùng. Thế nào? Đề nghị của tôi được

không?”

Nghe Nagaoka nói mà Katsuta càng thêm hỗn loạn. *Không phải gián điệp mà là gián điệp nhị trùng, và sẽ là anh hùng... vậy có được không?*

Không được!

Đối với Katsuta, chuyện về Oga Jinsaku ra sao cũng được. Cả dự án Siêu trung tâm công nghệ cao cũng thế. Điều quan trọng là nhà hàng. Là món tiền nợ. Lúc này hắn cần có tiền.

Dù sao đi nữa, không thể cứ thế này mà đi về được, hắn nghĩ. *Nhất định phải làm gì đó.* Mình muốn có những thông tin Nagaoka đang nắm giữ. Nhưng nếu không ngăn người này lại thì chẳng có ý nghĩa gì cả.

Katsuta tập trung vào một món đồ nơi khóe mắt. Đó là một chiếc cà vạt. Trên lưng tựa của chiếc ghế trước bàn làm việc, áo vest, áo sơ mi cùng một chiếc cà vạt được vắt bừa ở đó.

“Tôi pha cà phê mới đã nhé. Anh cứ thong thả suy nghĩ. Chúng ta có thời gian mà.” Nagaoka nói rồi đứng dậy, quay lưng về phía hắn.

Chỉ có cơ hội này thôi, Katsuta thầm nghĩ. Nếu để tuột mất thì chính mình cũng xong đời...

Cầm lấy chiếc cà vạt, hắn đột ngột tấn công từ phía sau. Hắn quàng chiếc cà vạt quanh cổ và siết chặt sau lưng anh ta, kéo căng nó bằng tất cả sức lực. Nagaoka rên lên rồi khuỵu đầu gối xuống sàn nhà. Katsuta vừa siết cà vạt vừa đè xuống lung Nagaoka. Hắn dồn toàn bộ cơ thể nặng hơn chín mươi ki lô gam của mình xuống.

Nagaoka ra sức chống cự, lắc mình, cố gắng hất Katsuta khỏi cơ thể. Nhưng Katsuta không đời nào bỏ lỡ thời cơ này. Thất bại ở đây thì mọi chuyện coi như xong.

Hắn không nhớ chính xác mình đã liên tục siết chặt cà vạt trong bao lâu. Chỉ biết khi nhận ra thì Nagaoka đã bất động. Khi nãy chắc chắn anh ta đã bò ra sàn, giờ thì hai chân duỗi thẳng trong tư thế nằm sấp.

Hắn ngồi dán mông xuống sàn hồi lâu, đầu óc thẫn thờ. Hắn không cảm nhận được là mình vừa giết người. Chính mình bắt đầu rồi lại không hiểu được điều gì vừa xảy ra.

Bất ngờ, điện thoại của hắn đổ chuông. Bản nhạc *"Tsugaru Jongara Bushi"* vang lên. Hắn vội vàng nghe máy, đó là cuộc gọi của người phụ trách quỹ tín dụng. Hắn nói sẽ gọi lại rồi tắt máy.

Hắn thấy có thứ mùi lạ. Đó là mùi nước tiểu đang rỉ ra từ đũng quần Nagaoka.

Cuối cùng hắn cũng nhận ra mình cần làm gì. Katsuta đứng dậy, với tay lấy hộp khăn giấy ở bên cạnh.

Hắn rút ra vài tờ rồi bắt đầu lau những nơi có thể mình đã chạm vào. Lau xong, hắn không vứt giấy vào thùng rác mà nhét luôn vào túi của mình. Hắn có cảm giác chỉ mấy tờ giấy đó cũng có thể trở thành manh mối. Hắn bỏ luôn vào túi cả chiếc cốc cà phê mình đã chạm môi. Nước bọt mà bị phát hiện thì tiêu đời. Chiếc cà vạt hắn dùng làm hung khí cũng được bỏ vào túi sau khi thận trọng gỡ khỏi cổ Nagaoka.

Bên cạnh có một chiếc ba lô, hắn mò mẫm bên trong, cẩn thận để không lưu lại dấu vân tay. Trong đó có sổ tay và máy ảnh kỹ thuật số. Hắn bỏ chúng vào túi xách cùng máy tính bảng và điện thoại di động của Nagaoka. Trên bàn có một chiếc máy ghi âm đã được khởi động, Nagaoka đã đặt ở đó và nói, "Tôi xin phép ghi âm, phòng khi cần đến". Tất nhiên, Katsuta nhét luôn món này vào túi. Hắn không ngờ vẫn còn một chiếc máy ghi âm nữa được giấu sẵn từ trước.

Ôm lấy chiếc túi, hắn vừa rời khỏi phòng, vừa hết sức chú ý để không chạm vào bất cứ chỗ nào rồi chốt cửa lại. Trên đường ra ga, hắn ném điện thoại di động của Nagaoka cùng chìa khóa phòng xuống sông. Nếu bị lần ra bằng GPS thì hỏng hết.

Nỗi sợ hãi bùng lên trong suốt thời gian hắn ngồi trên tàu điện trở về nhà. Đôi mắt Nagaoka sau khi chết in đậm trong tâm trí hắn, mãi

không chịu biến mất.

Tuy đó là thông tin phải giết người mới có được nhưng hắn lại ngập ngừng không mang nó đến chỗ Yaba ngay lập tức. Katsuta định chờ đến khi việc điều tra vụ sát hại Nagaoka tạm lắng xuống đã.

Thật lạ, hắn không hề nghĩ rằng đó lại chính là lúc mình bị bắt.

24

Nghe Kaoru kể xong, vẻ u buồn trên khuôn mặt Yukawa vẫn không thay đổi. Anh ngồi trên ghế, đăm đăm nhìn ra ngoài cửa sổ. Trên tay là cốc cà phê pha sẵn nhưng suốt từ nãy anh vẫn chưa hề đưa nó lên miệng.

“Tiên sinh Yukawa,” Kaoru nhìn vào lưng anh và cất tiếng gọi. “Vậy là tốt rồi phải không ạ? Thế là những nghi ngờ đối với Koshiba đã hoàn toàn biến mất.”

Yukawa quay lại, động tác chậm chạp hơn mọi khi. Anh nhấp một ngụm cà phê, không rõ có phải vì nó đã nguội ngắt hay không mà anh nhăn mặt trước khi đặt cốc trở lại bàn thao tác ở bên cạnh.

“Nếu cô đang nói về vụ sát hại Nagaoka thì chẳng có ý nghĩa gì cả. Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, tôi chưa từng nghi ngờ Koshiba trong vụ án đó.”

“Vâng, Koshiba không hề liên quan. Nhưng, cậu ấy sắp gây ra một vụ án mới. Tôi tin là tiên sinh không thể phủ nhận chuyện đó.”

Yukawa không đáp, nét mặt đau buồn. Anh đăm đăm nhìn vào khoảng không, phải chăng phía trước đôi mắt đó là bóng dáng của cậu học trò cưng?

“Sở cảnh sát thành phố muốn nhờ anh một việc,” Kaoru nói. “Sáng sớm ngày mai, nếu được thì từ đêm nay, mong anh đi cùng tôi đến một nơi.”

Yukawa ngẩng mặt lên. Khóe môi anh hơi mỉm cười. “Cô rủ tôi hẹn hò à? Ở đâu vậy?”

“Thị trấn Mitsuhara.”

Vẻ mặt Yukawa càng thêm u ám. Anh gỡ kính rồi thô lỗ quăng nó đi.

“Siêu trung tâm công nghệ cao à...”

“Hôm trước tôi cũng nói rồi đúng không? Ngày mai lễ động thổ sẽ được tổ chức. Nghe nói nghị sĩ Oga cũng có mặt. Từ góc độ vật lý, việc ngắm bắn bằng railgun không phải là điều không thể, tiên sinh đã nói thế nhỉ? Anh có thay đổi ý kiến đó không?”

“Không. Về mặt vật lý thì đúng là có thể ngắm bắn.”

“Vì vậy tôi mới mong anh đi cùng. Xin hãy cho chúng tôi lời khuyên.”

Yukawa xua tay.

“Đâu cần làm vậy? Cho nghị sĩ Oga biết tình hình rồi bảo ông ta vắng mặt là xong mà.”

“Anh nói đúng. Vì vậy chúng tôi cũng đang tiến hành theo hướng đó. Nhưng không biết liệu nghị sĩ có chấp nhận hay không. Dù sao đi nữa, Siêu trung tâm công nghệ cao cũng là nguyện vọng của ông ấy. Các sếp đều có dự cảm là sẽ khó mà thuyết phục được ông ta.”

“Nếu vậy thì ngữ như tôi càng không cần phải đi. Chỉ cần đứng bên đường kiểm tra những chiếc xe có khả năng chất railgun lên là được mà. Dùng chiến thuật biển người là xong.”

“Việc đó thì đương nhiên rồi. Chúng tôi đã liên kết với cảnh sát tỉnh để phối hợp bảo vệ. Nhưng cũng không lường trước được chuyện gì sẽ xảy ra. Koshiba là một cậu bé thông minh mà? Có lẽ cậu ấy sẽ không chọn cách hành động khiến mình dễ dàng bị phát hiện.”

“Thằng bé đúng là rất có đầu óc, nhưng...” Yukawa khổ sở nhăn mặt, bàn tay anh nắm lại và gõ xuống bàn thao tác. “Hy vọng cậu ấy vụng về trong việc phạm pháp. Mong là Shingo sẽ nhận ra rất khó để thực hiện và chấp nhận từ bỏ,” giọng anh như sắp khóc. Kaoru chưa từng nghe thấy anh nói bằng giọng như vậy.

“Hãy tác động để cậu bé đổi ý.” Kaoru nói. “Người làm được chuyện ấy chỉ có tiên sinh thôi.”

“Tôi nghĩ, nếu có người có thể ngăn cậu bé lại... thì đó không phải là tôi.”

“Vậy đó là ai?”

Yukawa đứng lên, quay sang nhìn Kaoru.

“Có chỗ này tôi muốn cô đi cùng. Mang cả phù hiệu cảnh sát theo sẽ giải quyết nhanh hơn đấy.”

“Noi nào thế ạ?”

“Cứ đi theo tôi sẽ biết.”

Khoảng một giờ sau đó, Kaoru cùng Yukawa đã có mặt tại phòng tiếp khách của một công ty ở Shinjuku. Tên công ty đó là “Công nghiệp nặng Akatsuki”. Đây là công ty chế tạo và buôn bán máy móc hạng nặng dùng cho xây dựng như cần cẩu, máy ủi. Yukawa cho cô biết, Keisuke, người cha đã mất của Shingo, từng làm việc ở đây.

Yukawa nói mục đích của việc đến công ty này là “để ngăn Koshiba lại”. Anh khẳng định ở đây sẽ có thứ khiến cậu từ bỏ.

Kaoru nhìn đồng hồ. Đã hơn 10 phút kể từ khi họ được dẫn tới căn phòng này. Trước đó, họ nói với nhân viên phòng hành chính, cũng là bộ phận tiếp đón, rằng mình muốn gặp người biết rõ về Koshiba Keisuke, nếu có thể thì muốn xem cả tài liệu thời Keisuke còn làm việc.

Có tiếng gõ cửa. “Xin mời,” Kaoru vừa nói vừa đứng dậy. Bên cạnh cô, Yukawa cũng đứng lên. Người mở cửa căn phòng chính là người đàn ông ở phòng hành chính có tên Tamura mà hai người đã chào hỏi lúc trước.

“Chỉ có một người từng làm việc cùng bộ phận với anh Koshiba nên tôi đã đưa người đó tới đây...”

“Cảm ơn anh rất nhiều. Xin hãy mời người ấy vào.” Kaoru đáp.

Tamura gật đầu với ai đó ngoài cửa, một người đàn ông khoảng 55 tuổi bước vào, nét mặt có vẻ chăm chỉ cẩn thận. Anh ta xách theo một chiếc túi giấy.

Họ trao đổi danh thiếp và nói đôi câu chào hỏi. Người đàn ông giới thiệu tên mình là Miyamoto, nhân viên thuộc Phòng kinh doanh nước ngoài, từng nhiều lần làm việc với Koshiba Keisuke.

Nhóm Kaoru nói mục đích của họ tới đây là để tìm kiếm Koshiba Shingo hiện đang mất tích. Tất nhiên cô không nói rõ việc này liên quan tới công tác điều tra của vụ án nào.

“Tôi là đàn anh ở trường cấp ba của Koshiba Shingo, cũng từng có chút quen biết với cậu bé,” Yukawa mở lời. “Cảnh sát Utsumi hỏi tôi có nghĩ ra nơi nào Koshiba có thể ẩn náu hay không và tôi nhớ đến quý công ty. Bởi vì cậu bé rất ngưỡng mộ cha của mình. Tôi chắc chắn cậu ấy từng mơ ước trở thành một kỹ thuật viên giống như anh ấy.”

“Vậy à? Có điều, anh Koshiba mất đã gần năm năm rồi, tôi không nghĩ là ở đây có gì đó liên quan tới nơi mà con trai anh ấy sẽ đến.”

“Cũng có thể như vậy, nhưng Koshiba thường xuyên nói rằng một lúc nào đó muốn tự mình quan sát xem cha đã làm công việc như thế nào. Vì vậy, tôi nghĩ biết đâu sẽ có manh mối nào đó nếu được xem những tài liệu về công việc của anh Koshiba Keisuke.”

Nghe Yukawa nói, Miyamoto gật đầu, vẻ mặt như đã thông suốt.

“Ra là vậy. Tôi có mang theo tài liệu về những công việc mà ath Koshiba từng tham gia,” anh ta lấy ra từ túi giấy một tập tài liệu rất dày. “Tuy nhiên, nơi làm việc không phải là Nhật Bản đâu.”

“Tôi biết. Ở Campuchia.”

Thấy Yukawa mau chóng đáp lại, Kaoru nhìn chằm chằm sang khuôn mặt nghiêng của anh, cố gắng che giấu sự dao động trong lòng. Yukawa chưa từng cho cô biết điều này.

“Anh cũng biết à? Chắc là cậu con trai kể cho anh nhỉ?”

“Không... Tôi nghe từ cô chị Koshiba Akiho.”

“Vậy, con trai của anh Koshiba có thể đang ở Campuchia à?”

“Tôi cũng không rõ. Tôi chỉ nghĩ là có khả năng ấy thôi. Anh có thể cho tôi xem tài liệu không?”

“À vâng... Xin mời.”

“Tôi xin phép,” Yukawa nói và với tay về phía tập tài liệu.

“Tôi hỏi một chút được không?” Kaoru vừa nói với Miyamoto vừa liếc nhìn Yukawa đang bắt đầu đọc tài liệu, “Anh có từng nghe anh Koshiba kể về cậu con trai không?”

“Có đấy. Anh ấy có vẻ rất tự hào về thằng bé,” đôi mắt Miyamoto lấp lánh.

“Anh ấy kể như thế nào ạ?”

“Điều anh ấy thường xuyên nhắc đến là việc không tốn học phí cho cậu bé. Thằng bé vô cùng hiếu học, tự mình đọc sách và nghiên cứu những gì chưa hiểu nên không cần phải cho nó đi học thêm. Chỉ phiền một điều, thằng bé bày đủ các kiểu thí nghiệm khoa học trong nhà nên cũng rất nguy hiểm. Chẳng hạn như lúc nhỏ, thằng bé từng kết nối bóng điện mini với nguồn điện trong nhà. Dù thực ra, anh Koshiba có vẻ rất vui khi kể những chuyện ấy.” Vẻ buồn bã xen lẫn hoài niệm hiện lên trên khuôn mặt Miyamoto.

Kaoru liếc nhanh sang người đàn ông đang chăm chú đọc tài liệu ở bên cạnh. Cô hình dung, có lẽ thuở nhỏ người này cũng giống như vậy.

Yukawa bất chợt ngẩng mặt lên.

“Tôi có thể copy lại trang này được không ạ?”

“Ồ,” Miyamoto nhỏm dậy. “Trang nào thế?”

“Đây. Lời bạt ở cuối báo cáo này,” Yukawa mở tài liệu cho họ xem.

“Phần này không động chạm gì tới dữ liệu thí nghiệm hay kết quả nghiên cứu nhỉ,” Miyamoto đưa mắt nhìn Tamura rồi gật đầu với

Yukawa. “Tôi nghĩ là không vấn đề gì. Nhưng trang này có gì hữu ích à?”

“Tôi không dám chắc, nhưng có cảm giác là nó sẽ có ích. Tôi mượn máy photocopy được không?”

“À, để tôi photo cho.” Tamura cầm tập tài liệu rồi rời khỏi phòng.

“Nhân tiện,” Yukawa nói với Miyamoto. “Xin hỏi, Koshiba Keisuke là người như thế nào ạ?”

“Nói ngắn gọn thì anh ấy là một người tràn đầy sức sống.” Miyamoto nghĩ ngợi một chút rồi đáp. “Đó là một người không chấp nhận thỏa hiệp và luôn cố gắng hết mình.”

“Tôi hiểu. Có chuyện này, tôi cũng nghe được từ con gái của anh Koshiba, hình như anh ấy được tuyển vào giữa chừng à?” Yukawa lại nói thêm một điều mà Kaoru không biết.

“Đúng vậy. Hình như trước đây anh ấy làm cho một công ty của Mỹ. Tôi nghe nói anh ấy bỏ việc khoảng mười năm trước và trở về nước rồi vào làm ở công ty chúng tôi.”

“Anh có từng nghe Koshiba kể về công ty cũ không?”

“Không, chuyện đó...” Miyamoto bặm môi, nghiêng đầu nghĩ ngợi. “Hầu như anh ấy không nhắc tới. Mà dù có hỏi cũng sẽ bị anh ấy tảng lờ. Vì vậy tôi đoán là chuyện gì đó không hay nên anh ấy mới nghỉ làm và trở về Nhật Bản.”

“Vậy à,” Yukawa gật gù. Đúng lúc ấy, cánh cửa mở ra, Tamura bước vào với bản photo tài liệu trên tay.

25

Có tiếng gõ cửa. “Vào đi,” vẫn ngồi trên ghế, chủ nhân căn phòng đáp. Cánh cửa mở ra, Ukai xuất hiện với vẻ mặt thận trọng.

“Trưởng phòng cảnh sát hình sự đã về rồi ạ?”

“Ờ,” Oga đáp. “Hắn lúng túng lắm. Vì ta đã dứt khoát từ chối.”

“Vẫn là chuyện muốn ngài vắng mặt à?”

“Hắn hỏi ta có thể phát biểu bên trong tòa nhà nào đó không. Thật ngớ ngẩn. Lễ động thổ thì phải tiến hành ở ngoài trời chứ. Bài phát biểu cũng vậy.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.”

“Ta bảo là, nếu đã biết thủ phạm rồi thì cứ cẩn thận canh phòng là được. Oga Jinsaku lừng lẫy lại phải sợ hãi một thằng oắt con mà bỏ chạy hay sao?”

“Ngài nói đúng ạ.”

“Ngày mai cứ theo kế hoạch mà làm. Thế là được.”

“Tôi hiểu rồi ạ. Việc chuẩn bị đang được hoàn tất. Sẽ đón ngài đúng như kế hoạch.”

“Ừ, nhờ cậu cả.”

“Tôi xin phép,” Ukai cúi đầu và bước về phía cửa.

“Này, còn vụ đó,” Oga gọi Ukai lại. “Để ý việc rò rỉ thông tin giùm tôi.”

Ukai chậm rãi quay đầu lại.

“Ngài đang nói về thông tin mà tay viết tự do đã bị giết đánh hơi được phải không ạ?”

“Ừ. Trưởng phòng cảnh sát hình sự nói sẽ không tiết lộ ra ngoài nhưng không thể tin được.”

“Vâng, có lẽ thế.”

“Nhưng giả sử tin đó đến tai giới truyền thông thì ta nên làm thế nào? Cứ khăng khăng là mình không ngờ thể trạng của cô gái kia lại xấu như vậy à.”

“Không, cách đó,” Ukai khẽ xua bàn tay trước mặt, “không ổn đâu ạ. Tuy không bị kết tội nhưng hình ảnh của ngài sẽ xấu đi đáng kể. Bởi vì, dư luận xã hội chắc sẽ không tin. Vốn dĩ, riêng vấn đề liên quan tới phụ nữ cũng không ổn rồi.”

“Vậy phải làm sao?”

“Để tôi nghĩ xem,” Ukai lầm bầm rồi đứng im ở đó, chớp mắt vài lần.

“Ta hãy chuẩn bị người thế thân. Hãy biến đối tượng qua lại với cô gái kia thành ai đó khác ngoài tiên sinh. Tức là khi ấy, ai đó đã mượn điện thoại di động của tiên sinh. Vì thế mà tối hôm đó cô ta mới gửi tin nhắn vào chiếc điện thoại ấy. Như thế có được không?”

“Hợp lý. Nhưng, liệu có tìm được người thế thân dễ dàng vậy không?”

“Tôi sẽ cố gắng. Nếu không tìm được thì để tôi làm.” Ukai trả lời ngay, giọng nói không hề căng thẳng.

Sau một thoáng không biết nói gì, Oga nhận ra mình không được dao động trước sự hy sinh này của cấp dưới.

“Ừ,” ông ta thoải mái gật đầu, “Lúc đó nhờ cả vào cậu.”

“Tôi xin phép đi được chưa ạ?”

“Ừ... à, Ukai,” Oga nghĩ ngại một chút rồi từ từ mở miệng. “Nhận định của ta lúc đó không sai đâu nhỉ?”

Đôi mắt ti hí của Ukai mở to hơn một chút.

“Đương nhiên rồi. Tiên sinh đã chọn cách tốt nhất. Chính vì thế mà đến tận bây giờ vẫn không xảy ra vấn đề gì. Cả ngày mai cũng sẽ ổn thôi.”

“Nghe cậu nói thế ta cũng yên tâm.” Oga gật đầu.

“Tiên sinh,” Ukai tiếp tục. “Theo một nghĩa nào đó, tôi nghĩ từ đêm đó ngài đã trở thành chính trị gia,” từ đôi mắt ti hí của hắn lóe lên tia sáng rờn rợn. “Một chính trị gia thực sự.”

“Thực sự... à? Cũng có thể như vậy.”

“Xin ngài thong thả nghỉ ngơi.” Ukai lịch sự cúi đầu rồi bước khỏi phòng.

Oga mở ngăn kéo bàn. Lão giấu socola trong đó. Oga bẻ một miếng, bóc lớp giấy gói rồi bỏ vào miệng. Lão thích rượu nhưng cũng không thể kiềm chế trước của ngọt.

Lão bắt đầu ăn loại socola Godiva từ lúc nhận được quà của Koshiba Akiho vào ngày lễ tình nhân. Mở chiếc hộp ra, bên trong xếp đầy những viên socola hình tròn được trang trí vô cùng bắt mắt. Trông chúng như những viên đá quý vậy.

“Thế nào ạ? Khi ăn những món ngon, ta cũng phải cung cấp dinh dưỡng cho cả đôi mắt nữa. Thường ngày, tiên sinh toàn nhìn những thứ bẩn thỉu nên nhất định là đang mất cân bằng dinh dưỡng.” Akiho nói và nghịch ngợm nháy một bên mắt.

“Gì chứ? Những thứ bẩn thỉu á? Ta nhìn chúng bao giờ?”

“Tiên sinh đang nhìn đấy thôi. Khuôn mặt cáo già của tiên sinh ấy. Len lỏi giữa những nụ cười đầy thân thiện là vô số ý đồ đen tối, làm thế nào để hạ gục đối phương, làm thế nào để chặt đầu kẻ địch khi hắn đang ngủ. Cứ nhìn thứ đó hằng ngày thì dần dần đến vật bình thường cũng thành ra méo mó đấy ạ. Bằng chứng là, kể cả khi đối phương thuần túy làm điều gì đó với ý tốt, tiên sinh cũng sẽ nghĩ ngợi rất nhiều đúng không? Liệu hắn đang mưu tính chuyện gì? Có thể thực

sự tin tưởng kẻ này không?"

"Chính trị gia thì phải đa nghi. Nhưng, theo logic của em thì chính khuôn mặt của ta cũng bẩn thỉu đúng không?"

"Chính xác. Ôi, thật là mệt. Phải đập hết gương trên thế giới này mới được." Akiho vừa vỗ tay vừa cười khúc khích trên giường.

Một cô gái tươi tắn. Đã bao lần ta được chữa lành và động viên bởi sự tươi tắn ấy. Không cần cô ấy phải nói, thế giới của chính trị gia vốn là chuỗi liên tiếp những cuộc chiến về mặt tinh thần. Có những lúc phải bày đủ chiến thuật khi đối mặt với kẻ mà ta không thể hiểu hắn đang nghĩ gì. Khi cần thiết, cũng có lúc phải dám trở thành kẻ ác. Để thúc đẩy dự án Siêu trung tâm công nghệ cao, phải dùng đến những biện pháp mạnh tay một chút. Chắc cũng nhiều kẻ hận ta. Không người nào có thể bình thản mà tắm táp dưới vòi nước của lòng đối địch và sự căm thù. Cũng có lúc ta mệt mỏi cực độ và thấy mình như sắp gục ngã. Nhưng ngay cả những lúc đó, chỉ cần gặp Akiho, ta sẽ lại có dũng khí. Lại muốn từ mai tiếp tục dấn thân.

Lão để ý đến Akiho ngay từ lần đầu gặp mặt. Vẻ ngoài đúng kiểu lão thích đã đành, điều hấp dẫn hơn cả là tính cách tốt, không biết sợ hãi của cô. Không màng đến việc bản thân chỉ là phóng viên mới vào nghề, Akiho dám ăn nói thẳng thắn với Oga. Có lần lão mắng, "Chuyện đó mà cô cũng không biết à?", Akiho liền trề môi cãi lại, "Chính vì biết nên mới hỏi ngài đấy. Việc tiên sinh đang làm có trái với lời hứa trước công chúng không?" Nhiều khi lão thấy đó là một con bé láo toét, nhưng nếu so với đám ký giả hở ra toàn lời nịnh hót và chỉ bận tâm viết những thứ bợ đỡ cho xong việc, thì làm việc cùng Akiho thú vị hơn rất nhiều.

Nhưng, Akiho không chỉ là một cô gái tươi tắn và tràn đầy sức sống. Đó còn là một cô gái mạnh mẽ, với sự cứng rắn ẩn sâu bên trong nội tâm.

Lần ấy, vì lý do nào đó mà chỉ còn lại hai người với nhau, Oga chủ động nói, “Cho ta ôm một lần đi”. Tất nhiên lão thật lòng nhưng cũng dự tính trước là mình sẽ bị từ chối.

Nhưng phản ứng của Akiho hoàn toàn không như lão nghĩ.

“Điều kiện là gì?” Cô hỏi, mắt không rời khuôn mặt Oga.

“Điều kiện? Là gì cơ? Hay em muốn có tiền?” Nghe vậy, cô lắc đầu tỏ vẻ hoàn toàn thất vọng.

“Thế thì em khác gì gái bán hoa? Đã vậy, ngài đến mấy chỗ kiểu soapland ấy. Cái em đang nói không phải là chuyện đó. Ý em là, một khi có quan hệ đặc biệt thì cần phải đặt trước rất nhiều luật lệ. Bởi vì, tiên sinh không hề muốn ly hôn với vợ đúng không? Em cũng không muốn bị cuốn vào rắc rối. Hơn nữa, nếu có người yêu khác thì rất có thể em sẽ muốn nhanh chóng kết hôn. Tóm lại, mối quan hệ giữa chúng ta phải tuyệt đối bí mật và không ràng buộc lẫn nhau, đó là điều kiện đúng không?”

“Rất đúng,” Oga ấn tượng. Thêm một lần nữa lão phải thừa nhận đây là một cô gái thông minh.

Không lâu sau đó, giữa hai người đã hình thành mối quan hệ sâu sắc.

“Em có thích ta không?” Oga hỏi khi nằm trên giường.

“Em nghĩ là được ôm cũng dễ chịu.” Akiho là cô gái luôn luôn cứng rắn, không chịu nói thật lòng mình.

Vì cô là nhà báo phụ trách đưa tin nên lúc nào hai người cũng có thể gặp nhau, nhưng họ vẫn bí mật hẹn gặp mỗi tháng một hoặc hai lần. Cả hai liên lạc chủ yếu bằng tin nhắn. Oga mua thêm một chiếc điện thoại chỉ để dùng riêng cho việc đó.

Akiho cẩn thận đến từng chi tiết để quan hệ của hai người không bị phát giác.

“Để đề phòng bất trắc, ngài nhất định không được viết tên mình trong các tin nhắn nhé. Tên của em cũng vậy. Nếu một trong hai ta đánh mất điện thoại rồi bị ai đó đọc được nội dung thì phiền to. Một nửa số người có quyền bỏ phiếu là phụ nữ nên chính trị gia mà để xảy ra rắc rối tình ái là không bào chữa được đâu. Trong số những thủ tướng Nhật Bản và cả những tổng thống Mỹ, đều có người tiêu tan sự nghiệp bởi nguyên nhân đó đấy.” Oga nằm trên giường, nghe lời nhắc nhở từ cô tình nhân có tuổi tác chênh lệch như cha con.

Điều bất ngờ là Akiho không bao giờ dò hỏi thông tin từ Oga. Oga thường nắm giữ nhiều loại thông tin mà giới truyền thông chưa đánh hơi thấy nhưng cô không bao giờ chủ động hỏi han thăm dò. Lần nọ, Oga hỏi cô về chuyện đó. Vừa dứt lời đã thấy Akiho lập tức nghiêm nét mặt, cô nói.

“Em đã bảo, nếu làm vậy thì em chẳng khác nào gái bán hoa cơ mà?”

Đôi mắt ấy thực sự ánh lên vẻ tức giận. Oga vội vàng ngồi bật dậy, chắp tay xin lỗi cô ngay trên giường.

Dù Akiho không chủ động hỏi nhưng Oga vẫn tự động tiết lộ các thông tin. Có lúc vì đơn thuần muốn cung cấp cho cô một đề tài, có lúc vì muốn thao túng thông tin do những chiến lược mang tính chính trị. Lần nào cô cũng sử dụng chúng cho công việc chứ không giữ thái độ bướng bỉnh. Việc mối quan hệ của hai người từ đầu tới cuối không hề bị lộ mà vẫn có những đồn thổi đáng ngờ có lẽ là vì ai đó suy luận không căn cứ về nguồn thông tin của cô.

Người đầu tiên được Oga chia sẻ về dự án Siêu trung tâm công nghệ cao, không ai khác, chính là Akiho. Lão cho cô biết tất cả, từ việc đã được công khai, chưa được công khai đến cả những đề án không được thông qua.

“Ta đã đề xuất dùng xe điện siêu tốc cỡ siêu nhỏ làm phương tiện di

chuyển giữa các cơ sở. Phải phát triển ra loại mà khoảng mười người có thể leo lên rồi cho nó bon bon chạy quanh. Những người đến tham quan học hỏi cũng được sử dụng nếu trả phí. Chỉ nghĩ thôi cũng thấy như mơ đúng không? Thế mà người phụ trách hệ thống giao thông lại do dự. Nào là khó khăn về mặt kỹ thuật, rồi không có ngân sách, chỉ biết thở ra những lời như vậy. Cuối cùng hắn còn chốt một câu, *chỉ là di chuyển thôi thì dùng ô tô điện cũng được mà.* Vấn đề đâu nằm ở đó. Siêu trung tâm công nghệ cao phải là nơi người ta cảm nhận được tương lai chứ. Thời buổi này có thể cảm nhận được tương lai chỉ với ô tô điện à? Cả đám ấy chẳng hiểu gì sất."

Akiho đang nằm trong vòng tay Oga, nghe những lời than thở liền cười khúc khích.

"Có gì buồn cười à?" lão hỏi.

"Không hề, em chỉ thấy vui thôi," cô đáp. "Hễ nói về Siêu trung tâm công nghệ cao là tiên sinh lại như đứa trẻ, thao thao bất tuyệt về ước mơ của mình. Điều đó làm em thấy vui. Bình thường, lúc nào ngài cũng mang bộ mặt hà khắc, chỉ nói chuyện thực tế chứ chẳng nhắc gì đến ước mơ."

"Em nói gì thế? Ta cũng có ước mơ chứ."

"Vì vậy em mới thấy yên lòng. Nhưng mọi việc có suôn sẻ không? Phong trào phản đối có vẻ khá mạnh đấy."

"Ta giao phó cả cho nhóm hậu thuẫn ở địa phương. Hội trưởng Ikehata là người có quan hệ, cũng là một quân sư đáng tin cậy. Ta nghĩ họ sẽ bắt tay với các doanh nghiệp và xử lý được thôi."

"Nhưng, thế thì tiên sinh lại phải đóng vai ác nhỉ."

"Chẳng còn cách nào khác. Đó là công việc mà," Oga vừa vuốt tóc Akiho vừa tiếp tục. "Bảo vệ cảnh quan thiên nhiên tươi đẹp hay những loài sinh vật hoang dã quý hiếm là việc quan trọng. Nhưng mà, con người không thể sống chỉ nhờ những việc đó. Sau cùng, nước ta chỉ

còn cách bán khoa học kỹ thuật. Vài chục năm nữa, dù có tiếc nuối hay ước gì ngày trước quyết đoán hơn thì cũng đã muộn. Phải có ai đó hứng chịu chỉ trích thôi."

Đặt nhẹ bàn tay lên ngực Oga, Akiho khẽ nói.

"Kẻ làm chủ khoa học sẽ thống trị thế giới..."

"Gì cơ? Câu đó là sao?" Oga hỏi.

"Thần chú khiến mọi người được hạnh phúc," cô đáp.

Oga luôn thấy mình và Akiho qua lại với nhau theo cách rất ổn. Cả hai đều có lợi, không ai phải gồng lên. Hai năm đã trôi qua như thế.

Có ba khách sạn được họ chọn làm nơi bí mật gặp gỡ. Khách sạn kia là một trong số đó. Việc đi thẳng được từ bãi gửi xe lên phòng là một điều kiện vô cùng thuận lợi.

Khi lão sắp vào tới bãi đỗ xe thì có tin nhắn từ Akiho. Tiêu đề là "1820". Nội dung đuọc để trống, vẫn như mọi khi. Đỗ xe xong, lão đi thẳng lên phòng.

Lên đến nơi, Akiho liền tươi cười chào đón lão. Nhưng trông cô hơi lạ. Sắc mặt cô không được tốt và có vẻ đau đớn.

"Em sao vậy?" Lão hỏi nhưng cô nói mình không sao cả.

Họ lấy bia trong tủ lạnh, rót vào cốc và bắt đầu uống. Nhưng ngay sau đó, Akiho bắt đầu kêu đau bụng. Đó không phải là cơn đau bình thường.

Lão để cô nằm lên giường nhưng không hề có cảm giác cơn đau sẽ dịu xuống. Khuôn mặt cô mỗi lúc một tái nhợt. Oga nhìn xuống phần bụng dưới của cô và kinh ngạc. Một lượng máu rất lớn đang chảy ra. Lão hỏi cô có ổn không nhưng đáp lại chỉ có tiếng rên rỉ yếu ớt.

Không biết phải làm gì, Oga gọi điện cho thư ký Ukai. Lão chỉ cho một mình Ukai biết về chuyện với Akiho.

Lão kể vắn tắt tình hình rồi hỏi cậu ta xem mình nên làm thế nào.

Hãy rời khỏi phòng ngay lập tức - Đó là câu trả lời của Ukai.

“Không gọi cho bệnh viện sao?”

“Ngài không được gọi. Cũng đừng gọi cho quầy tiếp tân của khách sạn.”

“Tại sao?”

“Bởi vì, làm như vậy thì tiên sinh sẽ phải ở lại đó.”

“Gọi điện thoại rồi đi cũng không được à?”

“Không được. Nếu gọi điện mà lại không có mặt ở đó, lỡ về sau lộ ra người gọi điện chính là tiên sinh thì không có cửa biện minh đâu. Tiên sinh đã rời khỏi căn phòng đó mà không nhận ra điều gì bất thường. Tình hình của cô ấy xấu đi sau khi ngài đã rời khỏi đó. Vì thế tiên sinh mới không gọi điện thoại cho các nơi. Hãy làm như vậy đi.”

Lão hiểu điều Ukai đang nói. Để che giấu mối quan hệ với Akiho, lão không nên có mặt ở căn phòng này. Dẫu mối quan hệ có bị lộ tẩy thì riêng việc bỏ trốn cũng phải tuyệt đối không được để người ta biết.

“Cứ mặc kệ thì cô ấy chết mất.”

“Nếu xảy ra chuyện đó,” Ukai nói bằng giọng thản nhiên, “thì cũng đành chịu thôi. Vì dù sao thì cô ấy cũng chỉ có một mình, bên cạnh không có ai cả.”

“Nhưng...”

“Tiên sinh,” Ukai thì thầm bằng giọng lạnh lùng sắc sảo. “Giờ là thời điểm quan trọng thế nào, chắc ngài cũng biết. Dự án Siêu trung tâm công nghệ cao đang sắp sửa thành hình. Là chính trị gia, đây là cơ hội để bay cao hơn nữa. Tiên sinh phải trở thành người có quyền lực hơn nữa. Ngài chấp nhận để chiếc ghế thủ tướng rời xa mình sao? Không chỉ vậy, nếu bê bối tình ái mà bị công khai trong hoàn cảnh này thì con đường trở thành thủ tướng sẽ hoàn toàn đóng lại đấy. Nếu xử lý kém, suốt đời ngài sẽ không bước lên vũ đài chính trị được nữa. Có

thể với ngài như vậy cũng không sao, nhưng chúng tôi sẽ thế nào? Phần đông mọi người, ngay lập tức, sẽ vô cùng vất vả. Thế cũng được sao? Oga Jinsaku đã không còn là một cá nhân nữa rồi. Xin đừng quên là có một tổ chức dưới cái tên ấy."

Vẫn nắm chặt điện thoại, lão nhìn Akiho. Cô hầu như không còn cử động nữa.

Chính trị gia để xảy ra rắc rối tình ái là không bào chữa được đâu. Trong số những thủ tướng Nhật Bản và cả những tổng thống Mỹ, đều có người tiêu tan sự nghiệp bởi nguyên nhân ấy... Lời cô nói vang lên trong đầu lão. Thật mỉa mai làm sao, những lời ấy lại đang động viên Oga bỏ chạy.

"Tôi hiểu rồi," Oga nói. Lão nghe thấy tiếng thở phào từ đầu bên kia điện thoại.

"Hãy nghĩ là không có gì xảy ra, ngài không thấy gì cả và rời khỏi đó như bình thường. Ngài hiểu chứ ạ?"

"Có lẽ tin nhắn của tôi vẫn còn lưu trong điện thoại di động của cô ấy. Có nên xóa nó đi không?"

"Mấy việc tỉ mỉ đó không cần thiết. Ngài hãy rời khỏi đó càng nhanh càng tốt."

"Tôi biết rồi."

Oga ngắt máy và quyết định rời khỏi phòng ngay tức khắc. Sau khi lấy áo khoác trong nhà vệ sinh, mở cửa và đi ra hành lang, lão muốn quay lại nhìn chiếc giường. Nhưng Oga không làm vậy mà cứ thế bước đi.

Vài ngày sau, lão biết Akiho đã qua đời. Thông tin cô mang thai ngoài tử cung là nhờ Ukai tìm hiểu. Những suy nghĩ phức tạp ập đến khi lão vừa biết chuyện này. Cô ấy không nói lời nào về chuyện có thai. Hay cô ấy không nhận ra?

"Tiên sinh không cần phải băn khoăn," Ukai nói. "Lúc ấy, dù có gọi

cứu thương cũng chưa chắc đã cứu được cô ấy. Đó cũng là lỗi của chính cô ấy vì biết là mình không khỏe mà vẫn ưu tiên chuyện hẹn hò bí mật. Tôi xin phép khuyên ngài nên quên chuyện này đi, sớm ngày nào hay ngày ấy. Và hãy chuyên tâm vào hoạt động chính trị. Đó cũng là cách an ủi hương hồn cô ấy."

Oga gật đầu. Lão cũng hiểu rất rõ, lúc này có ân hận thì đã muộn.

Một thời gian sau, lão nhận được một cuộc điện thoại kỳ lạ. Đối phương tự giới thiệu là người của sở cảnh sát, muốn tìm hiểu về mối quan hệ giữa lão với Akiho. Lão dọa nạt hắn trên điện thoại thì không thấy gọi lại nữa. Theo lời trưởng phòng cảnh sát hình sự lúc nãy, có lẽ đó là cuộc gọi từ em trai Akiho.

Lão từng nghe kể Akiho có em trai. Có vẻ đó là cậu em trai mà cô tự hào, học hành rất khá. Cô ấy đã nói vậy thì có lẽ cậu ta thực sự ưu tú. Lão đã từng trao đổi về chuyện học bổng của em trai cô.

Nghe nói cậu em trai đó đang tính chuyện báo thù. Cậu ta sẽ dùng một loại vũ khí với tên gọi là railgun, được chế tạo dưới sự hướng dẫn của chuyên gia và khả năng sát thương không hề tầm thường.

Thế cũng hay đấy chứ, lão nghĩ. Phải trở thành mục tiêu ám sát thì lão mới là "chính trị gia thực sự" như Ukai nói.

Hơn nữa, đã bước lên con đường này sẽ không thể quay đầu lại. Chỉ còn cách xông lên đi tiếp đến chừng nào có thể. Lão đã đi chệch lối đi của con người rồi nên đó là điều đương nhiên.

26

Cánh cửa trước sảnh nhà mở ra, một người phụ nữ mang dáng vẻ của một bà nội trợ xuất hiện. Kusanagi chìa phù hiệu cảnh sát.

“Xin lỗi vì làm phiền lúc chị đang bận rộn. Rất mong chị hợp tác với đội tuần tra.”

“Có chuyện gì thế ạ?” Người phụ nữ ở độ tuổi trung niên e ngại, vẻ bất an.

“Chúng tôi muốn được xem qua chiếc ô tô trong nhà để xe của gia đình. Chị có thể cho chúng tôi xem bên trong nó một chút không?”

“Xe nhà tôi ạ? Được thôi.”

“Cảm ơn chị,” Kusanagi nói và đưa mắt ra hiệu cho Kishitani đang chờ sẵn ở phía sau. Kishitani rảo bước về phía nhà để xe.

“Các anh tuần tra gì thế?” Người phụ nữ trung niên hỏi. “Chắc là liên quan tới trung tâm công nghệ cao à?”

Dân địa phương có khác, có vẻ họ đều biết hôm nay có sự kiện gì.

“Vâng, đại loại thế ạ,” Kusanagi trả lời mập mờ rồi đưa ra một bức ảnh. “Chị có từng nhìn thấy người này không?”

Đó là ảnh Koshiba Shingo. Người phụ nữ lắc đầu:

“Tôi chưa thấy bao giờ.”

Kishitani quay trở lại.

“Không có vấn đề gì.”

Kusanagi lại quay sang phía người phụ nữ:

“Đã làm mất thời gian của chị,” anh cúi đầu.

Ra khỏi cửa, anh và Kishitani bước đi bên cạnh nhau. Họ nhìn vào

nơi để xe của ngôi nhà cạnh đó, bên trong là một chiếc Sedan bốn cửa. *Không vấn đề gì,* anh lẩm bẩm trong miệng và bỏ qua ngôi nhà. Để chở railgun cần có khoang chứa lớn. Xe của gia đình trước là một chiếc minivan nên anh mới phiền họ cho xem bên trong.

Điện thoại di động bên trong áo vest của anh rung lên. Cuộc gọi từ Mamiya. "Vâng," Anh nhấn nút nhận cuộc gọi.

"Tình hình thế nào?"

"Ở khu vực của chúng tôi thì gần như đã kiểm tra xong. Không có gì đặc biệt khác thường."

"Thế à. Các nơi khác cũng sắp xong rồi mà vẫn chưa phát hiện railgun."

"Vẫn tiếp tục kiểm tra chứ ạ?"

"Tạm thời cứ tiếp tục cho tới khi lễ động thổ kết thúc. Nhóm cậu xong việc thì đến lều D đợi tôi. Tôi sẽ sớm liên lạc về công việc tiếp theo."

"Tôi hiểu rồi ạ."

Kusanagi ngắt máy rồi truyền đạt lại chỉ thị từ Mamiya cho Kishitani biết.

"Việc chúng ta phòng bị đến mức này có lẽ Koshiba cũng biết. Liệu cậu ấy có từ bỏ không?" Cậu cảnh sát trẻ hỏi anh.

"Tôi cũng mong vậy, nhưng chủ quan là kẻ thù nguy hiểm. Dù sao đi nữa, đó cũng là đệ tử của Yukawa."

Tối muộn hôm trước, nhóm Kusanagi gồm năm mươi điều tra viên thuộc Sở cảnh sát đã đổ xuống thị trấn Mitsuhara, quê hương của Oga Jinsaku. Một cuộc họp bàn về biện pháp phối hợp đã diễn ra ở phòng họp lớn tại trụ sở cảnh sát tỉnh.

Theo lời khai làm chứng của Kurasaka Yurina, chắc chắn Koshiba Shingo đang toan tính hạ sát Oga. Vấn đề là cậu ta sẽ hành động vào

lúc nào, ở đâu và cảnh sát dự đoán cậu ta sẽ chọn lễ động thổ. Buổi lễ sẽ được cử hành tại khu đất xây dựng nhà triển lãm số 4 của Siêu trung tâm công nghệ cao và Oga Jinsaku chắc chắn sẽ có mặt. Ông ta dự định sẽ có lời phát biểu sau khi kết thúc lễ động thổ.

Cán bộ cấp cao của Sở cảnh sát thành phố đã đến văn phòng của Oga, đề nghị ông ta vắng mặt ở lễ động thổ. Nhưng câu trả lời của Oga là KHÔNG. *"Tôi chưa có trải nghiệm trở thành mục tiêu ám sát, bỏ chạy cũng không hợp với bản tính của tôi",* hình như Oga đích thân giải thích như vậy. Khi nghe được chuyện này, Kusanagi liền nghĩ, *vậy kẻ bỏ chạy khỏi nơi tình nhân đang thập tử nhất sinh là ai?*

Từ sáng sớm, đội của Kusanagi đã phối hợp cùng cảnh sát tỉnh đi tuần tra dò xét khu vực xung quanh nơi tổ chức nghi lễ. Mục đích tuần tra là tìm kiếm những người từng trông thấy Koshiba Shingo và để ý những chiếc xe ô tô đáng ngờ. về phần xe cộ, có chỉ thị yêu cầu cẩn thận xem xét cả những chiếc xe nằm trong nhà để xe của các gia đình. Bởi vì, không loại trừ khả năng ở đây có người quen hoặc họ hàng thân thích của Koshiba Shingo mà cảnh sát chưa nắm được và cậu ta đang ẩn mình ở đó.

Cấp trên ra chỉ thị bắt giữ Koshiba Shingo ngay lập tức nếu phát hiện cậu ta, với tội danh hủy hoại tài sản và có âm mưu giết người. Lệnh bắt giữ được đề xuất căn cứ vào lời khai của Kurasaka Yurina.

Kusanagi đi về phía lều D cùng Kishitani. Trong khu vực bán kính một ki lô mét xung quanh địa điểm tổ chức lễ động thổ có bố trí sáu điểm tập trung của cảnh sát. Lều D là một trong số đó.

Bên trong lều có người thuộc Sở cảnh sát mà anh biết mặt. Người đó vào sở cùng thời gian với Kusanagi. Anh ta giữ cương vị khác, có lẽ đến đây để động viên là chính.

"Làm quá rồi. Thế này thì hung thủ không lại gần đâu. Buông lỏng việc phòng bị một chút để dụ hắn có hơn không," người đồng nghiệp

nói với vẻ bất mãn.

“Cấp trên lo, chẳng may railgun được bắn ra thì sẽ rất gay. Dù sao đi nữa, chúng ta đâu rõ uy lực của nó thế nào.”

“Thứ ấy kinh khủng thế cơ à? Chỉ là đồ chơi do một thằng nhóc cấp ba tạo ra thôi mà.”

Kusanagi phải kiềm chế để không phản bác, rằng người chế tạo có thể là học sinh cấp ba nhưng người dạy cho thằng bé lại là một thiên tài vật lý.

Một lúc sau, anh nhận được thông báo cho biết lễ động thổ đã kết thúc. Kusanagi ra khỏi lều, dùng ống nhòm quan sát tình hình. Ở chính giữa đồng cỏ thênh thang, Oga đang phát biểu trước đông đảo những người có liên quan và nhóm phóng viên tác nghiệp.

Kusanagi nhìn bao quát xung quanh.

Không có chiếc xe nào đáng ngờ.

Oga rời khỏi chiếc micro ở trước mặt. Quan khách đang ngồi trên ghế cũng đứng dậy. Có thể thấy Oga đã leo vào chiếc xe Benz đỗ ngay bên cạnh.

Kishitani từ lều bước ra. “Đã nhận được liên lạc. Tất cả về trụ sở cảnh sát tỉnh.”

“Tôi biết rồi,” Kusanagi trả lời. Nếu lễ động thổ kết thúc vô sự thì chẳng có lý do nào để ở lại đây nữa.

Nhưng vấn đề lại phát sinh khi cả đội tách ra để lên ô tô và đang trên đường trở về trụ sở cảnh sát tỉnh. Họ đã nhận được liên lạc khẩn cấp qua hệ thống vô tuyến với nội dung *“Hãy di chuyển đến Sunny Grand”*. Hình như đó là một sân bóng chày nằm ở ngoại ô thị trấn Mitsuhara.

“Có chuyện gì thế ạ?” Kusanagi gọi điện hỏi Mamiya.

“Chẳng thế nào cả. Kế hoạch của nghị sĩ Oga thay đổi rồi. Nói đúng

hơn là có thêm lịch trình mà cảnh sát không được biết. Ông ta ghé vào Sunny Grand trước khi ra ga. Oga nói sẽ thực hiện nghi thức ném bóng trước khi trận đấu bắt đầu."

"Nghi thức ném bóng?"

"Nghe nói hôm nay có trận chung kết giải bóng chày thiếu niên. Hình như nghi thức ném bóng là thông lệ rồi. Nhưng đó không phải là nghi thức bình thường. Nghị sĩ Oga sẽ là người ném còn thị trưởng đứng ở bục đánh bóng, họ sẽ nghiêm túc phân thắng bại trong một loạt phát bóng. Nghị sĩ Oga và thị trưởng đều tham gia câu lạc bộ bóng chày thời còn học cấp ba. Thật là chẳng thèm quan tâm gì đến chúng ta."

"Việc đó có được công khai không?"

"Blog của thị trưởng trên website của thị trấn Mitsuhara chỉ viết là *'Năm nay cũng rất hào hứng quyết đấu với địch thủ'* chứ không nói rõ đó là ai. Nhưng, nếu tìm kiếm tin tức trên báo của năm trước thì sẽ biết người đó là nghị sĩ."

Koshiba Shingo đã xem tin đó chưa đây, Kusanagi thầm nghĩ.

"Sân bóng chày đó có khán đài chứ?"

"Không. Hình như không phải là sân bóng cao cấp đến vậy. Có căng lưới nhưng ai cũng có thể quan sát thi đấu từ bên ngoài. Mặt đất ở khu vực đó có độ cao thấp rất khác nhau, vài chỗ còn quan sát được bên trong sân từ trên cao đấy."

"Thế thì... không phải sẽ rất nguy hiểm sao ạ."

"Thế nên mới phải khẩn cấp tổ chức phòng bị. Trước hết là cậu mau mau ra đó đi." Mamiya nói như quát rồi ngắt máy mà không đợi Kusanagi đáp lại.

27

Ngồi bên ghế phụ, Yukawa liên tục thao tác trên máy tính. Cô nhìn sang lúc họ chờ đèn đỏ, thấy trên màn hình là thứ gì đó trông giống ảnh chụp từ trên không. Cô tò mò hỏi về nó, Yukawa cho biết đó là phần mềm Google Earth. Anh đang xác nhận lại địa hình và sự phân bố của các tòa nhà xung quanh Sunny Grand.

“Nghi thức ném bóng... nhắm thời điểm tốt đấy. Tôi không muốn khen chuyện này đâu, nhưng quả không hổ là Koshiba.”

“Việc đánh lạc hướng đội điều tra ấy à?”

“Không chỉ vậy đâu. Thực ra, ngay từ lúc nghe về giả thiết cậu ấy sẽ nhằm vào giữa buổi lễ động thổ tôi đã cảm thấy không ổn rồi. Đúng là lễ động thổ được tổ chức ở địa điểm mà xung quanh trống tron, có vẻ là điều kiện tuyệt vời để ngắm bắn. Nhưng không thể nào biết trước vị trí chính xác. Nghị sĩ Oga sẽ ngồi ở đâu? Tuy ông ta sẽ phát biểu nhưng người ta sẽ đặt micro ở đâu? Nếu không chờ đến lúc sự kiện diễn ra thì không thể biết được. Railgun không phải là súng trường. Không thể thay đổi hướng bắn theo kiểu tùy cơ ứng biến. Cần có sự chuẩn bị đáng kể để khóp ống ngắm từ khoảng cách trên dưới một ki lô mét. Có lẽ ít nhất cũng cần một giờ đồng hồ. Làm chuyện đó trong sự phòng bị nghiêm ngặt của cảnh sát, nếu vô tình bị phát hiện thì sao? Tóm lại, thằng bé hiểu rằng, để ngắm bắn thành công thì nhân vật mục tiêu nhất định phải tới đúng vị trí đó và phải đặt điểm ngắm trước.”

“Vậy, nếu nhắm vào nghi thức ném bóng ở sân bóng chày thì có khả năng thực hiện à?”

“Có chứ. Cầu thủ ném bóng chắc chắn sẽ đứng trên vạch ném của ụ ném bóng. Nếu biết chiều cao của nghị sĩ Oga thì có thể tính toán được cả vị trí cái đầu của ông ta.”

Trong khi nghe anh nói, mồ hôi rịn ra trong lòng bàn tay đang cầm lái của Kaoru.

“Tôi hỏi để biết thôi, đạn của railgun mà bắn trúng đầu người thì sẽ thế nào?”

“Chà,” Yukawa đáp không chút hào hứng. “Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện đó. Chắc tôi cũng nói nhiều lần rồi, railgun là thiết bị thí nghiệm chứ không phải là vũ khí. Tất nhiên tôi hiểu điều cô nói. Tùy vào người sử dụng mà nó có thể trở thành vũ khí, đúng không? Tuy nhiên, nếu là nhà khoa học chân chính thì tuyệt đối không được chọn cách sử dụng ấy.”

“Liệu Shingo có vứt bỏ tư cách của một nhà khoa học chân chính không?”

“Tôi chỉ cầu mong điều đó không xảy ra.” Yukawa lắc đầu.

Đúng lúc đó, chiếc điện thoại di động đặt bên cạnh cô đổ chuông. Kaoru tấp xe vào lề đường rồi bắt máy. Người gọi là Mamiya.

“Đã phát hiện xe ô tô của Koshiba Shingo. mới chỉ xác nhận được từ bên ngoài nhưng có lẽ thứ được chất bên trong chính là railgun. Chưa thấy bóng dáng cậu ta đâu. Cô mau cùng tiên sinh Yukawa đến đây. Tôi sẽ gửi địa điểm chi tiết qua tin nhắn.”

“Tôi hiểu rồi ạ.”

Cô ngắt máy và kể lại tình hình cho Yukawa. Anh nghiêng đầu nghĩ ngợi.

“Xác nhận từ bên ngoài, tức là cửa thùng xe vẫn đóng à? Không thể bắn trong trạng thái đó được. Rốt cuộc, Shingo định làm gì đây...”

Có tin nhắn gửi tới. Một bản đồ được đính kèm. Địa điểm có vẻ ở

gần sân bóng.

“Trước hết ta cứ đến đó xem sao.” Kaoru cho xe chạy.

28

Nơi họ đến là một góc thuộc khu dân cư trên gò đất cao. Khu đất trống trải, vài chiếc ô tô đang đỗ ở đây. Một trong số đó là chiếc van màu trắng. Sau khi xác nhận biển số, họ chắc chắn đó là xe của Koshiba Shingo. Nhìn qua cửa kính sẽ thấy một thiết bị có những phiến kim loại dài.

Kusanagi đứng bên hông xe, phóng mắt nhìn ra xa. Góc chéo phía dưới chính là Sunny Grand. Có thể nhìn thẳng tắp đến tận ụ ném bóng. Khoảng cách ước chừng năm trăm mét.

“Quả là vị trí tuyệt hảo,” anh bất giác nói khẽ.

“Một chỗ quá nguy hiểm. Chúng ta mà yên tâm rút lui sau khi lễ động thổ kết thúc để rồi sau đó ông ta bị ám sát tại nghi thức ném bóng, thì phải cỡ trưởng phòng hình sự bay đầu, chứ không là chẳng xong đâu.” Mamiya bước đến bên cạnh anh, phả đầy khói thuốc.

“Vấn đề là Koshiba Shingo. Cậu ta trốn đâu rồi nhỉ?”

“Nếu chịu từ bỏ ý định phạm tội thì mọi chuyện đơn giản rồi. Dù sao thì, chừng nào chúng ta còn ở đây, thằng nhóc sẽ không thể lại gần railgun.”

Mamiya dụi điếu thuốc trên mặt đất rồi nhặt đầu lọc lên bằng đầu ngón tay. Kusanagi vừa lấy ra từ túi áo chiếc gạt tàn di động thì thấy một chiếc ô tô tiến lại gần. Utsumi Kaoru ngồi ở ghế lái.

Chiếc xe dừng lại, Utsumi Kaoru và Yukawa bước xuống.

“Tiên sinh, xin lỗi vì đã phiền anh mất công đến đây giữa lúc bận rộn.” Mamiya chạy tới, cất lời chào.

Yukawa gật đầu, nhìn sang Kusanagi. Ánh mắt họ giao nhau.

“Cái ô tô đó à?” Yukawa hỏi.

“Ờ,” Kusanagi đáp rồi mở cánh cửa trượt. Cửa vốn bị khóa nhưng cảnh sát vừa mở được nó.

Yukawa xỏ găng tay mà Kusanagi đưa cho rồi lại gần chiếc ô tô. Khuôn mặt nghiêng của anh không lộ vẻ gì bất thường khi nhìn thiết bị bên trong xe.

“Thế nào?” Kusanagi hỏi. “Không nhầm chứ?”

“Đúng là railgun,” Yukawa nói. “Đúng là railgun mà Shingo làm ra từ thời học cấp ba dưới sự hướng dẫn của tôi. Tôi nhớ là có thấy tụ điện, máy biến áp và bộ điều chỉnh điện áp ra. Vẫn y như lúc đó.”

“Tốt rồi!” Mamiya bật ra một tiếng nghe thật vững tâm và lấy điện thoại ra. Chắc ông định báo cáo lên cấp trên.

Kusanagi chỉ tay về sân bóng chày.

“Có thể ngắm bắn từ đây không?”

Yukawa nhìn về sân bóng bằng ánh mắt hờ hững.

“Nếu muốn thì chắc là có thể.”

“Nhưng như thế này thì đâu có làm được. Dân ngoại đạo mù dở vật lý như tôi cũng nhận ra là thiết bị chưa được cài đặt. Koshiba định làm thế nào đây?”

“Chẳng biết nữa,” Yukawa lấy từ ba lô chiếc ống nhòm rồi bắt đầu quan sát quang cảnh phía xa. Anh nhìn sang hướng khác với sân bóng chày, ý chừng mình hoàn toàn chẳng quan tâm đến vụ án.

“Cậu đang nhìn gì thế?”

“Không có gì,” Yukawa rời mắt khỏi ống nhòm. “Nếu vai trò của tôi đã xong thì tôi về được rồi chứ? Tôi thật không muốn nhìn cảnh Koshiba bị bắt.”

“Ừ, thế cũng được...”

“Có thể đưa tôi ra nhà ga không? Sau đó tôi sẽ về một mình.”

Thấy Yukawa hỏi mình, Utsumi Kaoru liền đưa mắt nhìn Kusanagi ngầm xin ý kiến.

“Đưa cậu ấy đi.”

“Vâng,” Utsumi Kaoru đáp rồi rảo bước về phía ô tô. Yukawa theo sau.

“Yukawa, xin lỗi cậu nhé.” Kusanagi gọi với từ phía sau lưng anh. “Nhưng nhờ thế mà Koshiba Shingo không trở thành kẻ sát nhân. Kết thúc như vậy là tốt rồi đúng không?”

Yukawa quay đầu lại. Một nụ cười yếu ớt hiện lên trên khuôn mặt anh. Tuy miệng mỉm cười nhưng trong đôi mắt anh lại ánh lên vẻ buồn bã.

“Tôi là người hiểu rõ cậu ấy nhất,” anh nói rồi bước lên xe.

Thế là sao? Rốt cuộc… Kusanagi còn đang lẩm bẩm trong khi nhìn chiếc xe rới khỏi đó thì Mamiya lại gần.

“Vừa có chỉ thị, yêu cầu để lại một cảnh sát canh gác, những người còn lại tham gia tìm kiếm Koshiba. Nghi thức ném bóng sẽ diễn ra sau 30 phút nữa. Mất đi railgun, Koshiba sẽ chỉ còn cách tiếp cận để ra tay với nghị sĩ Oga. Mau tuần tra, lấy khu vực quanh sân bóng làm trọng điểm!”

“Rõ!” Kusanagi đáp.

29

Yukawa im lặng suốt trên đường ra ga. Kaoru thầm đoán, dù nhẹ lòng vì hành vi phạm tội của Shingo đã bị ngăn chặn nhưng anh thực sự vẫn cảm thấy tổn thương.

Yukawa xuống xe ở sảnh lớn trước nhà ga.

"Cảm ơn đã đưa tôi ra đây," anh khẽ nói rồi rảo bước.

Kaoru chuẩn bị lái xe đi. Đúng lúc đó, cô thấy có vật gì trông như miếng vải rơi ở chỗ để chân bên ghế phụ. Cô nhặt nó lên, đó là miếng vải lau mắt kính. Có lẽ Yukawa làm rơi.

Tuy có mất món đồ này cũng không đến nỗi phiền phức nhưng Kaoru vẫn xuống xe đuổi theo anh. Chắc chắn anh chưa đi xa lắm.

Ngay lập tức, cô nhìn thấy Yukawa, lúc này đáng ra đã vào bên trong nhà ga, đang leo lên taxi.

Anh ấy định đi đâu thế nhỉ? Nhưng đây không phải lúc nghĩ nhiều. Kaoru vội vàng quay lại ô tô. Cô nhanh chóng khởi động và cho xe chạy.

Chiếc taxi sắp rời khỏi sảnh lớn. Cô bắt đầu theo dấu, không quên giữ một khoảng cách giữa hai chiếc xe.

Vừa chú ý phía trước để không mất dấu, một tay cô nắm chặt chiếc điện thoại di động. Kaoru định xin chỉ thị từ Mamiya hoặc Kusanagi.

Nhưng mà...

Kaoru thả điện thoại xuống ghế phụ. Mọi việc để sau khi nghe Yukawa giải thích đã.

Chẳng bao lâu, phía trước xuất hiện một trung tâm mua sắm khổng lồ. Chiếc taxi dừng lại ở trước trung tâm đó. Cô thấy Yukawa bước

xuống, anh bắt đầu đi về hướng tòa nhà.

Kaoru chạy lên trước mặt anh rồi dừng xe lại, bước ra ngoài.

“Tiên sinh!”

Yukawa đứng lại. Anh nhìn cô, cắn môi như thể vừa bị hỏng việc.

Kaoru nhìn anh chằm chằm.

“Thế này là sao?”

“Chẳng sao cả. Tôi chỉ đến trung tâm mua sắm thôi.”

“Để làm gì? Mất công đi taxi từ ga đến đây, rốt cuộc là anh định mua gì?”

“Không liên quan đến cô.”

“Đã vậy, tôi sẽ đi cùng.”

“Không cần đâu.”

“Tôi sẽ đi. Tôi cứ đi theo đấy. Tiên sinh cứ việc vui vẻ mua sắm không cần để ý đến tôi.”

Nếp nhăn hằn sâu giữa đôi lông mày của Yukawa.

Đôi mắt có vẻ bồn chồn.

“Có chuyện gì đó phải không? Ở nơi này,” Kaoru nói. “Hãy cho tôi biết.”

“Không thể được. Xin cô đấy, hãy để tôi đi một mình.”

“Không thể như vậy được,” Kaoru lấy điện thoại di động ra. “Nếu anh không giải thích, tôi sẽ gọi cho Kusanagi.”

Yukawa nhăn mặt khổ sở.

“Không có thời gian đâu. Nghi thức ném bóng sắp bắt đầu đúng không?”

“Tại sao anh lại lo lắng về chuyện đó? Railgun không dùng được nữa cơ mà?”

Yukawa liền nhìn lảng sang hướng khác, anh lắc đầu.

“Không phải vậy đâu.”

“Không phải vậy? Thế... nghĩa là sao? Anh nói đi.”

“Xin lỗi. Tôi sẽ tự chịu trách nhiệm dù có chuyện gì xảy ra, toàn bộ trách nhiệm. Vì vậy, hãy im lặng và để tôi đi.”

Yukawa ngoan cố bước đi. Kaoru nắm lấy vai anh.

“Thế thì tôi sẽ đi cùng. Tôi cũng sẽ chịu trách nhiệm.”

“Đừng tùy tiện...”

“Người tùy tiện chính là tiên sinh. Anh biết tính tôi rồi đúng không? Anh nghĩ tôi sẽ chịu rời khỏi đây à?”

Yukawa lộ vẻ đau buồn, anh nhắm mắt lại.

30

Qua lưới thép, có thể thấy các thiếu niên đang luyện tập phòng thủ. Kusanagi đã có mặt cùng Mamiya ở bãi đỗ xe của sân bóng chày. Đoàn của Oga Jinsaku vừa đến, họ đang ở trong văn phòng bên cạnh. Nghi thức ném bóng chắc sẽ được bắt đầu sau khi họ thay đồ.

“Chắc Koshiba không xuất hiện đâu nhỉ,” Mamiya cất giọng từ tốn. “Vũ khí bị tịch thu rồi, chắc cậu ta sẽ hết cách. Có khi lúc này đang rời khỏi tỉnh rồi cũng nên.”

“Có thể lắm.”

“Có lẽ chứng ta nghĩ hơi quá rồi. Cậu ta có thể rất xuất chúng nhưng chưa chắc đã là một tên tội phạm đáng gờm. Vốn dĩ cậu ta cũng chỉ là một thanh niên vừa tốt nghiệp cấp ba. Tất nhiên, tôi vẫn thấy, làm ra được thứ kinh khủng như vậy khi còn học cấp ba thì quả là đáng nể.”

“Đúng vậy,” Kusanagi vừa đáp vừa cảm thấy có gì đó vướng mắc.

Làm ra từ thời cấp ba...

Không, không thể như vậy được. Mẫu ban đầu có thể được làm ra từ thời cấp ba, nhưng nhất định cậu ta đã thêm vào đó rất nhiều cải tiến. Vì thế Koshiba Shingo mới vào làm ở công ty Cơ khí Kurasaka. Việc đó cũng được Kurasaka Yurina chứng nhận.

Anh giật mình. Những lời Yukawa nói bất chợt vọng lại.

“Đúng là railgun mà Shingo làm ra từ thời học cấp ba dưới sự hướng dẫn của tôi. Tôi nhớ là đã thấy tụ điện, máy biến áp và bộ điều chỉnh điện áp ra. vẫn y như lúc đó.”

Y như lúc đó...

Không thể thế được. Nếu đã có một vài cải tiến thì dứt khoát Yukawa không nói kiểu đó.

“Sếp, có liên lạc gì từ Utsumi không?” Kusanagi hỏi Mamiya.

“Không có. Cậu nói tôi mới để ý, lâu thế nhỉ.”

Kusanagi lấy điện thoại di động, anh gọi điện cho Utsumi Kaoru. Điện thoại được kết nối ngay. “Tôi nghe đây,” Kaoru nói với một giọng trầm hiếm thấy.

“Kusanagi đây. Cô đang ở đâu?”

Nhưng cô không trả lời ngay. Anh có cảm giác cô đang phân vân điều gì.

“Yukawa đâu? Yukawa thế nào rồi? Cô đưa cậu ta ra ga rồi chứ? Tên đó về Tokyo chưa?”

“Hiện tôi... đang ở bên cạnh tiên sinh Yukawa.”

“Cùng Yukawa? Này, thế là thế nào? Mau giải thích đi! Hai người đang ở đâu?”

“Chúng tôi đang ở... một trung tâm mua sắm cách sân bóng chày khoảng một ki lô mét về phía Đông.”

“Trung tâm mua sắm? Hai người làm gì ở đó?” Kaoru trả lời sau một thoáng im lặng.

“Chúng tôi đang chờ Koshiba Shingo xuất hiện.” vẫn áp điện thoại vào tai, Kusanagi lao đi. Mamiya gọi lại nhưng anh không có thời gian để giải thích.

31

Trên màn hình máy tính xách tay xuất hiện hình ảnh những thiếu niên trong màu áo đồng phục. Họ đang khởi động nhẹ nhàng nhưng có vẻ đã có hiệu lệnh dừng tập phòng thủ, các thành viên bắt đầu trả bóng về cho cầu thủ bắt bóng. Cuối cùng trận đấu cũng sắp sửa bắt đầu. Nhưng trước đó sẽ có một nghi thức lố bịch. Đó là trận quyết đấu trong một lượt ném bóng giữa Oga Jinsaku và ông thị trưởng.

Một việc thật sự ngớ ngẩn, chỉ khiến người ta khinh thường. Bọn trẻ chuẩn bị thi đấu nghiêm túc, vậy mà mấy người lớn tuổi lại định giải trí cho vui là sao?

Nhưng riêng hôm nay thì phải hoan nghênh nghi thức vớ vẩn này. Bởi vì Oga Jinsaku, kẻ độc ác đã bỏ mặc Akiho chết, sẽ đứng vào ụ ném bóng - đích ngắm bắn tuyệt đẹp.

Shingo nhìn đồng hồ đeo tay. Hình như đã trễ mất 5 phút so với dự kiến. Kiểu gì Oga chẳng đến muộn. Gã đó đâu thấy ngại ngùng gì khi bắt người khác phải chờ. Đọc những tin nhắn còn sót lại, hẳn là hắn cũng hay bắt Akiho đợi ở khách sạn. Tại sao chị lại bị quyến rũ bởi một gã đàn ông như thế? Có suy nghĩ cũng chẳng thay đổi được gì nhưng cậu vẫn vô cùng thất vọng.

Oga vẫn chưa xuất hiện trên sân. Shingo nhìn đồng hồ một lần nữa, hít sâu vài lần, dụi má. Cậu thấy dạ dày hơi đau, có lẽ do cái bụng rỗng. Cậu chưa ăn gì suốt hơn mười tiếng đồng hồ. Tuy đã mua sandwich và một lon cà phê ở cửa hàng tiện lợi nhưng Shingo hoàn toàn chẳng có hứng ăn uống.

Cậu nhớ những món Akiho nấu. Cô hoàn toàn không giỏi nấu

nướng nhưng ngay cả lúc bận rộn vẫn sẽ làm món gì đó cho em trai. Thịt băm viên hầm là một trong những món tủ của cô.

“Dẫu em làm thêm ở nhà hàng gia đình thì cũng không được triền miên ăn đồ ở đó. Những thứ đó hầu hết là đồ đông lạnh. Ăn uống không cẩn thận sẽ mất cân bằng dinh dưỡng đấy.” Cô vừa nói vừa chất đầy thịt băm viên lên đĩa. Suýt nữa thì nước xốt tràn cả ra ngoài. Khi đó Shingo vừa đỗ vào đại học và bắt đầu làm thêm.

“Ăn toàn thịt băm viên còn mất cân bằng dinh dưỡng hơn ấy.”

“Cấm cãi. Thịt băm viên của chị thì khác. Vì nó có thứ gia vị là tình yêu của chị. Ăn và ngưng lèm bèm đi.”

Mỗi khi nhớ lại lúc ấy, cậu lại trào nước mắt. Một tuần sau đó, chị gái cậu không bao giờ trở về nữa.

Hai người đàn ông vừa bước ra từ băng ghế. Cả hai đều mặc đồng phục. Một trong hai là Oga Jinsaku. Bàn tay trái đeo găng. Ông ta bắt đầu đi về ụ ném bóng, vừa đi vừa khẽ vẫy cánh tay phải.

Shingo thao tác trên bàn phím. Hình ảnh trên màn hình được phóng to. Hình ảnh hiển thị ở đây được gửi đến từ thiết bị ngắm của railgun.

Có lẽ chiếc xe van cậu để ở khu đất cao đã bị phát hiện. Nếu không thì cảnh sát đã có mặt ở cả bãi gửi xe cao tầng của trung tâm thương mại này rồi. Bình thường sẽ chẳng ai nghi ngờ railgun đặt trong chiếc xe van đó chỉ để ngụy trang.

Mình đã tìm rất kỹ những tin tức trên mạng Internet nhưng không thấy thông tin nào liên quan đến vụ sát hại Nagaoka Osamu. Chẳng rõ là do việc điều tra hoàn toàn không tiến triển hay là có tiến triển nhưng chưa đến lúc có thể công khai. Nhưng, có khi nào cảnh sát đã nắm được kế hoạch của mình? Shingo thầm nghĩ. *Có khi việc mình mang railgun ra khỏi trường cấp ba cũng đã bại lộ, hơn nữa mình không thể tin là Kurasaka Yurina sẽ tiếp tục giữ im lặng.*

Khuôn mặt của Oga Jinsaku được quay cận cảnh. Chính giữa màn

hình hiện lên một đường tròn màu trắng. Đối với Shingo, khoảnh khắc cái đầu của Oga lọt vào trung tâm của hình tròn này chính là lúc quyết định vận mệnh của cậu. Đường kính của hình tròn trong thực tế là ba mươi xăng ti mét. Nói thật lòng, cậu thực sự không biết liệu có bắn trúng hay không. Chỉ biết, theo kết quả tính toán thì xác suất bắn trúng khá cao. *Hiện giờ, mình chỉ có thể làm vậy mà thôi.*

Chị à, Shingo khẽ nói, khuôn mặt Akiho hiện lên trong đầu cậu. *Bây giờ em trả thù cho chị nhé...*

Oga đã tiến lại gần. Đầu ông ta sắp lọt vào giữa vòng tròn.

Shingo nuốt nước bọt. Đã nạp xong điện cho tụ điện, chương trình bắn đã khởi động sẵn. Chỉ cần ấn phím enter là projectile sẽ được bắn đi.

Cậu đưa ngón tay lại gần phím enter.

Nhưng, ở khoảnh khắc tiếp theo, hình ảnh đột nhiên biến mất.

Shingo hoảng hốt. Không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Chương trình quan sát railgun cũng đã ngưng hoạt động.

Chắc chắn bộ phận chính đã có gì đó trục trặc. Shingo rời khỏi ô tô. Chiếc xe cậu đang ngồi là một chiếc van hạng nhẹ từ cửa hàng cho thuê ô tô. Nơi này là tầng hai của bãi gửi xe cao tầng.

Cậu vào thang máy gần đó và đi lên tầng thượng. Ở ô để xe cuối cùng có một chiếc xe tải phủ bạt. Đây cũng là chiếc xe do cậu thuê.

Shingo trèo lên thùng xe. Trong đó là kết tinh nỗi oán hận của cậu.

Độ dài rãnh trượt là hai mét. Tổng trọng lượng khoảng ba trăm ki lô gam. Đây là railgun mà cậu tự tin là có hiệu suất cao nhất thế giới. Đầu nhọn của nó đang quay về sân bóng chày ở phía trước, cách đó hơn một ki lô mét.

Nhìn qua thì không có gì bất thường. Shingo nôn nóng. *Nếu không nhanh lên sẽ lỡ mất cơ hội.*

Đúng lúc ấy, cậu thấy vang lên âm thanh điện tử mà mình chưa nghe bao giờ. Nhìn theo hướng phát ra âm thanh, Shingo thấy một chiếc điện thoại di động được đặt ở đó. Cậu không nhớ mình từng nhìn thấy nó. *Tại sao vật này lại ở đây?* Shingo dè dặt nhặt nó lên, nhìn nội dung hiển thị cuộc gọi đến, cậu mở to mắt. Đó là cuộc gọi từ Yukawa.

Shingo điều chỉnh lại nhịp thở rồi nhấc máy.

"A lô."

"Sử dụng railgun để xem có thể ngắm bắn một mục tiêu có kích cỡ khoảng ba mươi xăng ti mét ở vị trí cách xa một cây số... quả là một thử nghiệm hết sức thú vị. Nếu mục tiêu đó không phải là cái đầu của một người." Cậu nghe thấy giọng nói vui vẻ của Yukawa. "Xin lỗi, nhưng thầy đã viết lại chương trình cho bộ phận chính. Quyền kiểm soát giờ nằm trong tay thầy."

Vẫn cầm chiếc điện thoại trong tay, Shingo rời khỏi thùng xe. Cậu vội vàng nhìn xung quanh khắp một lượt.

Shingo nhận ra Yukawa đang trên sân thượng của tòa nhà bên cạnh. Bên cạnh anh là một cô gái trẻ.

"Thầy... tại sao..."

"Thầy đã quan sát kỹ lưỡng railgun của em. Một sản phẩm xuất sắc. Thầy rất khâm phục. Hai năm trước, thầy chỉ cho em vài ý tưởng nhằm tăng thêm sức mạnh của nó, em đã áp dụng chúng một cách hoàn hảo. Quả là một kỹ sư tuyệt vòi."

"Em cảm ơn thầy." Cậu buột miệng nói.

"Thầy xem bản vẽ projectile thu được từ căn phòng của em rồi. Có vẻ em áp dụng ý tưởng sử dụng cánh quạt nhỉ."

"Vâng ạ," Shingo đáp. "Em phủ một lớp nhựa lên quả cầu thủy tinh rồi khắc lên đó một chữ Y với góc mở giữa các nét là 120 độ. Khoảnh khắc được bắn ra, nhờ lực cản không khí mà lớp nhựa bắt đầu tróc từ

chữ Y đó theo ba hướng.”

“Giống như vỏ quả quýt lột ra ấy nhỉ. Lớp nhựa sau khi tách ra sẽ đóng vai trò của những cánh quạt và làm xoay tròn toàn bộ projectile.”

“Ở khoảnh khắc tiếp theo, vỏ quả quýt sẽ bị lột ra, projectile dạng quả cầu tiếp tục chuyển động xoay tròn. Nhờ đó mà tính định hướng tăng lên, lực cản không khí cũng được giảm bớt. Nó sẽ giống viên đạn của súng trường.”

“Tuyệt vời,” Yukawa gật đầu vẻ hài lòng. “Em đã tính toán xác suất projectile không trúng mục tiêu và làm bị thương người không liên quan chưa?”

“Rồi ạ.” Shingo đáp. “Dưới 0.01%.”

“Vậy còn xác suất bắn trúng?”

“Cái đó... nếu không có gió, có lẽ vào khoảng 50%.”

“Xác suất thấp như vậy cũng được à?”

“Không ạ. Nhưng em không nghĩ ra phương pháp nào khác.”

“Chắc chắn vẫn còn một con đường, đó là từ bỏ ý định... Ồ, hình như nghị sĩ tập ném bóng xong rồi kìa,” Yukawa đưa mắt nhìn màn hình máy tính. “Phần quyết đấu với thị trưởng sắp bắt đầu rồi đấy.”

“Thầy...”

“Lý do thầy có mặt ở đây, nếu nói ngắn gọn, thì là để chịu trách nhiệm.” Yukawa nói. “Thầy đã hiểu mọi chuyện. Em cũng chẳng phải bậc thánh nhân quân tử. Chắc em cũng muốn trả thù cho người chị gái mình yêu thương bị người ta bỏ mặc trước cái chết. Nhưng thầy muốn em nhớ lại. Đó là thời gian em đắm chìm vào việc nghiên cứu railgun. Chúng ta đã nói những chuyện gì? Ta nói về sự tuyệt vời của khoa học, đúng không? Thầy muốn để em làm được những điều tuyệt vời ấy nên mới dạy cho em về khoa học.”

Shingo cúi mặt. Cậu không có lời nào để đáp lại.

“Nhưng,” Yukawa tiếp tục. “Thầy không định ép buộc em từ bỏ ý định. Nếu em muốn hoàn tất mong muốn của mình bằng mọi giá, thầy sẽ giúp em. Người đã để em làm ra railgun chính là thầy. Vì vậy, thầy sẽ là người đặt dấu chấm hết. Nếu em muốn bắn thì cứ nói. Ngay khi đầu ông nghị sĩ lọt vào tầm ngắm thì thầy sẽ bắn projectile.”

32

Cửa thang máy vừa mở là Kusanagi lao ra ngay. Anh mở cánh cửa kính rồi bước ra tầng thượng ngay trước mặt. Bóng Utsumi Kaoru lọt vào mắt anh. Phía sau là Yukawa.

Anh đang định tiến lại gần Yukawa thì bị Utsumi Kaoru đứng ra cản bước. Cô dang rộng cánh tay sang hai bên như muốn ngăn anh đi tiếp.

“Làm trò gì đây?”

“Anh đừng lại gần tiên sinh Yukawa hơn nữa.”

“Hả? Đừng có đùa với tôi. Cô đang nói gì đấy?”

“Anh thấy cái xe tải đỗ ở tòa nhà phía bên kia không? Koshiba Shingo đang ở bên cạnh cái xe ấy.”

Kusanagi nhìn theo hướng đó. Quả đúng như lời Utsumi Kaoru vừa nói.

“Bên trong xe tải có đặt railgun thực sự. Cái trên xe van là để đánh lạc hướng. Đồ thật có kích cỡ to gấp đôi.” Cô tiếp tục.

“Quả nhiên là vậy à.” Kusanagi tặc lưỡi.

Yukawa quay đầu lại, có lẽ vì đã nghe thấy cuộc trao đổi giữa họ.

“Chà chà, tổ phó tổ điều tra Kusanagi của Sở cảnh sát. Xin lỗi vì đã bắt cậu phải cất công đến đây, nhưng mong cậu đừng lại gần hơn nửa. Cậu mà làm thế, tôi sẽ nhấn công tắc của railgun.”

“Gì cơ? Hắn đang nói cái quái gì thế?” Anh hỏi Utsumi Kaoru.

“Người đang giữ quyền kiểm soát railgun là tiên sinh Yukawa.”

“Cái gì?!”

“Tôi nói luôn nhé,” Yukawa nhìn về phía Kusanagi. “Tôi muốn cậu

không lại gần cả Koshiba nữa. Nếu để tôi thấy bóng dáng dù chỉ một cảnh sát điều tra ở phía bên kia thì tôi cũng sẽ nhấn nút.”

“Yukawa, cậu có tỉnh táo không đấy?”

“Chưa bao giờ tỉnh táo hơn, trong suốt cuộc đời tôi từ trước đến nay.” Yukawa nói rồi áp điện thoại vào tai. “Cảnh sát đã đến nhưng em không cần lo lắng. Thầy sẽ không để họ làm phiền. Quan trọng là, em vẫn chưa ra hiệu à? Cuộc đấu giữa nghị sĩ Oga và thị trưởng đã bắt đầu rồi. Đầu ông nghị sĩ liên tục lọt vào tầm ngắm. Nếu em muốn bắn thì phải nhanh lên. Nghị sĩ Oga kiểm soát bóng rất tốt, chưa gì đã strike rồi. Cứ thẫn thờ ra thế là strike-out và kết thúc đấy.”

Kusanagi gườm gườm nhìn Utsumi Kaoru, anh thấp giọng hỏi.

“Cô biết từ lúc nào?”

“Từ lúc đến đây là tôi biết rồi.”

“Tại sao không báo cho tôi sớm hơn?”

Cô nhìn xuống, im lặng, ra chiều khó trả lời.

“Này!”

“Tôi muốn giao phó,” cô ngẩng mặt lên, “cho tiên sinh Yukawa.”

“Cô nói thật đấy à?”

“Xin lỗi anh. Tôi biết mình sẽ bị xử lý.”

Đó đâu phải là vấn đề, Kusanagi lau trán. Rõ ràng trời se lạnh mà anh lại vã mồ hôi.

33

“Thế nào? Em từ bỏ à?” Yukawa hỏi qua điện thoại. “Em đã chuẩn bị suốt gần strike một năm cơ mà? Em cũng xác định sẽ bị cảnh sát bắt giữ đúng không? Nếu vậy thì có gì phải băn khoăn nữa? Không cần phải lo cho thầy. Đây cũng là gieo gió thì gặp bão thôi. Là hình phạt cho việc thầy không thể dạy khoa học một cách đúng đắn cho học trò của mình.”

Những lời nói của người thầy có ơn với mình khiến Shingo dao động dữ dội. Cậu không muốn để Yukawa phải làm việc đó. Nhưng nếu lúc này để vuột cơ hội thì có lẽ vĩnh viễn sẽ không thể trả thù cho Akiho được nữa.

Cho tới hôm nay, ngày nào trong đầu cậu cũng quẩn quanh suy nghĩ ấy. Cậu đã chỉ nghĩ về chuyện báo thù để sống. Cậu không mong muốn gì khác ngoài chuyện đó. Shingo liên tục nhủ rằng, nếu có thể trả thù thì mình chết đi cũng được.

“Đang 1 *strike,* 3 *ball* rồi,” Yukawa nói. “Nào, em định thế nào? sắp đến lúc quyết định rồi.”

Shingo ngẩng mặt lên. Cậu bắt gặp ánh mắt của Yukawa.

“Sau cùng,” người thầy của cậu nói. “Còn một điều nữa thầy muốn cho em biết. Hai năm trước, vào buổi tối railgun được hoàn thành, chúng ta có mở một bữa tiệc mừng đơn giản ở nhà em đúng không? Chị gái Akiho của em cũng có mặt. Em còn nhớ chứ?”

Shingo gật đầu. Làm sao có thể quên được. Đó là một trong những ký ức vui vẻ nhất của cậu.

“Em uống bia rồi ngủ ngon lành. Trong lúc đó, thầy được Akiho kể

cho một câu chuyện rất hay. Chuyện về người cha của em. Em có biết rõ cha mình đã làm công việc gì không?"

"Không ạ," vì không biết nên cậu lắc đầu.

"Vậy thì thầy sẽ cho em biết. Công việc của cha em là nghiên cứu và phát triển các loại máy móc tháo gỡ mìn. Vì thế ông ấy mới nhiều lần sang Campuchia."

"Mìn..."

Thật bất ngờ. Lần đầu tiên mình được nghe chuyện này.

"Tôi đã đến công ty Công nghiệp nặng Akatsuki, nơi cha em từng làm việc và hỏi thông tin chi tiết. Trong một bản báo cáo, sau khi đề xuất khai thác phát triển, phần lời bạt có viết thế này," Yukawa lấy ra từ ngực áo một tờ giấy.

"Cùng với vũ khí hạt nhân, mìn là thứ xấu xa tồi tệ nhất mà các nhà khoa học đã chế tạo ra. Dù có xảy ra bất cứ chuyện gì, việc dựa vào khoa học kỹ thuật để làm tổn thương hoặc cướp đi mạng sống của con người là không thể tha thứ. Với tư cách là một người theo đuổi khoa học, tôi muốn sửa chữa những sai lầm trong quá khứ... Em thấy sao khi nghe những lời này?"

Shingo bị sốc. Cậu hoàn toàn không biết cha mình từng làm công việc như vậy.

"Lý tưởng này thật tuyệt vời. Vậy tại sao ông ấy lại không kể cho em về công việc của mình? Chuyện này thầy cũng nghe Akiho kể vào đêm hôm đó, hình như ông ấy đã cố tình giấu em. Em nghĩ xem vì sao lại thế?"

"Em không biết."

"Cha em đã nói với Akiho như thế này. *Những gì cha đang làm không phải là việc thiện hay cống hiến cho xã hội, đó là sự sám hối. Đây không phải công việc mà cha có thể tự tin kể cho con trai của mình."*

“Sám hối ấy ạ?”

“Trước khi chuyển đến công ty Công nghiệp nặng Akatsuki, cha của em đã làm việc cho một doanh nghiệp ở Mỹ. Đó là chuyện từ trước khi em ra đời. Tất nhiên là em không biết nhỉ?”

Chuyện này cũng là lần đầu tiên cậu được nghe.

“Em không biết ạ,” cậu đáp.

“Công ty đó liên quan đến công nghiệp quân nhu. Và công việc mà cha em phụ trách ở đó là chế tạo mìn.”

Cậu sửng sốt. Toàn thân khẽ run lên.

“Một phần vì còn rất trẻ, ông ấy không nghĩ quá sâu về ý nghĩa của những việc mình đang làm. Cũng như đạn dược, mìn đơn giản chỉ là một loại vũ khí. Một khi chiến tranh chưa biến mất thì người ta còn cần đến vũ khí. Ông ấy chỉ nhận thức vấn đề ở mức đó. Nhưng có một lần, cha em tận mắt nhìn thấy một đứa trẻ đã bị mất đi đôi chân vì mìn. Đứa bé ấy tuy biết khu vực gần nhà có mìn nhưng nó vẫn phải đi qua đó để lấy nước cho gia đình. Khi biết chuyện ấy, cha em nhận ra sai lầm to lớn của bản thân. Ông cảm thấy vô cùng xấu hổ về những gì mình đã làm. Vì thế, cha em về nước và quyết định bắt đầu một khởi đầu mới ở công ty Akatsuki. Ông ấy muốn dùng quãng đời còn lại để sửa chữa lỗi lầm với tư cách một nhà nghiên cứu.”

Từng câu từng chữ của Yukawa thấm sâu vào lồng ngực Shingo. Khuôn mặt của cha cậu hiện lên trong đầu. Cậu hoàn toàn không biết có một nỗi khổ tâm nhường ấy ẩn giấu phía sau vẻ mặt hiền hòa kia.

“Kẻ làm chủ khoa học sẽ làm chủ thế giới,” Yukawa nói như nghiền ngẫm từng chữ. “Khi hình dung về vũ khí hạt nhân hay bom mìn, câu nói này sẽ mang ý nghĩa hoàn toàn khác. Cha em cố gắng không quên câu nói này còn là để nhắc nhở chính mình. Tối hôm ấy, Akiho bảo cô ấy muốn nói tất cả cho em vào một ngày nào đó. Em nghĩ sao khi nghe câu chuyện này? Việc em đang định làm liệu có khiến người cha nơi

thiên đường cảm thấy vui không? Ôi, *foul* rồi. Đây là lần thứ ba. Ông thị trưởng kiên cường thật đấy. Nhưng 2 *strike,* 3 *ball* rồi. Có lẽ kết quả sẽ được quyết định ở quả tiếp theo. Nhanh lên nào. Giờ thì đầu ông nghị sĩ đang nằm trong tầm ngắm. Nếu em muốn ra hiệu thì đến lúc rồi đấy!"

Shingo cảm thấy toàn thân mình chẳng còn sức lực. Nhưng không phải vì cảm giác bất lực ập tới mà là cảm giác có thứ gì đó đè nặng suốt thời gian qua đã được gỡ bỏ. Shingo bỏ điện thoại khỏi tai. Cậu buông thõng hai tay, chầm chú nhìn Yukawa.

Yukawa cũng đang nhìn cậu. Một nụ cười dịu dàng hiện ra trên khuôn mặt anh.

Yukawa ra hiệu cho cậu nghe điện thoại. Shingo áp điện thoại vào tai.

"Một cú *hit* trước khu vực giữa sân. Ông thị trưởng đã thay em đánh bại nghị sĩ Oga."

Shingo nhoẻn miệng cười. Trong lòng tự hỏi lần cuối mình nở nụ cười thực sự là từ bao giờ.

34

Cánh hoa anh đào phất phơ bay và duyên dáng rơi vào trong cốc giấy.

“A! Thế này là điềm lành đúng không?” Mặt Kishitani ửng đỏ, nói.

Bình thường chỉ thấy cậu ta mặc vest nhưng trang phục hôm nay lại là áo jacket và quần jean. Ăn mặc kiểu này khiến Kishitani trông trẻ hơn hẳn ngày thường.

“Thật à? Mà sao cũng được, còn hơn là điềm xấu.” Kusanagi uống luôn cả bia và cánh hoa.

Utsumi Kaoru rót bia cho anh.

“Tiên sinh Yukawa đến muộn nhỉ. Tôi gọi điện xem thế nào nhé?”

“Kiểu gì hắn chẳng ra vẻ ta đây. Chắc đang nghĩ là từ từ ló mặt thì chúng ta sẽ thấy cảm kích đấy. Kệ đi kệ đi!”

Đã sang tháng Tư. Nhóm Kusanagi không có phiên trực nên họ rủ nhau đi ngắm hoa. Người đề xuất rủ thêm Yukawa là Utsumi Kaoru. Cũng chẳng có ai phản đối ý kiến này.

Kusanagi và Yukawa chưa gặp lại nhau từ sau vụ án railgun. Với lý do không được để tình cảm cá nhân xen vào công việc nên việc thẩm vấn được giao cho điều tra viên khác phụ trách. Yukawa bị tình nghi về tội cản trở người thi hành công vụ nhưng cuối cùng anh không bị khởi tố.

Koshiba Shingo bị khởi tố về tội phá hoại tài sản. Tội có ý định giết người được bỏ qua. Kusanagi có cảm giác đó là một phán quyết có tính thỏa hiệp.

Oga Jinsaku không có gì thay đổi. Dự án Siêu trung tâm công nghệ

cao đang được tiến hành từng bước chắc chắn. Không thấy xuất hiện tin tức nào về vụ bê bối tình ái của ông ta.

Kusanagi có chuyện muốn xác nhận khi gặp lại Yukawa. Đó là, nếu khi ấy Koshiba Shingo ra hiệu thì cậu ta có thực sự bắn railgun hay không.

Ý kiến của phần đông thành viên đội Mamiya đều cho rằng không thể có chuyện Yukawa làm như vậy.

“Bắn cũng chẳng có ý nghĩa. Chỉ cần vin vào các lý do để tránh là được, chẳng hạn như đối phương không lọt vào tầm bắn. Người có đầu óc như tiên sinh Yukawa thừa sức làm vậy.”

Ngược lại, có một người khẳng định cậu ta sẽ bắn, đó là Utsumi Kaoru.

“Tôi đã đứng bên cạnh quan sát. Ánh mắt của tiên sinh hoàn toàn nghiêm túc. Giả sử kết quả có là phải giết nghị sĩ Oga, tôi nghĩ anh ấy sẽ đàng hoàng nhận tội.”

Suy nghĩ theo cách thông thường thì ý kiến của nhóm Mamiya có vẻ hợp lý. Nhưng với người hiểu rõ về Yukawa như Kusanagi thì anh hoàn toàn hiểu những gì Utsumi Kaoru nói.

Anh đã nhờ Phòng nghiên cứu tội phạm nghiên cứu kỹ railgun. Họ đánh giá mức độ hoàn thiện đó ẩn chứa tài năng của một thiên tài. Họ dự đoán, nếu được bắn ra, projectile rất có thể sẽ trúng đích và đầu của Oga Jinsaku sẽ vỡ toác như quả dưa hấu.

Anh đang mong sớm gặp lại để hỏi người bạn thì nhận được tin nhắn. Người gửi là Yukawa. Nội dung tin nhắn như sau.

“Tôi phải sang New York gấp. Tạm thời sẽ không quay về. Giả sử có xảy ra vụ án quái dị nào thì cũng xin cậu đừng sang tận nước Mỹ. Gặp lại sau.”

Kusanagi cười khổ sở, sau một hồi phân vân có nên trả lời tin nhắn hay không, anh quyết định không nói gì cả. Anh có cảm giác như vậy

sẽ sớm được gặp lại người bạn của mình hơn.

Món này có lẽ để lần sau nhỉ, anh nhìn chai rượu để bên hông. Đó là chai *opus one.*

Một luồng gió thổi tới, những cánh hoa rụng xuống như tuyết rơi.

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34